Catalunya

Maig 2005 • número 64 • 0,50 euros • www.cgt.es/cgtcatalunya

Tontus tuus

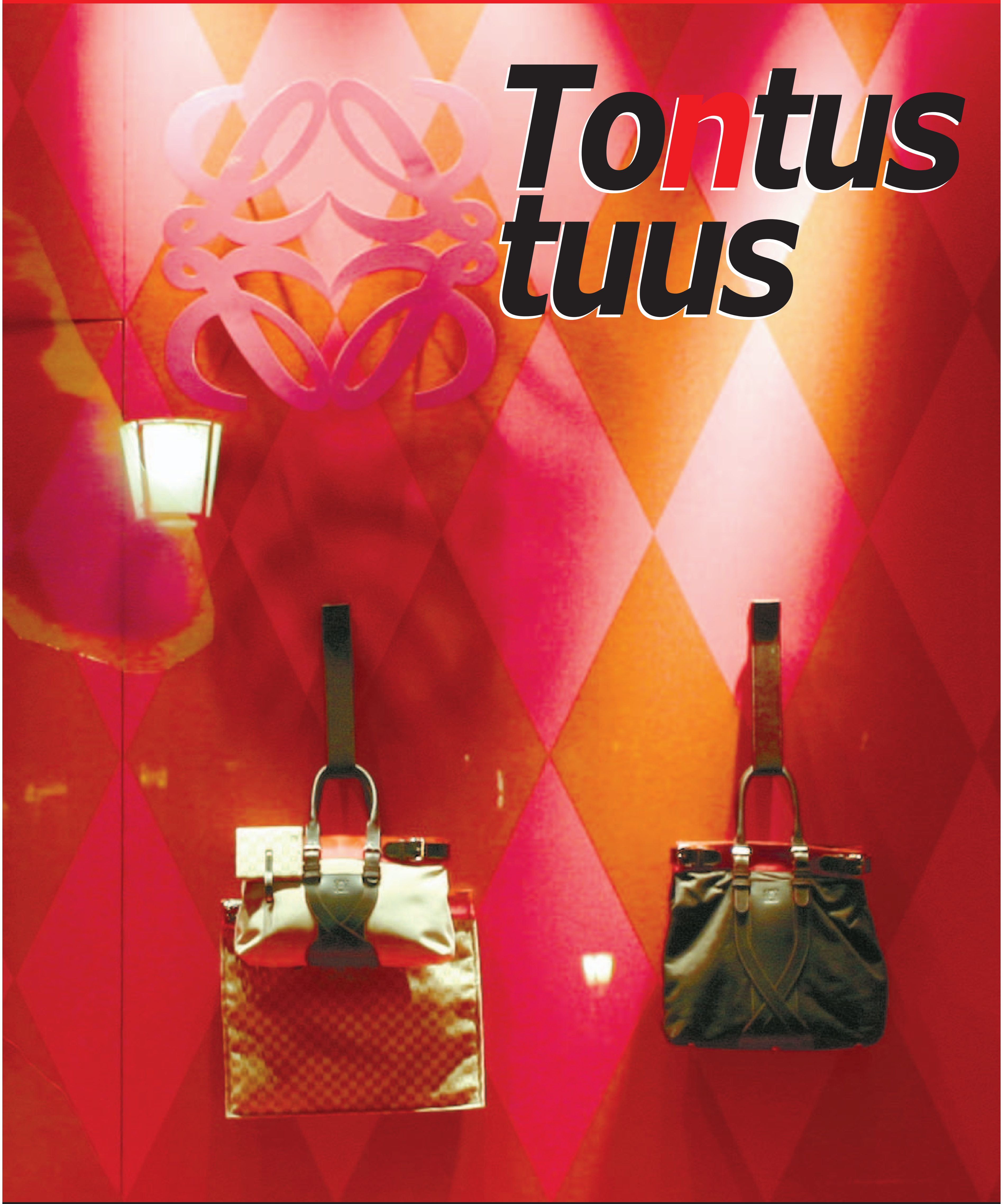

Foto: Josep Puigdollers

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62
Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada - cgtanoia@terra.es
Tel. i fax 93 804 29 85

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n
43201 Reus - baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r
43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109
08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgt.es
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgtmaresme@ya.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Gaietà Vinzia, 15-17, baixos
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 8è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbarcelona@terra.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - cgtrubi@telefonica.net
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - fltcgt@yahoo.es
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt_castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5
08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Totus tuus, del mort al fantasma del passat

Ha mort el Papa dels catòlics, Joan Pau II. Mai en la vida no havíem presenciat una tan desaforada successió de papanatisme. Mai tanta vanitat ni tants honors cap a un home. Un cúmul de virtuts de tanta magnitud (humilitat absoluta, treballador abnegat, esperit de sacrifici, liquidador del comunisme, etc.) que gosaríem dir que fins i tot supera els elogis més excelsos que ja atribuïen a Déu. Diuen que ell va ser qui desmantellà el comunisme a l'Europa de l'Est, però ningú més no va participar en la seva desaparició? Diuen que ha denunciat les dictadures del món; no pas a l'Argentina o a Chile. Es va oposar a l'avortament en qualsevol supòsit perquè atempta contra el dret a la vida però no va condemnar la pena de mort que molts països practiquen encara. Diuen que es posicionava al costat dels pobres, però no va ser ell qui marginà els teòlegs de l'alliberament? Arraconar els qui veritablement estan al costat dels pobres, marginats i oprimits, i afavorir pel contrari la secta dretana i autoritària de l'Opus Dei no ens sembla pas un gest de defensa dels humils. Repudiar l'ús del preservatiu al continent africà, on milions de persones conviuen amb el virus de la sida suposa condemnar

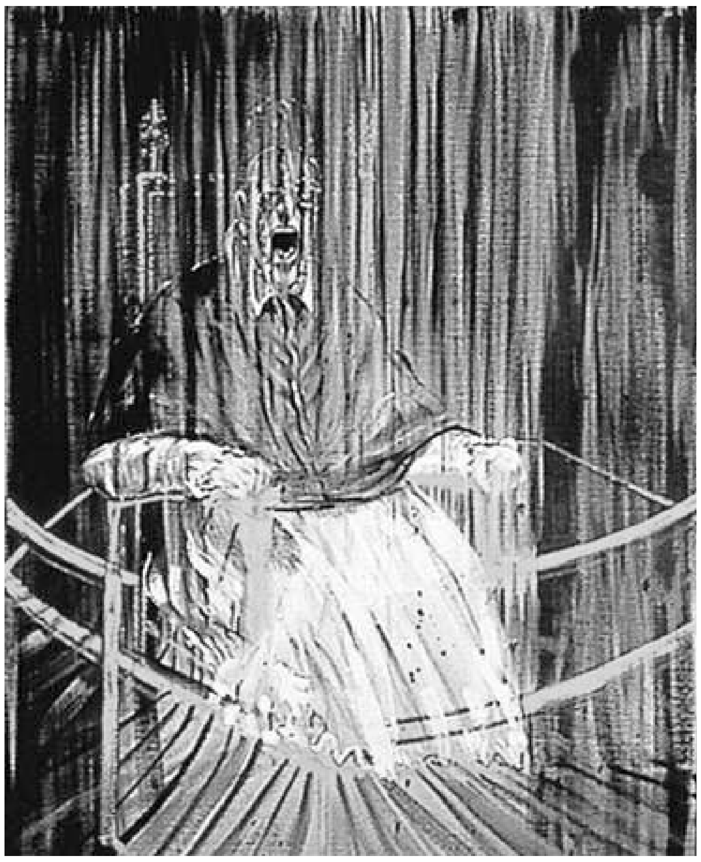

Francis Bacon

milions de nadons a una vida encara més miserable.

El papat de Joan Pau II el veiem més que desastrós. Ha allunyat la direcció de l'Església de la democràcia i la pluralitat. Ja ningú no s'atreveix a discutir res. Molts creients estan tristos al respecte. Les dones, per exemple, ja n'estan fartes de viure en una institució tan anacrònicament masclista. I els cristians progressistes com n'hi ha a la diòcesi de Barcelona que els han obligat a tancar les portes dels temple als teòlegs dissidents de la doctrina oficial o als immigrants més desesperats.

Veritablement tampoc no ens importa massa el tema del papat perquè, com deien al maig del 68, si Déu existeix, és el seu problema; a nosaltres no ens preocupa el més enllà sinó el dia a dia de la vida de les persones. I veure tots els poderosos del planeta dedicant elogis tan exagerats ens sobta. O potser no tant. Potser perquè el reconeixen com un dels seus, un papa que defensa els interessos dels poderosos i dels rics.

Per si algú encara no se n'ha assabentat: ha mort el Papa. El cadàver s'exposa a la plaça de Sant Pere de Roma davant milers de creients i/o curiosos. Els poderosos de tot el món han vingut de lluny a contemplar-lo. Entre ells, l'emperador Bush i la seva cort de violents.

Totus Tuus —que diríem a la Cúria vaticana—. El rei i la reina d'Espanya, Zapatero i Rajoy. *Totus Tuus*. Els financers de la banca. *Totus Tuus*. Els periodistes dòcils. *Totus Tuus*. Els grans empresaris. *Totus Tuus*. Els sants i les santes. *Totus Tuus*. Els de l'Opus Dei i els Legionarios de Cristo. *Totus Tuus*! Queda-te'ls.

Ja te'ls pots quedar, tots. Ja te'ls pots quedar tots. I no cal que ens els tornis. *Totus Tuus*! I darrere seu en ve un de pitjor, si encara és possible. *Totus Tuus!*

Homo homini lupus est ■ Txema

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** Col·lectiu Catalunya: Ramon, Joan, Pau, Patrícia, Vicent, Jordi, Òscar i Sílvia Lorente (correcció). **Col·laboren en aquest número:** Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista, V. C., Pepe Gutiérrez, David García Aristegui, Ecologistes en Acció, Pep Juárez, Trini Busqueta, Xarxa Llibertària Suport Mutu, Carlos Navarro, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Josep Puigdollers (Portada i més). Mireia Bordonada, Indymedia Barcelona, Joan Ramon Ferrandis, Pau Juvillà, Josep Llunas. **Il·lustracions:** Txema i Azagra. **Tirada:** 9.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgt.es** i (cronologia) **cronocata@cgt.es**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el dimecres 20 d'abril del 2005.

"Que ningú no es cregui que amb les armes i les repressions es pot arribar a una pau vertadera"

Ramon Claret dins "Del passat neix el futur"

Per entendre els nostres veïns cal que ens treguem tots els tòpics del cap

Un procés de dretanització social portat i dirigit des del poder

NOSALTRES I ELS VALENCIANS

El 9 d'octubre de 1977, mig milió de valencians i valencianes van reclamar al carrer un estatut d'autonomia per al País Valencià.

Sentiment particularista

V. C.

El sentiment diferencialista valencià naix al segle XIV, cent anys després que els repobladors catalans habitaren el Regne de València. Van deixar d'anomenar-se catalans per sentir-se valencians, malgrat les arrels catalanes desenvolupen un sentiment de diferència. "És típic que quan conviuen dues ciutats importants tendisquen a competir dos àmbits de pertinença diferenciats", assenyala Vicent Partal, director de Vilaweb. Aquest sentiment s'incrementà quan al segle XV València es va convertir en el centre cultural, polític i econòmic de la Corona d'Aragó i durant la "decadència" de la cultura catalana (als segles XVI-XVIII) en els quals la fragmentació de la Corona d'Aragó afavoreix l'aparició de particularismes de cada territori. De fet, el nom de llengua valenciana, com el de llengua mallorquina, està documentat des del segle XVI, però més bé com a sinònim de llengua catalana que com a afirmació d'una llengua diferent. "Però el sentiment diferencialista més important que tenim els valencians no és amb els catalans, sinó amb els castellans", recorda Abelard Saragossà, professor del Departament de Filologia Catalana de la Universitat de València. De fet, en la seva política de victimisme i greuge continuat, el popular, Francisco Camps, president valencià, ataca els catalans, però sobretot Zapatero i Madrid, en una mena de pseudovalencianisme destinat a guanyar vots.

EL BLAVERISME: EN DECADÈNCIA DES DE LA MEITAT DELS NORANTA

El blaverisme naix a la transició valenciana de la manipulació del sentiment diferencialista, a partir de crear el temor que la particularitat valenciana acabe dissolent-se en el si de la que comparteixen amb catalans i mallorquins, però en molts casos des de posicions d'extrema dreta i espanyolistes. Agustí Cerdà, diputat valencià per Barcelona d'ERC, explica que el blaverisme afirma que si el valencià és català, els valencians seran catalans, i, per això, rebutgen la unitat, ja que confonen llengua i nació. "No hauria de ser així,

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

perquè molts valencians que la defensen no es consideren catalans", afegeix Cerdà.

El 1982 el blaverisme es va agrupar en el partit Unió Valenciana (UV), impulsada pel diari "Las Provincias" i sense el qual no hagués arribat a les institucions. UV va arribar al seu sostre electoral (10%) a les autonòmiques de 1991.

La distribució dels vots era molt concreta: la província de València, sobretot la ciutat i la seua comarca, mentre que a la resta del país el seu pes electoral era absolutament marginal. Però, des de la segona meitat dels 90 va començar el retrocés electoral d'UV per diferents motius: l'absorció electoral del PP, "Las Provincias" passa a donar suport als populars, la creació de l'AVL desinfla l'argument secessionista i, per últim, el secessionisme com a eina de mobilització social o electoral perd pes.

"Quan el PP ja no s'atreveix a defendre explícitament que són llengües diferents i qüestiona només els noms, vol dir que el secessionisme ja no és creïble a la societat valenciana", afirma el director Vilaweb. Per Partal, aquest recurs es va esgotant en el temps: "la població més castellanitzada se sent lluny d'aquestes polèmiques i els que mantenen l'arrel valenciana reconeixen la unitat del català", conclou. En el mateix sentit, Diego Gómez, president de la Federació d'Escoles Valencianes, assenyala que entre els estudiants que reben les classes en valencià "la unitat cultural i lingüística no ha plantejat mai cap problema".

A les autonòmiques de 2003, UV va quedar per sota del 3% i a les europees del 2004 no va superar el 0,5%. El sector més radicalment anticatalanista ha marxat cap a Coalició Valenciana (CV), ubicada a l'extrema dreta, de la qual resta per saber si serà una força marginal o aconseguirà erosionar el PP el suficient com per arribar al parlament valencià en les eleccions de 2007.

LA TERCERA VIA

En els vuitanta, llibres com "De impura natione" o "Document 88" aposten per una "tercera via" que consisteix en una "hibridació" o barreja de la proposta "catalanista" de Joan Fuster i la blavera. Assenyalen el País Valencià com a nació, s'ubiquen més al centre, però reconeixen la unitat cultural i lingüística. "En el moviment blaver, existeix una gran heterogeneïtat i també podem trobar gent que no són d'extrema dreta i que se senten de nació valenciana i estimen i usen la llengua, malgrat que no tenen la suficient informació com per reconèixer la unitat del català", assenyala Abelard en referència al sector blaver amb qui vol pactar la "tercera via".

LES DIFICULTATS DEL NACIONALISME VALENCIÀ

El nacionalisme valencià ha tingut diferents problemes per a créixer i esdevenir, com a Catalunya o el País Basc, ideologia dominant i assumida per la majoria de la població. En primer lloc, el País Valencià no és culturalment

Els vots republicans i d'esquerres van ser majoritaris al País Valencià en les municipals que van portar la República el 1931.

El valencianisme polític no va quallar fins a la II República, en alguns casos amb aspiracions estatalistes.

compacte, ja que el 15% de la població viu a comarques històricament castellanoparlants i això és així perque l'interior va ser repoblat amb aragonesos i la costa amb catalans (2). D'altra banda, el nacionalisme valencià no ha rebut el suport de la pròpia burgesia, com en els casos basc i català, que l'ha fet ser majoritàriament d'esquerres.

A grans trets, els interessos de la burgesia catalana i basca no coincidien amb els de la resta de l'Estat, la qual cosa va facilitar que uns assumiren el nacionalisme com a eina de defensa dels propis interessos.

En el cas de la burgesia valenciana la coincidència d'interessos amb els de la resta de l'Estat era total. Això explica, en part, la feblesa del nacionalisme al País Valencià i la fortalesa a Catalunya o el País Basc. En aquest sentit, el cas gallec és molt més similar al valencià, on el nacionalisme majoritari sempre ha estat d'esquerres i no ha comptat amb el suport de les seues classes dominants.

HISTÒRIA DEL NACIONALISME VALENCIÀ

El valencianisme polític existeix des de finals del XIX, però no va quallar fins a la II República i no va ser fins al 1936 quan es va presentar un projecte d'Estatut d'Autonomia aturat per la Guerra Civil. Als anys 60, Joan Fuster, escriptor i assagista valencià, revoluciona la teoria del nacionalisme valencià amb el seu llibre "Nosaltres els valencians" reivindicant amb claredat les arrels catalanes dels valencians i proposant amb contundència el projecte polític dels Països Catalans, que ha marcat els debats identitaris dels valencians dels darrers 40 anys.

En els anys setanta, una dreta espantada per les 500.000 persones que el 1977 van demanar l'Estatut i per unes esquerres que guanyen rotundament les primeres eleccions, utilitzarà l'anticatalanisme com a eina de desgast. Tot i això, les esquerres guanyen les eleccions del 1982 i el 1983 amb contundència i governaran amb majories àmplies el País Valencià fins al 1995. Amb tot, les dretes aconsegueixen reduir les aspiracions per a l'Estatut de 1982: no seria una nacionalitat històrica, es redueix el sostre competencial i no queda clar que el valencià i el català són el mateix.

EL NACIONALISME VALENCIÀ

Tot el nacionalisme valencià es va reagrupar el 1982 en la Unitat del Poble Valencià (UPV), un partit clarament d'esquerres i partidari dels Països Catalans.

Després de diverses crisis internes, van acabar imposant-se, en part, les tesis de la "tercera via", quan el 1996 es funda l'actual Bloc Nacionalista Valencià (BNV) que reconeix l'espai comú de la llengua i la cultura però defensa el País Valencià com a nació i gira cap al centre-esquerra. El BNV s'ha quedat en multitud d'ocasions a les portes d'entrar a les Corts Valencianes a causa d'una llei electoral molt exigent: un mínim d'un 5% arreu del país per entrar al Parlament, el més alt de tot l'Estat. Malgrat tot, ha arribat al 6% a les municipals de 2003 i ha superat clarament el blaverisme d'UV. Només Esquerra Republicana del País Valencià -ERPV- (secció regional d'ERC) defensa els Països Catalans com a nació dels valencians.

La resta dels partits i moviments socials d'esquerres (PSOE, EUPV i Els Verds) tenen assumides la unitat cultural i lingüística i consideren que el País Valencià hauria de ser considerada una nacionalitat històrica.

El nom i la unitat de la llengua

Des les Normes de Castelló a l'Acadèmia Valenciana de la Llengua

V C.

El secessionisme lingüístic i el rebuig al nom de català per a llengua compartida el podem trobar a la societat valenciana des de mitjans del segle XIX, però sense gaire incidència social. El "conflicte" es va superar a partir de la firma de les "Normes de Castelló", on es va assumir la normativa impulsada per l'Institut d'Estudis Catalans amb la inclusió de fórmules genuïnament valencianes. Ja en democràcia, i després de dues dècades de conflicte polític al voltant de la llengua, el 1998 es crea l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) per establir un consens sobre l'entitat i el nom de la llengua dels valencians. "L'informe sobre la unitat de la llengua aprovat el 9 de febrer de 2005 ha omplert el buit legal i, a més, l'AVL obri el camí cap a un acord social ampli per superar la divisió per temes lingüístics", afirma Abelard Saragossà, professor del Departament de Filologia Catalana de la Universitat de València, qui assenyala el model català com a exemple que cal seguir pel consens que existeix sobre la identitat col·lectiva. En canvi, Toni Gisbert, d'ACPV, considera que el millor és barrar el pas al secessionisme lingüístic via judicial, una sentència del Tribunal Constitucional de 1997 reconeix la unitat de la llengua, i amb un marc legal que reconega "valencià i català com a sinònims".

LES RAONS D'UN CONFLICTE

"El blaverisme no és majoritari, però és un recurs que permet distraure l'opinió pública. Mentre parlem de llengua no parlem d'especulació urbanística, ni de gestió sostenible de l'aigua, ni del dèficit de la Generalitat Valenciana, ni de la crisi de l'agricultura", assenyala Agustí Cerdà, diputat valencià per Barcelona per ERC. En un context de victòria de les esquerres valencianes a les estatals de 2004, de crisi econòmica, d'evident mala gestió del govern valencià i d'enfrontaments en el PP (amb un conat d'escissió), els populars ressusciten la polèmica lingüística com a cortina de fum. De fet, en el darrer conflicte sobre les versions de la Constitució Europea, els populars no negaven la unitat lingüística, deien que ells no s'hi ficaven en filologia i que l'únic que feien era defendre el nom de valencià i rebutjar el de català.

A més, aquesta ambigüitat calculada els permet retenir un sector ultra, clau per assegurar-los la majoria absoluta sense espantar els més moderats. "El PP reactivarà el conflicte en funció dels seus interessos i, davant la possibilitat de perdre les eleccions autonòmiques del 2007, segurament ho farà", conclou Gisbert.

La Corona d'Aragó tenia una estructura federal que va permetre que el Regne de València diposara de Corts pròpies fins al segle XVIII.

MODELS DE LLENGUA

Un dialecte no és més que una varietat territorial d'una llengua, però també n'existeixen per classe social, o en funció de la situació (més formal o col·loquial). Tota llengua necessita una varietat estàndard, un model de llengua per als mitjans, l'ensenyament i les institucions, un model comú i compartit per tots els parlants en el qual s'hi reconeguin tots. Aquests models estàndard es poden elaborar a partir d'un únic dialecte com ara el francès; a partir de la barreja de diversos, com és el cas del basc; o ser policèntric, és a dir tenir diverses variants per a cada territori on es parla, com ara el català, o el portuguès, sense que això qüestione la unitat de la pròpia llengua.

QUÈ PENSEN ELS VALENCIANS SOBRE LA UNITAT

El 1992, una enquesta realitzada per la Generalitat Valenciana, llavors socialista, afirmava que el 50% reconeixia la unitat de la llengua, front un 42% que la negava. El perfil dels que la defensen és de gent d'esquerres, joves (16 a 34 anys) i que han superat el Batxillerat. El dels que hi són contraris està format per gent més gran, amb pocs estudis, més de dretes i ubicats majoritàriament a la província de València. Entre els joves de 16 i 34 anys i que tenen el Batxillerat el percentatge s'eleva al 62% i entre els que no tenen estudis és de només un 32%. L'enquesta focalitza a València ciutat i la seua comarca els únics territoris on guanyen els detractors de la unitat i per 48% front un 44%. A la resta del territori, els partidaris superen els detractors. En aquest sentit, cal destacar el paper clau de les escoles on s'ensenya, de sempre, que valencià i català és la mateixa llengua. Per tant, la cultura i la formació reglada es mostren com les claus per entendre per què són les noves generacions més formades les que reconeixen la unitat del català.

Alguns casos similars: gallec i portuguès

A efectes legals i pràctics, s'actua com si portuguès i gallec foren dues llengües diferents.

Des de l'any 1982, han existit dues normatives: la lusista o reintegracionista, que reconeix la unitat de la llengua i aproxima el gallec al portuguès, defensada per l'Academia Galega da Lingua (AGAL), i l'aïllacionista, defensada per la Real Academia Galega (RAG), que tracta el gallec com una llengua diferent i l'aproxima al castellà, però reconeixent-ne l'origen comú.

La consciència d'unitat lingüística del portuguès i el gallec és mínima, fins al punt que "la majoria dels dirigents del BNG són lusistes, però si adoptés la normativa lusista clarament perdria molts vots", assenyala Bernardo Penabade, president d'AGAL.

De fet, des del Bloc Nacionalista Gallec, no s'han volgut manifestar sobre el tema i han afirmat que el més important és la normalització del gallec i que se n'augmenti l'ús. "Finalment, el 2003 es va produir una reforma de les normes aprovades el 1982, aïllacionistes, que van acceptar les formes lusistes i que van, per tant, en la direcció d'aproximar gallec i portuguès", conclou Penabade, qui aclareix que, malgrat tot, encara no s'ha solucionat el conflicte.

HOLANDÈS I FLAMENC

El neerlandès ha estat conegut sota una gran varietat de noms que han anat evolucionant al llarg de la història.

El nom oficial modern "nederlands", neerlandès, és molt recent i no ha triomfat sobre les designacions populars de "hollands", holandès, i "vlaams", flamenc, denominacions que s'empren a Holanda i Bèlgica, respectivament.

El valencià empitjora amb el PP

"Davant la indiferència, quan no hostilitat, del PP han estat els moviments cívics els que han impulsat la normalització lingüística, però és un fet que el valencià retrocedeix en l'ús gracies als populars. El problema rau en el fet que es confon la política lingüística amb l'ensenyament en valencià", conclou Diego Gómez, president de la Federació d'Escoles Valencianes. Front aquesta situació, el 1998 es va signar el "Compromís pel Valencià" entre els partits d'esquerres i diferents moviments socials i sindicals, que actualment s'apliquen ja 70 municipis valencians. Segons dades del cens de 1991, el 50% dels valencians són catalanoparlants. Les grans ciutats estan molt castellanitzades: València (40%), Elx (33%) i Alacant (22%). En canvi, les comarques de Castelló i les comarques centrals (les dues Marines, Alcoià, Safor, Vall d'Albaida, la Costera i Riberes) tenen percentatges superiors al 75% en l'ús de la llengua. Les comarques al voltant de València ciutat, entre el 50 i el 75%, i les del sud, inferiors al 50%.

La defensa dels llocs de treball ha d'anar unida a la qualitat del treball

Sense lluita directa, sense mitjancers entre el treball i el capital, no hi ha avenç per a la nostra classe

Gralisa, condemnada per assetjament a CGT

La jutgessa titular del Jutjat Social número 2 de Mataró ha donat la raó al treballador que estava patint assetjament laboral (tal com es va informar al "Catalunya" 61) des que, sent delegat de personal per CCOO, va afiliar-se a la Confederació General del Treball.

La sentència reconeix com a fets provats una sèrie d'actuacions arbitràries i humiliants de l'empresa (vegeu "Catalunya" 62). La sentència conclou que el treballador "ha estat sotmès a una progressiva i contínua situació de pressió i hostigament de l'empresa" i a "un procés de control i avaluació dels propis companys, innecessari i sense cap altra finalitat que aconseguir la humiliació"; qualifica els comportaments de l'empresa com a "abusius i reiterats en el temps" i "sense altra finalitat que minar la moral i l'autoestima del treballador com a persona" i "desprestigiar-lo davant els seus companys" i valora com a agreujant "la condició de representant dels treballadors a l'empresa" que ostentava el treballador a l'inici dels fets. Finalment, condemna l'empresa al "cessament de la conducta d'assetjament" i al pagament d'una indemnització de més de 19.000 euros.

Persecució sindical contra CGT a Aigües del Ter-Llobregat

Un nou cas de persecució sindical, en aquest cas a Aigües del Ter-Llobregat. Des que es va constituir l'empresa, fa uns tres anys, aquesta no ha deixat de perseguir i assetjar tots els membres de la Secció Sindical de la CGT, fins i tot després d'haver-ne de readmetre un dels membres, a qui va acomiadar.

Ara que s'apropen les noves eleccions sindicals, la direcció de l'empresa i els sindicats del comitè (CCOO i UGT) ajunten forces per aturar la feina sindical de CGT: obvien les seves reivindicacions, no els deixen entrar als centres de treball per repartir informació, els prohibeixen fins i tot deixar-la, i a més afiliats a CGT reben missatges anònims en què se'ls insulta i calúmnia. El Departament de Medi Ambient no vol rebre els representants de la CGT. Tots aquests atacs s'han denunciat a la Inspecció de Treball, a Magistratura... i el Sindicat de Químiques de la CGT de Barcelona va convocar el 29 d'abril una concentració davant el centre de treball d'ATLL situat a la Fontsanta, a Sant Joan Despí.

La plantilla d'Iberpotash de Sallent, en contra dels acomiadaments

El Comitè d'Empresa i els treballadors de les mines de Sallent-Balsareny pertanyents a l'empresa Iberpotash, reunits en assemblea el dia 10 d'abril, van decidir per unanimitat dirigir-se a l'oficina d'Iberpotash a Súria per tal de manifestar el seu total desacord i protesta pels cinc treballadors acomiadats al centre de Sallent, entenent que el procés iniciat per l'empresa és una provocació per carregar sobre l'esquena dels treballadors les conseqüències de la seva mala gestió.

És així que la plantilla va iniciar una vaga el 13 d'abril i que uns 200 treballadors van realitzar una marxa lenta entre Sallent i Súria el passat dia 14 d'abril fins arribar a la seu de l'empresa de capital israelià Iberpotash, on durant més de dues hores van reclamar la readmissió dels seus companys, un veritable pla industrial amb les inversions necessàries que asseguri la viabilitat de l'explotació minera, més mesures de seguretat i garanties de treball estable.

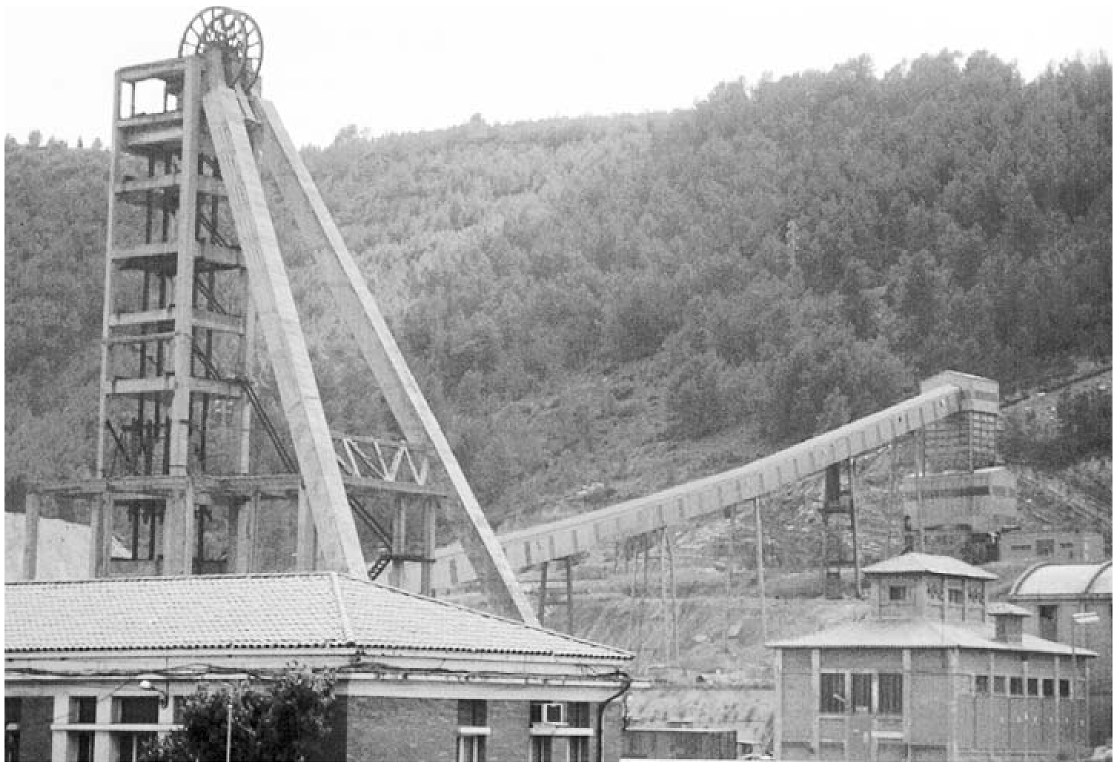

El plantejament d'intencions en les meses de diàleg i negociació que la direcció va convocar i ella mateixa va trencar el passat dia 1 d'abril era un plantejament que afectava de la mateixa manera tota la plantilla d'Iberpotash i, per tant, el futur de tota la conca potàssica.

Per això, es va fer una crida a la solidaritat i la unitat d'acció de tots els treballadors, per tal d'aconseguir un projecte o pla industrial que faci viable l'explotació del jaciment que garanteixi l'estabilitat de l'ocupació, les inversions necessàries, la seguretat en les condicions de treball i el manteniment del poder adquisitiu de tots els treballadors del grup, en definitiva la viabilitat de l'empresa.

És per això que es va exigir enèrgicament reprendre les relacions laborals i la readmissió dels acomiadats.

Seguiment total en la vaga de la neteja viària a Sabadell

El cent per cent de la plantilla d'escombriaires de Sabadell va seguir la vaga consistent en aturades de cinc hores per torn els dies 13, 14, 16 i 18 d'abril, convocades pel Comitè d'Empresa, format per sis delegats de CGT, tres de CCOO, tres independents i un d'UGT. El secretari general de la CGT a Smatsa, José Antonio Molina, va criticar que els serveis mínims decretats eren abusius i cobrien més del 50% dels serveis de recollida.

El 1998 es va signar el darrer conveni a l'empresa Smatsa (Serveis Medi Ambient SA), concessionària de la neteja viària i escombraiaires de la ciutat de Sabadell.

Després de diverses propostes de negociació dels treballadors i les treballadores encaminades a evitar el conflicte (vegeu "Catalunya" 61 i 62), la intransigència de l'empresa i la passivitat dels polítics de Sabadell només van deixar una sortida: efectuar mesures de pressió, en aquest cas aturades de cinc hores per torn. Segons la CGT,

"és imprescindible que els poders polítics de la ciutat acabin amb la radicalització de les postures de l'empresa, abans que s'agreugi més la situació, és imprescindible una negociació seriosa per actualitzar un conveni arcaic i que no satisfà ni les necessitats dels treballadors i treballadores, ni les de la ciutat".

Les treballadores i els treballadors van realitzar una intensa campanya informativa entre la resta de la ciutadania, entre associacions de veïns i organitzacions de la ciutat, per explicar la precària situació laboral en què desenvolupen el seu treball; tothom els va mostrar la necessitat que es desbloquegi la situació, però l'empresa continua inamovible. L'empresa va mostrar la seva cara prepotent fins i tot davant els membres del Tribunal Laboral de Catalunya durant una mediació que va tenir lloc el 21 de març. Aquests es van sorprendre per l'actitud empresarial i algun dels seus membres va arribar a qualificar aquesta actitud de burla cap als treballadors, les treballadores i la institució. Segons la CGT, "els ciutadans i ciutadanes de Sabadell mereixen un servei públic de neteja de qualitat i les treballadores i els treballadors un tracte i unes condicions dignes per fer el treball i de respecte dels gestors de l'empresa".

A banda de les aturades, es va convocar una manifestació per diversos carrers de Sabadell el 14 d'abril, en la qual hi van participar més de 130 treballadors i treballadores. S'hi van presentar membres del Cos Nacional de Policia de paisà, amb una càmera de vídeo per filmar els vaguistes i intentant fer-se passar per un mitjà de comunicació, vulnerant els drets de manifestació, vaga i llibertat d'expressió dels vaguistes.

La CGT ha denunciat que constantment manifestacions i vagues són filmades i fotografiades per la policia, moltes vegades fent-se passar per treballadors dels mitjans de comunicació, i ha demanat públicament a la Delegació del Govern que deixi d'actuar d'aquesta manera, ja que una Delegació de Govern "d'esquerres" hauria de començar a marcar diferències amb les actuacions de l'anterior delegada Garcia Valdecasas.

En el moment de tancar aquesta informació, les treballadores i els treballadors de la neteja de Sabadell havien anunciat vaga indefinida a partir del 25 d'abril si l'empresa no s'oferia a negociar les seves propostes.

Entrevista a Sònia, delegada sindical de CGT a la neteja de l'Hospital Can Ruti de Badalona

'El resultat de la vaga és l'increment de plantilla'

-Fa poc que heu estat de vaga, pots explicar-nos quins en van ser els motius i com s'ha desenvolupat aquest conflicte?

-La vaga es va iniciar el 14 de març del 2005. Els motius van ser la manca de personal i alguns punts reivindicatius de repercussió econòmica que es van quedar estancats amb el pas del temps. O sigui, dos anys de negociació amb l'empresa sense arribar a cap acord per l'actitud apàtica de l'empresa Clece SA contractada per l'Institut Català de la Salut (ICS) per a tots els hospitals de Catalunya.

Es va formalitzar una plataforma consensuada pels tres sindicats que representem la neteja al centre de Can Ruti: CGT, amb quatre delegats; CCOO, amb tres; i UGT, amb dues.

Es va presentar als treballadors i les treballadores la plataforma, que va ser aprovada per majoria, i a més la vaga va ser sotmesa a votació secreta per l'exigència i la desconfiança cap als treballadors i les treballadores per part del sindicat minoritari UGT.

-Ja posats, com està, en general, el sector de la neteja a nivell estatal?

-El sector de la neteja està malament i és un fet molt preocupant, ja que està manejat pel sistema prestador a interessos governamentals, que és on es reparteixen els percentatges.

Al mig, hi ha les treballadores i els treballadors subjectes a un sistema de subrogació en què no tenim ni tan sols opinió.

Això tenint en compte, sobretot, que és el sector que menys crisi pateix dintre del sector serveis.

Les treballadores i els treballadors de la neteja a Can Ruti han aconseguit canviar la seva situació amb la vaga.

Els convenis que ens subscriuen els dos sindicats majoritaris d'aquest país (UGT i CCOO) són mediocres i molt millorables.

Està per veure si tenen dificultats amb un conveni provincial que ens estan fent en aquests moments i que estan negociant a nivell de Catalunya.

-Si no m'equivoco, sou la primera força sindical en la neteja de Can Ruti. Quant de temps fa que existeix la Secció Sindical de la CGT i quines són les relacions amb els altres sindicats?

-Exacte, CGT és el sindicat majoritari a la neteja de l'Hospital de Can Ruti.

La Secció Sindical es va constituir al maig del 2001. Les relacions amb els altres sindicats són molt distants, ja que considerem que no estan en la mateixa dinàmica sindical que nosaltres.

-Com funcioneu a nivell de secció sindical i quins són els problemes amb què més freqüentment us trobeu?

-Funcionem bé malgrat l'assetjament sindical de l'empresa i la repressió contra els treballadors i les treballadores.

-Afegeix el que creguis convenient...

-Ressaltaria l'actitud negativa que han mantingut els sindicats CCOO i UGT en l'últim conflicte, utilitzant com a excusa el conveni que s'està negociant en el sector, a pesar que la presidenta del Comitè de CCOO va estar en tot moment amb els treballadors i les treballadores i participant al Comitè de Vaga.

El resultat de la vaga ha estat l'increment en plantilla de 10 treballadores fixes a jornada completa i la retirada de totes les sancions i els acomiadaments, així com continuar negociant la plataforma.

Després d'un any del suïcidi de Pablo Díez, el règim disciplinari d'Autobusos de Barcelona no s'ha modificat

Secció Sindical CGT Autobusos

Ja fa un any (el 31 de març del 2004), es va suïcidar penjant-se en un arbre al barri del Polvorí el nostre company i conductor d'Autobusos de Barcelona Pablo Díez, després d'haver-li estat lliurada una carta d'acomiadament (el dia 30 del mateix mes de març), en què se l'acusava d'apropiar-se l'import d'un bitllet, 1'10 euros.

Van ser necessaris set mesos de lluita, inclosos dos dies de vaga el 8 i 9 de maig, manifestacions, concentracions... dels treballadors i les treballadores d'autobusos perquè l'empresa reconegués en acta de conciliació en el Jutjat del Social 7 la improcedència de l'acomiadament (26/10/2004).

Per a la CGT els directius implicats en el cas fa temps que haurien d'haver estat cessats, en especial Xavier Casas, president de TMB, contra qui tenim interposada una querella criminal, on demanem que se li imputin els càrrecs de falsedat en la narració dels fets succeïts per l'acomiadament i el posterior suïcidi del treballador Pablo Deu, ja que segons consta en l'acta de la sessió plenària de l'EMT, Xavier Casas, a les preguntes dels senyors Riera i Jaume Ciurana, consellers de l'EMT, va afirmar, referint-se a Pablo Díez, que "... no es va fer l'acomiadament" i que "aquest treballador no va ser acomiadat" (cites textuals de l'acta del Plenari).

Xavier Casas va faltar a la veritat, una conducta tipificada en l'Article 390 punt 4 del Codi Penal com a delicte castigat amb penes de presó de tres a sis anys, amb multa de 6 a 24 mesos i inhabilitació especial per temps de 2 a 6 anys quan l'autoritat o funcionari públic que, en l'exercici de les seves funcions, cometi falsedat faltant a la veritat en la narració dels fets.

Vaga a Esteban-Ikeda

La Secció Sindical de CGT a l'empresa Esteban-Ikeda va convocar una vaga de tres dies pel 13, 14 i 15 d'abril com a protesta davant l'aplicació del règim sancionador de l'empresa, que aquesta utilitza constantment per efectuar una brutal repressió contra els representants de CGT, l'últim exponent de la qual va ser l'injust acomiadament del company Manuel Recio, a més de múltiples infraccions en prevenció de riscos i salut laboral.

La CGT va convocar, a més, concentracions a les portes de la fàbrica, que està situada al polígon Estruch del Prat de Llobregat.

PLAÇA PÚBLICA

Tisores virtuals

Joan Layret

La llibertat a Internet està seriosament amenaçada pel Poder. Un mitjà que va ser creat per l'exèrcit nord-americà per descentralitzar els centres de decisió s'ha transformat en dues dècades en un nou espai d'informació lliure. La llibertat sempre fa por als poders polítics, mediàtics i econòmics. Començant per la superpotència i el seu pla Echelon d'observació sistemàtica de tot el que es mou per la xarxa, fins al punt que el mateix president d'aquest imperi no s'atreveix a enviar correus electrònics a les seves filles. Potser coneix prou bé la "confidencialitat" d'aquests missatges.

A l'Estat espanyol s'ha iniciat una persecució al lliure intercanvi de fitxers de qualsevol mena. La Societat d'Autors s'està convertint en un vertader 'lobby' econòmic potenciant la creació de mesures totalment injustes com ara la creació d'un cànon que gravarà sense cap mena de contraprestació l'ús d'Internet i la compra d'ordinadors i altres accessoris. Partint de la base que els usuaris d'Internet són delinqüents, totes les mesures governamentals, com ara el pla antipirateria, van en aquesta direcció. Mesures que han fracassat de forma estrepitosa als EUA es volen importar, i amb elles criminalitzar de forma absolutament arbitrària els internautes. El que s'escapa a la lògica del mercat, com ara la cooperació espontània entre els internautes, vol ser perseguit penalment, en lloc que les mateixes corporacions multinacionals revisin les seves polítiques de preus i els sistemes de comercialització fent possible la universalització dels diferents productes culturals. No s'ha de perseguir i posar tothom en el mateix sac: cada ciutadà i ciutadana ha de pagar el seu peatge corresponent.

Més mesures van en la direcció de la censura del Poder: la modificació de la Llei de propietat intel·lectual per impedir les recopilacions d'articles periodístics, malgrat citar-ne la procedència, impediran l'existència de nombrosos webs i diaris electrònics, i per tant de la informació alternativa. Els mitjans de comunicació tradicionals tenen un baló d'oxigen davant de tant de llibertinatge i bitàcores lliures.

Una altra mesura, i veiem, per tant, que no són fets aïllats, sinó que hi ha un pla sistemàtic del Poder i els seus aliats econòmics. És l'aplicació de la directiva europea de les patents del programari que està mobilitzant a totes les universitats: patentar programari, algoritmes i matèries matemàtiques, mètodes de negoci i funcionalitats dels programes informàtics és una veritable bomba atòmica contra el programari lliure, la resposta contra tants d'esforços del moviment Gnu/Linux i tots els seus nombrosos seguidors, i en general contra tota la creació intel·lectual que es vulgui compartir. Cal pagar peatge fins i tot per pensar?

L'ALTRA REALITAT

Un altre cop els cossos de seguretat de l'Estat

Timanfaya

Aquests dies ha sortit a la llum les possibles vinculacions i relacions, més o menys notòries, entre un important càrrec del PSOE a la zona del Cantàbric i els serveis de seguretat de l'Estat.

És prou coneguda l'ànsia del poder per controlar les actuacions d'aquells grups que qüestionen la raó de ser del sistema capitalista, experiències pròximes en pròpia carn i no allunyades en el temps hem sofert en el passat. Només ens cal tornar la vista fins al fatídic 15 de gener de 1978, quan els afiliats i afiliades de la CNT ens manifestàvem pels carrers de Barcelona contra els Pactes de la Moncloa (veritable punt d'arrencada i primer intent de segellar la pau social i imposar disciplina en el món del treball), un èxit de convocatòria que es veuria torbat per l'incendi de la Sala de Festes Scala. Resultat, quatre treballadors afiliats a la CNT morts i l'origen d'un ràpid i inexorable declivi del sindicat, del qual van san ser acusats i detinguts altres afiliats al sindicat.

En aquell moment o no es va saber o no es va voler entendre la gravetat dels fets, fins i tot alguns concebien el culte a la violència o l'activisme sense objectius evidents com una manera de guanyar medalles. L'acció per l'acció era l'important, si l'entorn no participava d'aquesta aventura era perquè estava adormit, embrutit o aburgesat...

El temps ha acabat colpejant-nos amb la seva crua realitat. Anys després, es va destapar com un infiltrat dels cossos de seguretat de l'Estat, anomenat Joaquín Gambín, va col·laborar activament en el disseny de l'atac i posterior incendi del local del passeig de Sant Joan de Barcelona.

Malgrat això, no hem estat l'únic objectiu colpejat pel bé de la seguretat de l'Estat. Podríem rememorar l'atemptat contra el cap del govern de la dictadura franquista el 1973, un acte no del tot clar i en el qual les sospites sobre la participació d'elements estranys és un dubte raonable no menyspreable. O el descrit en una recent estrenada òptima pel·lícula sobre una de tantes infiltracions en l'entorn etarra, on és més que evident el manifest interès per no acabar amb aquest grup.

No semblava que aquests estiguessin interessats també a conèixer i intervenir en organitzacions de les suposades "responsables" i que, per tant, quedaven al marge de possibles intervencions. Però, com diu el poeta… "la vida et dóna sorpreses, sorpreses et dóna la vida…" i tot encara és possible. Qui ens garanteix que no tornem a estar a l'ull de l'huracà? o potser ja…

La nova reforma laboral, al servei de la competitivitat

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

La Reforma del Mercat de Treball que s'apunta, que ens estan preparant govern, patronal i CCOO-UGT, pretén facilitar les noves condicions que exigeixen els empresaris per tal de considerar-se competitius tant a la Unió Europea com a la resta de l'economia globalitzada. Aquesta reforma generarà una més gran flexibilitat de la mà d'obra al servei dels interessos econòmics de la patronal.

En l'accés al mercat de treball es pretén fomentar que els treballadors i les treballadores puguin accedir a un lloc de treball mitjançant uns contractes "estables" de foment de l'ocupació per a la rescissió dels quals es donin 33 dies d'indemnització per any treballat i, dels quals, al voltant del 40% finalitzin quan s'acabi la subvenció. Aquest és el "contracte indefinit" que desitgen fomentar els autoanomenats "agents socials". Pel que fa a aquest contracte, s'augmentaran les subvencions als empresaris. L'altra mesura d'acompanyament, augmentar el doble la indemnització dels contractes temporals (de 8 a 16 dies) ve a homogeneïtzar els costos d'ambdues contractacions, ja que els empresaris bé per la via del foment de l'ocupació, bé per la via temporal, tindran assegurada una mà d'obra a la carta: barata i fàcilment expulsable quan no sigui necessària.

En la mateixa línia, com a presumpta alternativa a les empreses de serveis que actuen com a contractes i subcontractes, es pretén potenciar de nou el paper de les Empreses de Treball Temporal (ETT), una mesura que per als signants del Pacte Social és el paradigma de la lluita contra la precarietat.

D'acabar amb la precarietat del treball, res de res, com a molt reformar-lo conforme a les condicions fixades en el Pacte Social per la Competitivitat signat el 8 de juliol de 2004, és a dir, garantir el criteri de competitivitat de l'empresariat en els mercats estatals, europeus i mundials.

Durant la permanència en un treball, en disposar de certa "estabilitat" (en aquest sentit van les reformes que pretenen fer en els contractes temporals, en casualitzar alguns contractes com el de circumstàncies de la producció i el d'obra o servei i incrementar els seus tipus de cotització), es pretén guanyar en productivitat, assumint que la flexibilitat en les condicions de treball (jornades, mobilitat funcional i geogràfica,...) són condicions necessàries per a l'empresari. És a dir, major pèrdua de control sindical en l'organització del treball.

Foto: **Mireia Bordonada**

La flexibilitat té l'avantatge per a la patronal, per al capitalisme, de disposar d'una mà d'obra suficient i necessària segons els cicles productius i de distribució de mercaderies, permetent-los preveure el cost de la mà d'obra, així com disciplinar els treballadors i treballadores, fins al punt que sense defensa col·lectiva dels drets laborals, es vegin obligats a plegar-se als designis de la patronal.

Cada reforma limita més les regles reguladores, la protecció laboral, els drets laborals i els drets socials. Els espais per a la negociació dels sistemes de relacions laborals desapareixen i només la voluntat unilateral dels empresaris i empresàries determina la gestió i organització del treball. Els espais per al consens anterior basat en el conflicte (negociació, vagues,...) es redueixen i la funció dels sindicats majoritaris es limita al control disciplinador dels treballadors i les treballadores.

Les Reformes Laborals sorgeixen com a "inevitables" d'aplicar totes elles, en aquesta que es prepara els problemes amb què volen justificar-la són, sobretot, la recuperació de la productivitat i la competitivitat empresarial en el nou escenari de l'economia globalitzada.

La flexibilització del mercat de treball -proposada com a solució-, és una constant en totes les reformes fins a arribar a la quasi desregulació laboral per a gran part de la població activa (desocupats, treballadors temporals, immigrants) així com la generació de condicions en la gestió empresarial que garanteixin la "seguretat" i la "rendibilitat". Aquesta solució s'ha demostrat falsa des de la primera reforma laboral (any 1980 Estatut dels Treballadors) fins a l'última (la reforma del PP del 2001) en els aspectes que deien que havien de corregir, com per exemple la temporalitat i la seguretat en el treball, no així en l'augment constant dels nivells de benefici empresarial, que ha estat i és el seu veritable objectiu.

Per això no han desenvolupat ni desenvoluparan la regulació limitadora de la utilització de contractes i subcontractes, quan aquesta forma d'organització del treball és l'element central precaritzador de les relacions laborals. De la mateixa forma, no articulen ni articularan polítiques que intervinguin sobre les deslocalitzacions, element fonamental de l'economia globalitzada.

I és sobre aquest conjunt de canvis: increment de productivitat, increment de competitivitat de l'economia empresarial, que s'ha desenvolupat el "nou consens sobre la flexibilitat entre tots els actors, sindicats CCOO i UGT, empresaris CEOE i CEPYME, i govern del PSOE". Aquest nou consens implica que s'accepta la configuració del mercat de treball en funció d'una demanda que és variable i, a més, segmentada, i que la competència internacional porta a una constant adequació de les polítiques de gestió de la mà d'obra, per això insisteixen en la solució de reformar el mercat de treball, per això la seva gran mentida i la seva coherència amb la lògica del Capital.

El nou model de relacions salarials i laborals que tindrà la seva finalització (un capítol més) a finals de juny, no és res més que una continuada adaptació a la lògica del mercat capitalista. Ara, el principi de regulació s'anomena "flexibilitat".

El model que es negocia en la nova Reforma Laboral permetrà, en primer lloc, que es puguin alterar de forma ràpida (sense processos rígids o sotmesos a normes de control sindical) tant l'organització del treball com les pautes d'aquest. En segon lloc, que quan més gran sigui el grau de consens a l'interior de l'organització del treball (dins les parets de l'empresa i fora de les seves parets pel que fa a la distribució), més adequats seran els canvis organitzatius.

L'exemple al qual hem de referirnos des dels anys 90 és el grau de flexibilitat per a les reestructuracions empresarials, bé mitjançant els Expedients de Regulació d'Ocupació (ERO) bé mitjançant acomiadaments individuals, i en aquesta primera dècada del 2000 l'externalització del treball a través de contractes i subcontractes o les deslocalitzacions fora del mercat en el marc estatal.

L'estratègia sindical de la CGT ha de ser capaç, no només de mostrar la gravetat d'unes polítiques que en nom de la competitivitat i el lliure mercat destrueixen qualsevol relació social basada en el respecte de la democràcia i els drets col·lectius -de tots i totes- i la llibertat, sinó que, a més, ha d'actuar desplegant una força suficient que pugui interrompre la pèrdua de drets i l'eliminació d'un marc de reivindicació col·lectiu i contrari als projectes capitalistes.

Des de la CGT hem de ser clars i clares: volem rendes suficients per a tots i totes, i a tot arreu. Volem i lluitem perquè les condicions de treball es desenvolupin de forma equivalent (jornades, salaris, drets sindicals, drets polítics, drets socials,...) i es respecti l'estatut protector del treball.

El nostre sindicat no pot actuar en la lògica de la segmentació i la flexibilització dels models productius i, avui, ser un sindicat alternatiu, transformador, només pot ser per oposició a aquesta lògica de la competitivitat, la qual és la responsable de l'increment de la divisió del món entre zones d'integració (treball estable, amb drets i benestar) i zones de vulnerabilitat i desafiliació social que cada dia s'engrandeixen més.

Sobre el diàleg social, a l'Estat i a Catalunya

Ho tenen clar, molt clar

Pepe Berlanga

Ja avisàvem en un article del mes d'octubre sobre els veritables raonaments que hi havia darrere de la signatura de la "Declaració pel diàleg social 2004: competitivitat, ocupació estable i cohesió social". Hi denunciàvem el fracàs de les diferents reformes laborals ja que aquestes no havien aconseguit els objectius anhelats i havien forjat la seva necessitat, almenys quant als enunciats motivadors que els inspiraven, els encoberts era més que evident que de sobres estaven arribats a

Novament, l'administració de torn demana dels interlocutors socials un "diàleg social" que millori el mercat de treball, una altra vegada grans informes que reclamen "més i millor ocupació en un nou escenari macroeconòmic: per una flexibilitat i seguretat laborals efectives" que tendeixen a dirigir cap a una única sortida que "solucioni l'alta temporalitat, afavoreixi l'ocupació dels joves, treballadors d'edat avançada, discapacitats i col·lectius amb dificultats d'inserció laboral, polítiques d'ocupació actives,…" velles cançons que solament convencen qui les promou. Fins i tot reconeixen com les taxes d'ocupació, la d'activitat o l'atur s'han vist reduïdes pels canvis introduïts, encara que alhora afirmen que continuen estant molt allunyades de les condicions dels socis comunitaris, almenys fins a l'arribada dels nous països.

Les solucions que acaben plantejant perpetuen la poca imaginació que els ha caracteritzat fins al moment: reformar l'Estatut dels Treballadors en relació a la contractació temporal i indefinida, així com els contractes i subcontractes, o estimular una altra contractació alternativa a la de durada determinada (encara que solament se'ls ocorri contraposar els contractes a temps parcial). Aquestes mesures es justificarien per evitar el ja reconegut frau o utilització injustificada de la contractació temporal, clarificant les causes d'aplicació; millorar la informació de les treballadores i els treballadors contractats; evitar abusos en la successió de contractes temporals; canviar el règim de l'acomiadament, tant individual com col·lectiu; fomentar la contractació a temps parcial o el fix-discontinu; reformar el marc legal de les contractes i subcontractes mantenint la flexibilitat empresarial; millorar l'activitat de les empreses de recol·locació i ETT; igualtat d'oportunitats entre homes i dones; augmentar els períodes de prova en els casos de contractació indefinida; estudiar la temporalitat en l'administració;… És importantíssim destacar com es troben terriblement preocupats pel cost de la contractació, és igual que sigui temporal o indefinida, costos que inclouen tant les cotitzacions socials com la formació o l'acomiadament.

Per a això proposen eufemísticament modificar les indemnitzacions per extinció del contracte, en tots els contractes, o, revisar les cotitzacions vigents en relació a l'atur. En relació amb les polítiques actives d'ocupació pretenen revisar el sistema d'incentius destinant-los a la contractació indefinida i incentivant la contractació dels col·lectius amb majors dificultats d'inserció laboral.

Reformes	Continguts bàsics
1984	Nou contracte de durada determinada
1994	Salaris en funció de l'evolució de l'empresa Clàusula de despenjament ETT
1997	Reducció del cost per acomiadament Contracte indefinit amb acomiadament més barat de 33 dies per any treballat amb un màxim de 24 mensualitats
2001	Empitjorament de les condicions de contractació

D'altra banda, per consolidar el Sistema Públic d'Ocupació, estatal o autonòmic, reclamen coordinació entre ambdós així com altres mesures que millorin la gestió, o promoure la mobilitat geogràfica dels treballadors i les treballadores. Com a conclusió del paquet, sol·liciten que les fórmules siguin consensuades.

Algunes de les mesures ja han estat acceptades pels sindicats (rebaixa de les cotitzacions de les empreses a la Seguretat Social) sempre que es redueixi la contractació temporal, altres són més qüestionades (abaratiment de l'acomiadament) encara que no es pot descartar l'entesa, tal com ja ha passat anteriorment. Només ens cal recordar com des de la Reforma del 84 s'ha generat una significativa rotació entre els desocupats, obrint les portes a les diferències salarials entre temporals i fixos, establint baixos salaris per millorar la competitivitat.

En definitiva, el que s'està plantejant novament és aprofundir inclús més la flexibilitat en la contractació i poder acomiadar amb més facilitat. N'hi ha per posar-se a tremolar, no obstant això hem d'estar atents a aquesta nova agressió contra els treballadors i les treballadores destinada a suprimir drets en contractació, condicions laborals, salaris o prestacions per atur, tots ells obtinguts després de difícils lluites que ens van permetre iniciar el camí d'equiparació al nostre entorn laboral més pròxim.

...I a Catalunya?

Algun desinformat -la notícia ha passat bastant distreta- podria pensar que només amb el govern central i la confederació estatal d'empresaris era possible negociar la concertació social, doncs no, amb tot. Feia ja molt temps que els representants a Catalunya dels dos grans sindicats estatals reclamaven compromisos entre els agents socials i l'administració autonòmica a l'estil dels acords a què s'havia arribat a nivell d'Estat. Malgrat insistir-hi durant molt de temps, les seves peticions no obtenien eco i es va haver de donar el canvi al govern autonòmic convergent i la irrupció del tripartit perquè les seves demandes trobessin qui les tingués en compte.

Feia un mes que s'havia configurat la nova administració de socialistes, republicans i ecosocialistas quan es van iniciar les negociacions, encara que sembla que va ser ahir, però fa ja un any, en un moment en què algunes multinacionals anunciaven la seva intenció d'abandonar el país; Samsung i Philips eren les més representatives i comunicaven el tancament de les seves fàbriques. Un any de negociacions que ha culminat amb la signatura d'un pacte per la competitivitat a Catalunya, encara que l'anomenin de forma grandiloqüent amb el títol d'"Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana". Un acord subscrit pel govern, sindicats majoritaris i organitzacions empresarials, que han comptat amb la participació de diferents experts en les matèries tractades "amb l'objectiu d'arribar a mesures específiques per transformar de manera progressiva el model econòmic català i orientar-lo cap a les noves realitats i exigències pròpies d'una economia cada vegada més globalitzada".

El resultat han estat vuitanta-sis propostes consensuades entre totes les parts participants i una inversió de 2.015 milions d'euros fins al 2007, amb la finalitat de transformar l'economia catalana.

Els objectius específics recollits i més significatius radiquen en:

-Canviar un model productiu basat en baixos costos per un de més valor afegit.
-Mantenir la flexibilitat garantint alhora la seguretat laboral.
-Creació de més empreses per augmentar l'ocupació.
-Recerca de més sòl industrial.
-Fundació de més centres d'investigació i desenvolupament.
-I revisió permanent de l'acord

Les 86 mesures adoptades se centraran fonamentalment en infraestructures, formació, investigació i desenvolupament i cohesió social, encara que reconeixent una situació de precarietat laboral, és a dir, més del mateix. Allò realment transcendent d'aquesta iniciativa és l'establiment del marc català com a especificitat econòmica, social i laboral en un entorn no del tot exacte a l'estatal, no obstant, per al seu desenvolupament pretenen la creació de diversos organismes i la transferència de matèries que, en la seva gran majoria, estan gestionades pel govern central.

D'altra banda, prescindeixen de la resta d'organitzacions sindicals delimitant la presència en els organismes que puguin crear-se exclusivament a elles, a pesar que una part important dels continguts que tractin, incideixin directament en qüestions que els permetrà mantenir una situació de privilegi.

A PEU DE CARRER

Deslocalitzacions, "canya al mono que és de goma"

Josep Manel Busqueta,
economista i pastisser

Estic intentant fer un petit estudi de com està evolucionant el procés de deslocalització industrial a Catalunya. Em resulta impossible. Cada setmana que passa, s'afegeixen més i més casos d'empreses.

Molt em temo que el que estic fent és una mena d'esquela actualitzada del sector industrial a Catalunya i el que més em fot de veritat, és que, quan llegeixes els informes estudis i demés que es fan des de les diferents cambres de comerç així com des de determinats fòrums empresarials i periodístics es digui quelcom com ara: "pobre, ja es veia venir, amb la vida que portava. En el fons és el que toca, és llei de vida". Des d'aquests sectors resulta que fins i tot és saludable, per a l'economia catalana, el fet que "els sectors madurs" tanquin portes, és un senyal que l'economia catalana està preparada per optar, no als sectors obsolets de la segona divisió de l'economia global, sinó als de primera: els sectors de la nova economia, intensius en tecnologia etc.

En la macabra calculadora dels capitalistes tot quadra sempre. Històricament, l'ajut de la classe política ha esdevingut essencial per tal que, en el cas de l'economia espanyola i concretament la catalana, a l'actualitat ja no existeixi pràcticament patrimoni industrial públic. Porten des de la mal anomenada "transició" venent-se totes les empreses que generen beneficis sota el discurs de "allò públic és ineficaç" deixem-ho en mans del sector privat que via la "mà invisible" en sotirem tots beneficiats. Després resulta que la mà es ben visible i mitjançant un procés de redistribució pervers es dedica a engreixar els comptes de resultats dels beneficiats amb la privatització. A més, no han fet cap tipus de política industrial més enllà de seguir dogmàticament el precepte de "deixem la modernització en mans del capital transnacional" i ara que aquest se'n va a explotar a una altra banda em de preparar el terreny al nous explotadors: els hem de construir les infraestructures, adequar la mà d'obra per a les noves demandes del capitalisme avançat... i les persones, els treballadors i treballadores que ja han estat usats i ara es troben de potetes al carrer amb les hipoteques per pagar... ja s'arreglaran..., ja els callaran la boca amb l'almoina del comiat que negociaran els "ferms defensors de la classe treballadora", el tàndem UGT, CCOO. Aquests, en el quadre mortuori, són com la part de la família que en el moment d'enterrar el difunt apareixen per mostrar la seva gran tristor i com a molt ajuden a pagar la corona i l'esquela, o fins i tot la cobren.

OPINIÓ

Rèquiem pel darrer economat de Vilanova i la Geltrú

Seccions sindicals de CGT a Pirelli Cables i Sistemes i Pirelli Telecom

UGT i CCOO han arribat a un acord al Departament de Treball conjuntament amb l'empresa (o empreses) Pirelli per tancar definitivament l'Economat Laboral de Vilanova i la Geltrú. CGT no va signar aquest acord, ja que està totalment en contra que es tanqui aquest economat laboral que fa tants anys que existeix en benefici de tots els treballadors, familiars directes i jubilats.

S'ho han venut pel que representa una misèria als treballadors i treballadores actuals i la pèrdua d'un dret per als beneficiaris, i a més emmarcat dins d'un Conveni Col·lectiu que s'està negociant i que no està aportant res substanciós en benefici dels treballadors i les treballadores i que ens lligarà per un període de quatre anys, sense cap augment significatiu sobre el que marquen els IPC (i més tenint en compte el de Catalunya), sense cap reducció de jornada significativa (com podem anar cap a les 35 hores?) i amb l'intent de seguir tenint discriminacions salarials per als nous ingressats.

Varen crear la discriminació salarial, varen eliminar les antiguitats, varen acceptar la flexibilitat en benefici de l'empresa, es va permetre que no hi hagués transport a càrrec de l'empresa a la fàbrica nova, que l'aparcament a les noves fàbriques fos totalment insuficient i allunyat, que els vestidors dels treballadors i les treballadores estiguin massificats… i ara es venen a canvi de res un economat laboral pel que tant han lluitat els nostres pares, avis, besavis… què més ens espera?

Des de CGT ens mostrem molt indignats per aquesta manera d'actuar d'aquests representants sindicals d'UGT i CCOO, principalment pels personatges portaveus d'aquests sindicats que arrosseguen la resta, que semblen no comptar. Alfons Bladé (UGT) i Josep Prat (CCOO) fa molts anys que estan als diferents Comitès d'Empresa de Pirelli, fora bo saber què n'opinen des dels seus sindicats i més tenint en compte que precisament els sindicats UGT i CCOO varen signar el Conveni General de la Indústria Química amb un Article 68 sobre Economats que diu "Les empreses afectades pel present conveni que ocupin més de 500 treballadors en una mateixa localitat estaran obligades a mantenir un economat laboral…" En què quedem?

És trist que per interessos d'uns quants, ens veiem perjudicats un bon plegat de gent a la qual ni tan sols se l'ha informat i no se sap la seva opinió, com són els jubilats d'aquesta empresa.

Ocupats i preocupats

Benjamí Renovell, secretari de Comunicació de la CGT del País Valencià

Des del 13 fins al 16 d'abril, es va a celebrar a València Formaempleo 2005, la quarta edició de la fira ideada perquè la joventut, principalment la joventut, puga rebre l'orientació laboral que li permetrà conèixer les diferents famílies professionals i les formes més refinades d'aconseguir una primera ocupació. Repeteixen l'eslògan tan exitós de l'altre any: "ocupats/preocupats", amb joves blancs i bonics en la foto.

Realment, la gent major i els immigrants sense regularitzar haurien d'abstenir-se d'acudir a aquesta Fira. "Fira". Potser aquesta paraula siga poques vegades tan apropiada per a definir un esdeveniment. Durant aqueixos quatre dies, entre les parets i moquetes del recinte firal cobrarà tota la seua força la tesi neoliberal amb la qual dobleguen les nostres consciències, segons la qual la qualificació personal és l'element clau per a prosperar. Intentaran que els assistents, en el seu deambular pels diferents estands, obvien que ells ja estan prou qualificats, que els seus cursos, màsters i postgraus són més que suficients. Els oferiran noves possibilitats formatives, una cosa que per als organismes que allí s'exposen és una important activitat empresarial. Els mostraran com realitzar bells currículums, encara que el plural en llatí s'escriu d'una altra manera, i com presentar la seua oferta de demanda d'ocupació de la forma més atractiva i moderna, per Internet i tot.

No hi haurà un sol estand on mirar al món real cara a cara. Les meses redones i els debats seran com els d'anteriors edicions: pura fantasia. L'Orientació Professional com a instrument fonamental en l'elecció d'un itinerari formatiu. La Gestió de Competències: experiències pràctiques. El mercat laboral a Europa. Una alternativa de futur: el màrqueting un a un. Etcètera.

Posteriorment, les autoritats organitzadores valoraran molt positivament l'esdeveniment. Perquè hi haurà anat més gent, s'hauran recollit més currículums, s'hauran signat més contractes. No es parlarà en canvi de l'experiència de desànim i disgust que per a molts dels assistents suposarà adonar-se que han presenciat un circ, un espectacle aliè al món que els toca viure, que s'assembla sobretot a una d'aqueixes excursions on t'has d'engolir una xerrada on et venen alguna cosa; encara que sense esmorzar inclòs, ni paisatges bonics. De la fira en sabem molt en CGT, perquè en la seua primera edició, fa quatre anys, vam col·locar la nostra parada dins del recinte firal. No vam donar opció a les autoritats: o ens consentien dins o ens tindrien a la porta contant el mateix però més alt. Va ser una gran experiència, perquè molta joventut es va acostar al nostre racó i va compartir la seua indignació amb nosaltres, i ens va mostrar que no són ingenus i que estan preocupats perquè volen estar ocupats, però no de totes maneres ni a qualsevol preu.

CONSTRUÏM ALTERNATIVES? (1)

La Renda Bàsica i molt més com a instrument de lluita anticapitalista

Trini Busqueta,
membre de Baladre

L'any 1998 es va aprovar, en les Primeres Jornades sobre la Renda Bàsica (RB), el Primer Manifest sobre la RB (Quaderns RB, número 0). Des d'aleshores, l'activitat encaminada a divulgar la RB ha estat trepidant. Avui dia, són molts els col·lectius que l'han adoptat genuïnament, d'altres la coneixen de forma confosa i, fins i tot, alguns partits l'han convertit en eslògan electoral. El concepte de RB que es va adoptar en el Primer Manifest, i que és el que més s'ha divulgat entre les organitzacions que es mouen en els cercles convencionals, es recolza en una filosofia molt conservadora de la societat. S'entén la seva àmplia difusió perquè respon totalment a la concepció assistencialista que tenen aquestes organitzacions. Per ser conseqüents amb la nostra forma de pensar, s'imposa la necessitat de trobar una definició i una justificació de la RB que respongui més a la nostra posició política anticapitalista. És a dir, hem arribat a un punt de maduresa tal que ens exigeix un discurs propi que ens permeti fer i tenir una lectura i un model anticapitalista de la RB. La RB cal convertir-la en un instrument de transformació de la societat que estigui, a la vegada, en consonància amb la nostra filosofia.

Foto: Mireia Bordonada

Per tot això, hem hagut de desenvolupar tota una tipologia sobre el concepte de RB per disposar d'una mesura que ens permeti avaluar si el model és anticapitalista o ens proposa la submissió al sistema. Per fer això, les diverses propostes que apareixen dins d'aquesta tipologia les hem classificat en models forts i models dèbils. El model fort, per les seves característiques, ens assegura que és un instrument idoni per lluitar contra el capitalisme. El seu contingut comporta justícia, perquè és un mecanisme de redistribució fort de la renda; però, a la vegada, és anticapitalista perquè permet eludir el mercat de treball, un dels pilars de domini i explotació de la població que és indispensable pel sistema. A més, l'aparició dins de l'Estat espanyol d'una xarxa estructurada de forma jeràrquica i elitista, amb plantejaments tècnics possibilistes, i que desvirtuen el contingut del concepte, ens ha portat a reforçar la característica que la RB ha de ser exigida des de la mobilització de la gent i els col·lectius de base.

Som conscients que els models dèbils comencen a proliferar a nivell de proposta i, algun, com el de la Comunitat Basca, ja ha assolit el nivell d'implantació. Aquesta proliferació ens ha portat a que, a partir d'ara, hem de pensar que no existeix la RB (en singular) sinó les Rendes Bàsiques (en plural) i que hem de tenir ben clar per quin dels models ens decidim o des de quin model ens estan parlant. Hem de poder distingir entre els models de justícia i anticapitalistes, d'aquells que són de tall liberal o assistencial. Els models dèbils només poden ser considerats positius quan suposen un pas cap a la consolidació del model fort.

La RB pot ser un instrument crucial de lluita contra el capitalisme global, per la seva capacitat de mobilització i participació ciutadana. En un moment com l'actual, on la majoria dels drets i possibilitats per desenvolupar una vida amb dignitat es veuen fortament minvats i agredits, no hi ha el menor dubte que la lluita per la implantació de la RB té la particularitat de poder articular un projecte polític radical i comú en termes de mobilització ciutadana, que respongui als interessos materials i socials de col·lectius i organitzacions molt diverses. Pel seu caràcter transversal, la RB és un instrument que té l'avantatge i l'atractiu de poder aglutinar a la majoria dels moviments que composen l'esquerra.

En el proper "Catalunya" ens endinsarem en què entenem i proposem per Renda Bàsica (RB), model fort; i analitzarem les potencialitats que té com a instrument de lluita anticapitalista sempre anant de la mà amb totes les altres propostes i alternatives que també tenen com a objectiu ser una contraofensiva al sistema lliure de mercat actual.

Tema del mes

Tancades i vaga de fam per aconseguir papers

Ha continuat la lluita dels i les immigrants a Barcelona i altres llocs de l'Estat espanyol, en paral·lel al fracàs del procés de regularització promogut pel govern del PSOE. En el moment de tancar aquesta edició del «Catalunya», la xifra d'immigrants que havien sol·licitat la seva regularització no arribava a un terç de les entre 1.2000.000 i 1.500.000 de persones «sense papers» que es calcula hi ha a l'Estat espanyol.

Barcelona continua sent la capdavantera de la lluita dels immigrants per aconseguir la seva regularització, una lluita promoguda i dinamitzada des de l'Assemblea per a la Regularització Sense Condicions (ARSC).

Després de les tancades del 11 al 13 de març a diversos locals de Barcelona (vegeu «Catalunya» 63), el 2 d'abril, Jornada Europea de lluita contra els Centres d'Internament d'Immigrants, es va iniciar una nova fase de la lluita. La consideració de persones sense drets que mantenen les institucions i els governs europeus i que es consagra en el Tractat Constitucional, junt amb una política de control policial dels fluxos migratoris per mitjà de Centres d'Internament, que són avantsala de l'expulsió, converteixen aquest dia en una jornada de lluita en defensa del col·lectiu de persones sense papers, de denúncia de les seves condicions d'exclusió i explotació. A l'Estat espanyol, les exigències se centraren en l'actual procés de regularització d'immigrants, posat en marxa pel Govern del PSOE.

El passat dijous 31 de març, dos dies abans de la jornada del 2 d'abril, els turistes primaverals que havien decidit gaudir d'un 'tour' barceloní en un dels autobusos de dos pisos que ronden per la plaça de Catalunya, van veure els seus desitjos interromputs. A les sis de la tarda, un grup convocat per Ariadna Pi, va okupar amb pancartes un dels busos turístics de la plaça sota el crit de «Guiris a la Verneda!». L'acció amb d'altres lemes com «Porteu els turistes a la Verneda» i «Tanqueu els centres d'internament» va aconseguir els seus objectius: repercussió pública i atenció dels mitjans per atraure l'interès sobre la jornada de lluita contra els centres d'internament.

El 2 d'abril van tenir lloc a Barcelona un seguit de mobilitzacions, en paral·lel a les de València, Palma de Mallorca, i altres ciutats de la resta d'Europa. A un quart de dotze del matí, dotze persones es van encadenar a la façana del centre d'internament de La Verneda, a Barcelona, on van aprofitar per desplegar pancartes en suport als immigrants sense papers i contra aquest tipus de centres per a estrangers, pancartes denunciant la vulneració dels drets humans que es cometen en aquests centres, i reclamant una regularització sense condicions per als «sense papers». Diverses dotacions de la Policia Nacional van tallar les seves cadenes i els van identificar, encara que de seguida van ser posats en llibertat. Paral·lelament, un grup de prop de 60 persones van tallar el carrer Guipúscoa.

A les 18h, començava a plaça Universitat una manifestació pel centre de Barcelona fins a la Delegació del Govern a Catalunya per demanar a l'Executiu central que flexibilitzi les condicions per regularitzar-se i que allargui el període per a la regularització. El crit «papers per a tothom» va tornar a sentir-se pels carrers de Barcelona. La manifestació, a la qual van participar unes 5.000 persones, va anar seguida de la lectura d'"un manifest en què denunciaven que el procés de regularització obert pel Govern no ha respost, ni de lluny, a les necessitats dels estrangers i criticaven que se'ls exigís un contracte de sis mesos "quan els autòctons treballen, quan ho fan, amb contractes precaris i temporals de dies o fins i tot d'hores". Quant a l'exigència del padró municipal, van assegurar que molts no han gestionat aquest certificat per por justificada que les llistes foren lliurades a la policia, i també hi ha un important nombre de sol·licituds denegades.

D'altra banda, alguns dels països d'origen de les persones sense papers no tenen representació diplomàtica en l'Estat espanyol, per la qual cosa es fa impossible aconseguir el certificat de penals, l'altre document requerit.

Els immigrants van denunciar l'abús practicat per part dels empresaris, que no tenen cap escrúpol a l'hora de vendre contractes a les persones que han estat treballant per a ells, contractes que després no són acceptats per la Seguretat Social.

Després de la manifestació, es van iniciar diversos tancaments d'immigrants a un seguit de locals de Barcelona i altres localitats de l'àrea metropolitana, així com d'una vaga de fam de caràcter indefinit. La principal reivindicació del tancament era una major flexibilització del procés de regularització extraordinari iniciat des del Govern central, que suposaria ampliar el termini previst de tres mesos, així com l'acceptació d'altres documents, més enllà del padró i el contracte laboral, per accedir al procés.

Així, en els dies següents, i en tancar aquest «Catalunya» encara continuaven, diversos centenars d'immigrants, al voltant de 500, van romandre tancats, una part d'ells en vaga de fam, en diversos locals com la parròquia de Sant Medir al barri de Sants de Barcelona, l'Espai Obert del Poble Sec, l'església de Santa Maria del Pi, el Centre Social Can Vies de Sants, l'Associació de Veïns de Ciutat Vella, la Casa de la Solidaritat, la Coordinadora Popular de Festes de Gràcia, la Barraqueta, la Universitat Politècnica de Catalunya, la parròquia de Sant Miquel, al barri de Singuerlín de Santa Coloma de Gramenet, el local de la CGT de Terrassa, la guarderia L'Alegria de Sant Vicenç dels Horts, el CSO L'Òpera a l'Hospitalet de Llobregat... tot i la pressió i el control policial a l'exterior dels locals, controlant, identificant i fins i tot detenint algun immigrant.

El dissabte 9 d'abril, va tenir lloc una concentració de diversos centenars de persones a la plaça de Sant Jaume de Barcelona en solidaritat amb els immigrants tancats, concentració en què una vintena d'organitzacions i col·lectius van fer públic el suport a la seva lluita a favor de la flexibilització dels requisits per a la regularització extraordinària d'immigrants.

Mentrestant, el dia 15, veient el fracàs del procés de regularització, el govern obria una nova via, la d'acceptar els empadronaments per omissió, una fórmula d'empadronar-se per a aquelles persones que no ho haguessin fet abans del 8 d'agost, aportant algun dels documents d'una llista presentada pel govern.

> OPINIÓ

Falta de solucions per als immigrants en la seva regularització

Comitè Confederal de la CGT

La Confederació General del Treball continuarà col·laborant en la mobilització dels treballadors i les treballadores immigrades fins que s'aconsegueixi la seva plena integració i el reconeixement dels seus drets humans.

La nova revisió efectuada pel Govern, el 15 d'abril del 2005, respecte al procés extraordinari de regularització de la població immigrant segons la qual es creava una nova figura legal anomenada "empadronament per omissió", tornava a reflectir la poca sensibilitat social, la falta de compromís real, que el Govern i les organitzacions empresarials i sindicals que comparteixen els seus criteris, mantenen amb la població immigrant.

Les demandes que a crits es demanaven des de tots costats eren que s'admetessin un altre tipus de proves alternatives al certificat d'empadronament. Però la resposta no va ser escoltar el carrer sinó crear una altra figura legal que tornava deixar als immigrants en mans de l'arbitrarietat. Segons aquesta figura de l'empadronament per omissió, els treballadors immigrants havien d'acudir als Ajuntaments per a mostrar-los algun d'una llista de diversos documents que servien de proves per aconseguir l'anomenat empadronament per omissió, sent ara els responsables municipals els que emetrien o no aquest empadronament.

CGT continua rebutjant l'actual procés de regularització per ser injust, excloent, mercantilista i no donar resposta a la realitat del milió tres-cents mil immigrants sense documentació que viuen entre nosaltres.

El Govern havia estat forçat a revisar la normativa que regula el procés extraordinari de regularització, per les nombroses manifestacions, concentracions, tancaments, denúncies públiques que nombroses organitzacions socials i sindicals realitzem des que va començar el procés el passat 7 de febrer. Per a CGT, el Govern ha tornat a mirar cap a un altre costat, torna a decebre els treballadors immigrants, indicant-nos que desconeix l'autèntica realitat de la immigració.

Les demandes que es plantejaven al govern eren: l'admissió d'altres documents i proves alternatives a l'empadronament de sis mesos; l'ampliació del termini per a regularitzar-se més enllà del 7 de maig; l'ampliació del termini per a la presentació del certificat de penals, la supressió del contracte de treball com a requisit imprescindible al provocar situacions de submissió i dependència al patró, demanant en definitiva una regularització sense condicions.

Per a CGT, aquesta nova reforma és un autèntic nyap que mostra la improvisació, la inflexibilitat, el no escoltar gens el que milers de treballadors estem demanant al carrer.

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgt.es/cgtcatalunya www.cgt.es www.rojoynegro.info

> EL MOVIMENT

Caragol Zapatista a Barcelona del 8 al 10 d'abril

Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista
(http://chiapas.pangea.org)

Entre el 8 i el 10 d'abril va tenir lloc el Caragol Zapatista en dos espais de la ciutat de Barcelona: el CSO Can Masdeu i la Masia de la Guineueta. Es van triar aquestes dates en record de l'11 de març de 2001, quan va arribar al Zócalo de Mèxic DF la marxa del Color de la Terra provinent de Chiapas per donar a conèixer les reivindicacions dels indígenes.

Sota el lema "Zapata vive, la lucha sigue", diverses activitats van omplir el programa: taules rodones, xerrades, actuacions musicals, trobada de col·lectius, i una pintada del mural de Taniperla, com a símbol d'agermanament amb el Municipi Autònom Ricardo Flores Magón a Chiapas, per recordar que la rebel·lia continua viva i l'autogovern a Chiapas es desenvolupa des de baix a través de les Juntes de Bon Govern.

Cal destacar l'àmplia participació en la trobada de gent vinguda de diferents punts de l'Estat espanyol i d'altres països europeus com França, Itàlia i Suïssa, així com els centenars de persones que van assistir a les diferents activitats.

A més d'un debat sobre la construcció de l'autonomia, les Juntes de Bon Govern i la situació actual a les comunitats, es van realitzar dos debats tenint com a temes les lluites i resistències en la ciutat de Barcelona i les noves formes de fer política des de la lectura zapatista.

Es van obrir propostes de treball i iniciatives sobre projectes de salut a Chiapas. L'activitat dels col·lectius en contra dels projectes d'ecoturisme i les inversions d'empreses europees en negocis a Chiapas en contra del desenvolupament de les comunitats. Més la possibilitat d'establir un Caragol permanent ocupant un espai.

Durant les jornades, també es va manifestar la preocupació per la nova situació a Mèxic en la mesura que pugui afectar a un augment de la violència policial i paramilitar així com de la repressió en general, en contra de les comunitats en resistència, tema davant el qual s'estarà atent.

FINS AL 15 D'ABRIL

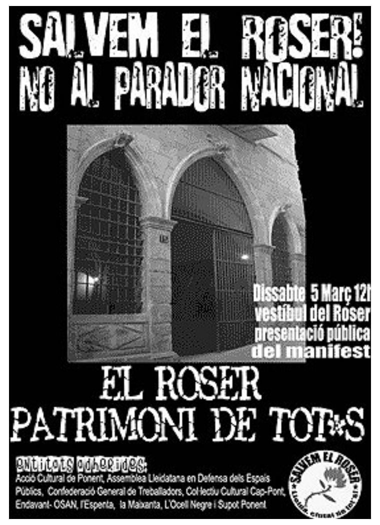

DISSABTE 5 DE MARÇ
"EL ROSER PATRIMONI DE TOTS" S'inicia la campnaya per tal que l'edifici del Roser de Lleida, símbol del 1714, no esevingui parador turístic.

DISSABTE 12 DE MARÇ
"HISTÒRIES de vida de dones immigrades", a càrrec d'Esther Sancho (CGT) a l'Ajuntament de Baix Pallars.

DIMECRES 16 DE MARÇ
CONCENTRACIÓ als jutjats del passeig Sant Joan de Barcelona en suport a l'única persona detinguda en el desallotjament de la casa ocupada Casa Nostra del carrer Sicília de Barcelona el passat 15 de març. (CI)
MANIFESTACIÓ a Castellbisbal d'unes 100 persones en solidaritat amb Aurelio Arévalo, company acomiadat de l'empresa Gutser Sau. El treballador demana la readmissió i ha presentat recurs al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. (CI)
ACTE EN PROTESTA contra les tortures denunciades per uns joves el passat 4 d'octubre. Davant dels jutjats del passeig Lluís Companys de Barcelona. La brigada d'informació negà qualsevol mena de tortura i maltractaments. (CI)
MANIFESTACIÓ "Aturem l'amenaça immobiliària" a la plaça Orfila del barri de Sant Andreu de Barcelona, que finalitzà a la seu de l'empresa Coats SL, denunciada pels 'ocupes' de Sant Andreu per diverses amenaces a recórrer a mètodes violents i no legals per tal de desallotjar-los. (CI)

DIJOUS 17 DE MARÇ
ATEMPTAT INCENDIARI contra una casa ocupada del Portal Nou de Barcelona. Desconeguts llencen un còctel molotov des d'un cotxe, provocant un incendi a la porta. Es dona la circumstància que els ocupants ja havien denunciat en el passat diverses maniobres mafioses per fer-los fora. (CI)
L'AJUNTAMENT DE BARCELONA inicia una nova modalitat en la seva particular i cada cop més explícita ofensiva contra el moviment d'ocupació de la ciutat: decreta el precintament de la TDN del Poble Nou i impedeix el pas a la casa a base de blocs de formigó (convenientment retirats posteriorment) i guàrdia urbana. Al districte de Gràcia el seu regidor Ricard Martínez, (ERC), estén les ordres de precinte a l'Ateneu de Vallcarca. (CI)
ACCIÓ EN DENÚNCIA del pla Caufec d'Esplugues: 50 persones s'enfilaren amb pancartes a diverses marquesines d'autobús i del tramvia. (CI)
TOMB ANTI-REPRESSIU. Xerrada sobre la repressió al Centre Social Ocupat l'Òpera de l'Hospitalet. Xerrada sobre els presos polítics catalans i bascos a la Universitat Rovira i Virgili, amb la presència de Rescat i Etxerat.(CI)
DECLAREN DOS AGENTS de la Guàrdia Urbana de Barcelona imputats per agressions a tres joves que havien estat detinguts el passat 8 de gener al barri de Gràcia de Barcelona. (CI)
UNS DESCONEGUTS "confiters sense fronteres" reivindiquen l'haver llençat un pastís a la cara d'un alt càrrec del Departament d'Agricultura de la Generalitat, en protesta per l'aprovació prevista del Decret de Coexistència. Aquest decret es denunciat pel moviment ecologista com a afavoridor de l'ús de transgènics.

DIVENDRES 18 DE MARÇ
"SALVEM L'EMPORDÀ" denuncia la possible existència d'un abocament il·legal de fangs que podrien provenir dels canals de Santa Margarida. (CI)
TOMB ANTIREPRESIU. Homenatge a Xosé Tarrio a càrrec de la seva companya a l'Espai Obert de Barcelona. Xerrada a càrrec de l'Assemblea antirepressiva de Ponent, al Kasalet de Terrassa.(CI)

DISSABTE 19 DE MARÇ
JORNADA INTERNACIONAL d'accions contra la guerra i les ocupacions. A Barcelona, la Plataforma Aturem la Guerra convocà una manifestació sota el lema "Fora totes les tropes. No a l'ocupació de l'Iraq i Palestina" que aplegà diversos milers de persones. A Tarragona, la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau organitzà una espectacular acció davant Hisenda, per explicar en què es gasta l'estat els nostres impostos.
TOMB ANTIREPRESSIU. Festa concert al CSO L'Òpera, en suport als detinguts el 4 d'octubre. Xerrada sobre la situació dels presos anarquistes als locals de CNT de Barcelona. Xerrada sobre diversos casos de repressió a la Krispa de Cornellà. (CI)
MARXA PER LA DIGNITAT dels presos i preses en lluita, que arribà fins a la presó Model de Barcelona, i que aplegà unes 200 persones, malgrat l'enorme dispositiu policíac, tant uniformats com "de paisà". (CI)
CAP EL 1R FÒRUM SOCIAL de la Mediterrània. Finalitzen les jornades de reflexió i debat preparatòries realitzades al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.
UNA CINQUANTENA de persones boicotejaren un acte d'un presumpte membre del Ku Kux Klan nord-americà que es celebrava a la ultradretana Llibreria Europa de Barcelona. (CI)
ENDERROQUEN UNA CASA a la vall de Can Masdeu (històric centre social ocupat a les muntanyes de Barcelona) per evitar que sigui ocupada. (CI)

DIUMENGE 20 DE MARÇ
TRANSGÈNICS FORA. 150 persones es manifesten a Mollerussa i Lliuren al conseller de Treball ous ecològics en denúncia del decret de coexistència. (CI)
JORNADA DE DENÚNCIA dels centres d'internament. (CI)

DILLUNS 21 DE MARÇ
ENDERROCAMENT per sorpresa del Centre Social Ocupat Els Llumins de Castelldefels, ocupat el passat febrer, sense deixar recollir tot el material que hi havia a dins. L'endemà al matí la porta de l'ajuntament de Castelldefels va aparèixer amb una muntanya de runa com a protesta. (CI)
INTENT DE DESALLOTJAMENT d'unes cases ocupades a l'Hospitalet. Els ocupants denuncien l'intent de la propietària de fer-los fora acompanyada de quatre matons, i estudien presentar denúncia als jutjats per aquests fets. (CI)

DIMARTS 22 DE MARÇ
LLUITA DE MINIWATT: un grup de persones realitzà una acció de suport als treballadors de Miniwatt tallant la Gran Via de Barcelona amb pneumàtics cremant. De resultes de l'acció foren detinguts 9 persones que foren portades a diverses comissaries de Barcelona al davant de les quals al llarg del dia es mantingueren diverses concentracions. (CI)

DIMECRES 23 DE MARÇ
CONCENTRACIÓ d'unes 100 persones a les portes dels jutjats de Barcelona en solidaritat amb els detinguts en l'acció de suport als treballadors de Miniwatt. Surten en llibertat però se'ls imputen desordres públics. El comitè d'empresa de Miniwatt es solidaritza amb els detinguts, mentre una setantena de persones tallaren durant 20 minuts la N340 a l'alçada de Vilafranca en solidaritat. (CI)
CONCENTRACIÓ d'unes 100 persones a la plaça Gala Placídia de Gràcia (Barcelona) en solidaritat amb la casa amenaçada de Portal Nou i contra les amenaces mafioses. (CI)
L'AJUNTAMENT DE SABADELL desestima les al·legacions al desallotjament de Can Barba. La Guàrdia Urbana del poble posa 8 multes de trànsit a un cotxe acusant-lo de ser el que portava el megàfon en la manifestació de suport al centre social. (CI)

DIVENDRES 25 DE MARÇ
TOMB ANTIREPRESSIU. Xerrada sobre casos de repressió política a les Borges Blanques. (CI)

DISSABTE 26 DE MARÇ
200 PERSONES es manifesten a Torredembarra per aturar la destrucció del paratge dels Muntanyans. (CI)

DIMARTS 29 DE MARÇ
TOMB ANTIREPRESSIU. Xerrada sobre objectius de la repressió a Sabadell. (CI)

DIMECRES 30 DE MARÇ
NOVA OCUPACIÓ a Vilanova i la Geltrú. Es tracta d'una antiga fàbrica de marbres: Can Marbre. Els ocupants denunciaran posteriorment diverses intimidacions. (CI)

DIJOUS 31 DE MARÇ
ES ENDERROCAT l'històric CSO El Manantial del barri de Vallcarca de Barcelona. (CI)
"GUIRIS A LA VERNEDA!" El col·lectiu d'antropòlegs Ariadna Pi ocupa un autobús de turistes en solidaritat amb les mobilitzacions dels immigrants. (CI)

DIVENDRES 1 D'ABRIL
INAUGURACIÓ DE LA MARANYA, centre social autogestionat de Lleida, amb diferents activitats al carrer del Parc.
MASSA CRÍTICA ciclista a Barcelona, amb la participació d'uns 40 ciclistes. (CI)
TOMB ANTIREPRESSIU: sopar solidari al Ger de Ribes.
MANIFESTACIÓ a Molins de Rei contra el desallotjament del CSO Kom. (CI)

DISSABTE 2 D'ABRIL
JORNADA EUROPEA contra els centres d'internament d'immigrants. S'inicià amb l'encadenament d'onze persones a les tanques del centre d'internament de La Verneda. Continuà al vespre amb una manifestació que aplegà unes 2000 persones, moltes d'elles immigrants, que posteriorment es distribuïren per diversos espais de l'àrea metropolitana per tal d'iniciar una vaga de fam en defensa dels seus drets. (CI)
TOMB ANTIREPRESSIU: xerrada "Violència repressiva, feixisme i impunitat" a Vic. A Vilanova i la Geltrú, cerca-tasques i txaranga. (CI)
NOVA OCUPACIÓ a Manresa: es tracta de la casa que havia estat desallotjada el 5 de març passat pels Mossos d'Esquadra.

DIUMENGE 3 D'ABRIL
CALÇOTADA a Can Masdeu xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
COM CADA PRIMER DIUMENGE de mes, Paraules per la Pau a la plaçade la font de Tarragona contra la presència de vaixells militarsal port, organitzada per la Coordinadora Tarragona de la Pau.
TOMB ANTIREPRESSIU: "La repressió política arreu de les comarques". (CI)
NOVA OCUPACIÓ a Sant Andreu. Es tracta d'una casa situada al carrer Pons i Gallarza. (CI)

DILLUNS 4 D'ABRIL
EL PASSATGER de la Renfe de Badalona que denuncià un guarda de seguretat per agressions i lesions i va ser emmanillat al demanar al guarda que li parlés en català es condemnat per agressions i lesions a 45 dies de multa i al pagament de les despeses del judici. (CI)
DESALLOTJAT MARICHI WEI, edifici ocupat al carrer Escorial de Barcelona. En el moment del desallotjament es trobaven al seu interior dues persones sense papers que foren conduïdes al Centre d'Internament de La Verneda per tramitar-los les ordres d'expulsió. (CI)

DIMARTS 5 D'ABRIL
CONFERÈNCIA "El plan Puebla-Panamà" a càrrec de l'historiador i periodista mexicà Carlos Fazio a la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona.
PRESENTACIÓ del llibre d'Octavio Alberola i Arianne Gramsac "El anarquismo español y la acción revolucionaria" a Granollers, organitzada per l'Assemblea Llibertària del Vallès Oriental.

DIMECRES 6 D'ABRIL
PRESENTACIÓ del llibre d'Octavio Alberola i Arianne Gramsac "El anarquismo español y la acción revolucionaria" amb els autors i Luís Andrés Edo (autor del pròleg) a l'Espai Obert de Barcelona. (CI)
REUNIÓ EN SOLIDARITAT amb els immigrants al CCCB de Barcelona.

DIJOUS 7 D'ABRIL
ACCIÓ DE SUPORT als tres de Gràcia a les portes dels jutjats de Barcelona, emmanillant-se tres joves a les portes. (CI)
TOMB ANTIREPRESSIU: concert a la Facultat d'Agrònoms de Lleida. Xerrada sobre l'Operació Estany a Girona. Passada de vídeos a Lleida.
DURANT EL PLE de districte de les Corts (Barcelona) es realitzauna concentració per la prohibició de realització d'una calçotadapopular. (CI)
ATURAT AMB UNA CONCENTRACIÓ el darrer intent de desnonament al Forat de la Vergonya de Barcelona. S'aconsegueix que la llogatera pugui estar-se dosmesos més i que després vagi a un pis de protecció oficial. En protesta per les actuacions de FOCIVESA (empresa pseudopública que porta tot el tema immobiliari al districte de Ciutat Vella), es realitzà una cadena humana al voltant d'aquest edifici. (CI)
DETINGUTS QUATRE dels nou agressors feixistes que apallissaren tres joves al febrer a Sabadell. Dos dies després foren posats en llibertat per manca de proves, malgrat que els agressors havien reconeguts ser els autors materials de la pallissa... (CI)

DIVENDRES 8 D'ABRIL
TOMB ANTIREPRESSIU: diverses activitats en solidaritat amb els 3 de Gràcia a Vilanova. (CI)
CONCENTRACIÓ contra la condemna del jove de Terrassa davant l'Audiència Provincial de Barcelona, amb la participació d'una setantena de persones. (CI)
DESALLOTJAT el CSO Kom de Molins de Rei. Al vespre 40 persones assistiren a una concentració de refús de l'acció policíaca-judicial. El mateix dia es desallotjada la Cocktelera de Manresa. (CI)

DISSABTE 9 D'ABRIL
3r ANIVERSARI DE L'ATENEU JULI ROMEVA. A la localitat de Santa Coloma de Gramenet, se celebra el tercer aniversari d'aquest espai que aplega les diverses lluites anticapitalistes de la ciutat.
CONCENTRACIÓ de protesta a la plaça Sant Jaume de Barcelona en suport als immigrants tancats i en vaga de fam. Molts decideixen continuar la vaga de fam iniciada el 2 d'abril. (CI)
TOMB ANTIREPRESSIU: jornada pels 3 de Gràcia a Barcelona, taula informativa, exposició i concentració a Lleida, diverses activitats a Vilafranca.
MANIFESTACIÓ A SALOU contra Espanya 2000, amb la participació d'unes 400 persones. (CI)
MANIFESTACIÓ contra l'especulació a l'Ateneu Santboià a Sant Boi.
NOVA OCUPACIÓ a l'Hospitalet, es tracta d'una fàbrica al carrer Juan Ramon Jiménez. (CI)

DIUMENGE 10 D'ABRIL
"CARACOL DE BARCELONA sigue ¡la lucha sigue!" El Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista finalitza el Caragol que ha mantingut a Barcelona.
MANIFESTACIÓ contra el tancament de l'empresas Miniwatt, que aplegà prop de 1.000 persones contra la deslocalització 'aquesta empresa. (CI)

DIMARTS 12 D'ABRIL
PRESÈNCIA POLICÍACA enorme i intimidatòria d'antidisturbis contra els immigrants que estaven tancats a Terrassa. (CI)
DESALLOTJAT el poble ocupat de Llucallari a Menorca. Es protestà amb una cassolada a la plaça Miranda de Maó. (CI)
DESALLOTJADA sense preavís una casa ocupada al barri del Clot de Barcelona.(CI)

DIJOUS 14 D'ABRIL
ES DESPENJA la bandera espanyola del Castell de Montjuïc (en l'aniversari de la proclamació de la II República) i es posa al seu lloc la bandera del Tomb Antirepressiu que demana la llibertat del Franki, jove egarenc condemnat a dos anys i sis mesos de presó per estripar una bandera espanyola durant una manifestació a Terrassa.

DIVENDRES 15 D'ABRIL

JORNADA SOLIDÀRIA AMB EL CONTRAINFOS. xxVetllada musical per l'autopgestió de la publicació setmanal de contrainformació "Contrainfos", al KOP Alta Tensió del Prat.

ASSEMBLEA EN SOLIDARITAT AMB ELS IMMIGRANTS. A al plaça de l'Ajuntament de Sant Boi de Llobregat, com a altres punts de la geografia catalana propera a Barcelona, es desenvolupa una assemblea de solidaritat amb les persones immigrades en lluita pels seus papers.
XERRADA "Aigua i territori. Estat de la qüestió, perspectives i propostes" amb Manolo Tomàs, de la Plataforma de Defensa de l'Ebre, l'Ateneu Barcelonès.

> DELS MOVIMENTS

prop d'un miler de persones es manifesten a Barcelona i tanquen així el Tomb Antirepressiu

El 16 d'abril es va celebrar al centre de Barcelona la manifestació que va posar punt i final al Tomb Antirrepresiu, la campanya que des de feia dos mesos recorria el territori català per denunciar la repressió i la impunitat policial.

Un miler de manifestants van recorre a peu el camí des de la Plaça Universitat a la Plaça St. Jaume cridant consignes contra les tortures a les comissaries, els judicis polítics a la ciutat de Madrid o la Llei Antiterrorista, que permet la incomunicació i per tant facilita la tortura.

A l'inici de la manifestació es van recordar els diversos processos judicials oberts tant a la dissidència política que s'enfronta a l'actual règim com a les pròpies forces de seguretat, en alguns casos per maltractaments i en altres per muntatges policials que han pogut ser demostrats públicament. Així, es mencionaren els casos dels detinguts del 4 d'octubre, dels Tres de Gràcia, de les solidàries amb Miniwatt, dels immigrants en lluita, dels joves de Torà, i sobretot, del cas del jove de Terrassa acusat d'haver despenjat una bandera espanyola i que podria ingressar a la presó properament ja que va ser condemnat a més de dos anys de presó.

Durant la marxa es van fer diverses pintades i murals, i al pas per la comissaria de Via Laietana un grup d'activistes s'enfilaren a una bastida desplegant una pancarta on es podia llegir "prou tortures a les comissaries, qui sembra la misèria recull la ràbia".

Aquest va ser el darrer acte del Tomb Antirepressiu, campanya que pretenia unir les diferents organitzacions antirepressives i que va començar el 19 de febrer a Manresa.

Durant aquests dos mesos s'han realitzat més de 40 actes arreu del territori català amb l'objectiu de mostrar les diferents cares de la repressió i per agermanar els diferents sectors que la pateixen.

> CONVOCATÒRIES

EL 16, 17 I 18 DE DESEMBRE A L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

VIII Congrés de la CGT de Catalunya

La Plenària de la CGT de Catalunya va acordar la celebració del VIII Congrés de la CGT de Catalunya els dies 16, 17 i 18 de desembre a l'Hospitalet de Llobregat. D'acord amb els estatuts de CGT de Catalunya, des de la Secretaria General es farà una convocatòria formal del Congrés que anirà acompanyada d'un Ordre del Dia indicatiu i provisional. A partir de la convocatòria del Congrés, els sindicats tindran 15 dies per enviar al SP les modificacions o noves propostes que considerin oportunes. El Comitè Confederal analitzarà les aportacions rebudes i es farà públic l'ordre del dia definitiu.

8, 9 I 10 DE JULIOL DE 2005

Segona Acampada d'Acció Social a Montcortès

DIVENDRES 8

19h. Inaguració de l'exposició sobre Ferrer i Guàrdia (a la Pobla de Segur).
21.30h. Cinema a la fresca: "El Oro de las Californias" (curt) + pel·li.

DISSABTE 9

10h. Trobada secretaries d'Acció Social de Catalunya.
12.30h. Taula rodona: "Lluites en defensa del territori".
Durant tot el matí, taller per a infants.
Dinar lliure.
17h. Taula rodona: "Els mitjans de comunicació alternatius a Catalunya".
19.30h. Tallers simultanis: 1) Danses del Món (amb Núria Navàs); 2) Plantes medicinals; i 3) Què és la renda bàsica? amb Trini Busqueta.
23h. Nit de contes pallaresos.

DIUMENGE 10

11h. Xerrada: "Tomb Antirepressiu", a càrrec de l'AAP de Ponent i Rescat. Tot el matí: tallers per a nens i nenes.
14h. Dinar popular
16h. Sobretaula amb tertúlia-té verd sobre "La realitat del poble Amazig", a càrrec de l'associació Averroes.

Jornades a Ruesta de la FESIQ del 13 al 15 de maig

La Federació Estatal de Sindicats de Químiques (FESIQ) de la CGT prganitza unes jornades sobre negociació col·lectiva, seguretat, salut laboral i medi ambient a Ruesta.

Judici contra la CGT de Tarragona

El 26 de maig, la CGT de Tarragona compareixerà davant del jutge acusada d'usurpació de local per haver ocupat el local sindical que li pertanyia i que CCOO-UGT havien atorgat als empresaris de la Cepta. Estigueu atents.

DEL 27 AL 29 DE MAIG EN LA 19A TROBADA ECOLOGISTA

La defensa de la terra es trobarà a Tortosa

Durant els dies 27, 28 i 29 de maig d'aquest any, se celebrarà a la ciutat de Tortosa la 19a Trobada Ecologista i de Plataformes en defensa del territori, el que permetrà que gent d'arreu del país coneguin de prop les Terres de l'Ebre. Les entitats responsables de la organització d'aquest acte són la PDE, Plataforma de Defensa de l'Ebre i el GEPEC-EdC, Grup d'Estudi i Protecció dels Ecosistemes del Camp- Ecologistes de Catalunya.

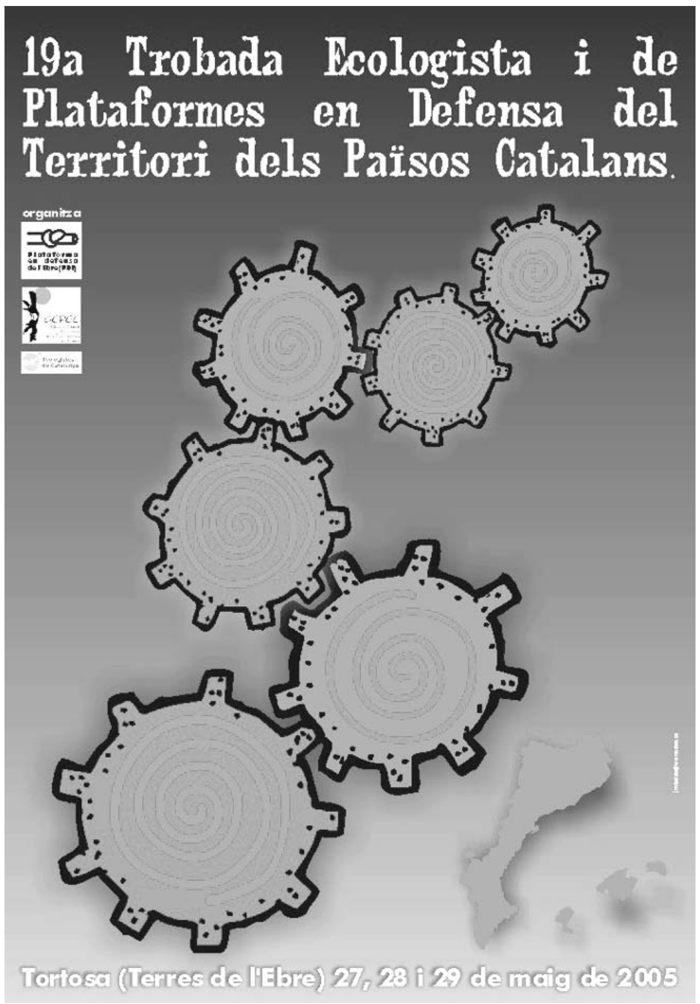

La Trobada Ecologista i de Plataformes té com a objectiu principal la posada en comú de problemàtiques ambientals del territori català, la recerca de possibles solucions globals i la coordinació dels diferents moviments socioambientals d'arreu dels territoris per tal de consolidar una xarxa d'associacions i de persones i actuar amb una major eficiència en el camp de la protecció del medi ambient.

En un primer moment, les trobades tan sols eren d'entitats ecologistes però atès que el model socio-econòmic imperant està comportant un desgavell territorial, econòmic, ambiental i social sense precedents i considerant les contínues agressions a causa de l'especulació, la planificació incorrecte i deficitària per part de l'administració i la permissivitat envers l'incompliment de la normativa ambiental, multitud de plataformes s'han creat i s'estan creant arreu dels Països Catalans amb l'objectiu aturar alguns dels projectes més agressius, canviant d'aquesta manera el panorama ambiental del territori. És per aquest motiu que per segon any en les trobades estan representades totes aquelles plataformes i moviments associatius de caràcter ambiental.

Cal dir, però que no s'ha de pertànyer a cap associació per tal d'assistir a les trobades sinó que hi poden participar totes aquelles persones i professionals del medi ambient interessades en adquirir nous coneixements i a aportar els seus.

Aquestes trobades són d'àmbit dels Països Catalans i any rere any tenen lloc en diferents comarques del territori.

Les últimes trobades van tenir lloc a Figueres durant l'octubre del 2003, aquestes trobades van reunir uns 400 participants i es van concloure amb la "Declaració de Figueres", document aportat en processos de negociació tant importants com el pacte del Tinell.

Aquesta declaració juntament amb informació sobre el programa de la 19a trobada i el full d'inscripció es pot trobar a les pàgines web de les entitats organitzadores (www.gepec.org i www.ebre.net) i també mitjançant 'links' en les associacions afins al moviment.

Per la present trobada s'han incorporat els eixos de pol·lució electromagnètica, participació ciutadana i resolució de conflictes, accions directes no violentes, taula rodona per tal de conèixer el funcionament de diferents mitjans de comunicació, ponències sobre el nou model energètic i sobre la gestió del territori. A més, totes les entitats podran realitzar consultes legals sobre les problemàtiques que els afecten amb advocats especialitzats en medi ambient amb notificació prèvia alhora d'inscriure's, aportar pòsters, publicacions i materials propis de cada associació, també comptarem amb el servei de Ludoteca sostenible pels menuts de la casa.

De manera oberta i gratuïta, tota la ciutadania que es vulgui apropar podrà gaudir dels actes següents:

- Taula rodona de presentació de les trobades, que tindrà lloc divendres 27 de maig a partir de les 20h, on s'exposaran les problemàtiques més sagnants de cada un dels territoris dels Països Catalans representades per entitats de Catalunya Nord (Plataforma No a la THT), les Illes Balears (GOB), el País Valencià (Acció Ecologista-Agró), el territori de Catalunya (Federació Ecologistes de Catalunya), la Franja de Ponent (l'Aiguabarreig) i les Terres de l'Ebre (PDE).
- La ponència debat sobre la força dels moviments socials a càrrec de Manolo Tomàs de la PDE que repassaran les claus de l'èxit del moviment antitransvassament; i de Neus Miró (UAB) que farà una mirada sobre la participació de les dones en la Plataforma de Defensa de l'Ebre.
- La cloenda de les jornades a càrrec de Damià Vernet del GEPEC-Edc.
- El concert de fi de festa que tindrà lloc a la llotja de Tortosa i hi actuaran Pepet i Marieta i Dúmbala Canalla.

Les entitats públiques que col·laboren en la organització d'aquestes trobades són els Serveis Territorials de les Terres de l'Ebre del Departament de Medi Ambient i Habitatge, el Consell Comarcal del Baix Ebre i l'Ajuntament de Tortosa.

S'espera que com les trobades anteriors, la 19a Trobada ecologista i de plataformes en defensa del territori sigui un èxit en participació i resultats i que en sorgeixin ànims i il·lusions renovades per tal de defensar el Medi Ambient arreu dels Països Catalans.

GEPEC-EdC
www.gepec.org
Gemma Moncusí: 678 252 025
Damià Vernet: 636 386 169

Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE)
www.ebre.net
Ester Baiges: 687 40 883
Josep Sabaté: 627 531 535

Materials de Formació de la Confederació General del Treball

La Secretaria de Formació del Comitè Confederal de la CGT està editant en els darrers mesos diversos "Quaderns de Formació", entesos com una altra eina per formar els militants i afiliats del sindicat.

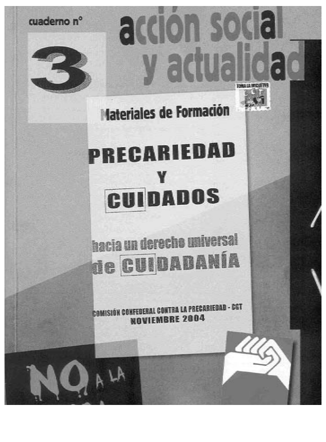

Aquests quaderns estan repartits de moment en tres col·leccions diferents: una sobre sindicalisme, en la qual en porten editats el número 1 "Despidos, expedientes, prejubilaciones, reformas laborales,... distintas variantes de una misma partitura: la reordenación del modo de producción capitalista" i el número 2 "Reflexiones colectivas contra la precariedad"; una sobre acció social i actualitat, de la qual han sortit el número 1 "La Constitución Europea de los grandes organismos mundiales del poder político, económico y militar", el número 2 "Rompiendo fronteras: conclusiones de las jornadas de inmigración de CGT" i el número 3 "Precariedad y cuidados, hacia un derecho universal de cuidadanía"; i una sobre idees i història, de la que han editat el número 1 "Mujer y CGT: un paseo por la historia sin argumento".

Aquests quaderns es poden trobar en els locals de la CGT o bé demanar-los a la Secretaria de Formació de la CGT, c/ Sagunto 15, 1º, 28010 Madrid, tel. 91 593 16 28.

SENSE FRONTERES

Activistes de tota la Mediterrània participaran al FSMed

Per incorporar el vostre email per rebre informacions, envieu un correu a fsmed@fsmed.info

Tindrà lloc a Catalunya del 16 al 19 de juny

Els motius del Fòrum Social de la Mediterrània

Foto: **Josep Puigdollers**

En el transcurs dels 90, un nou moviment de protesta i de creació d'alternatives al model de globalització neoliberal ha aparegut amb força en el panorama públic. Les crítiques a una globalització que avantposa els interessos econòmics al de les persones i als artífexs d'aquest model s'han fet sentir amb contundència arreu del planeta.

Amb la voluntat de generar confluències i construir alternatives es va endegar a Porto Alegre, el gener del 2001, el procés del Fòrum Social Mundial (FSM). Des d'aleshores i amb la voluntat de descentralitzar i fer arribar als àmbits més propers a la ciutadania el procés s'han constituït fòrums socials regionals.

En aquest sentit, neix des de Barcelona el Fòrum Social Mediterrani, inspirat en la Carta de Principis del FSM, amb l'objectiu de ser un espai de treball plural, transversal, obert a les diferents sensibilitats, cultures, confessions i pobles, per tal d'esdevenir un espai d'articulació regional entre col·lectius de les societats mediterrànies que vulguin treballar plegats per tal de reflexionar i generar alternatives concretes a l'actual procés de globalització neoliberal.

El Consell Internacional del FSM reunit a Barcelona, l'abril del 2002, va acordar la celebració a Barcelona del Fòrum Social Mediterrani el novembre del 2003. En aquest sentit, des del Fòrum Social Mediterrani es proposa la dinamització d'aquest espai per tal que tothom hi participi aportant, des de la seva òptica, moviments d'homòlegs en les altres ribes de la Mediterrània. El Fòrum Social Mediterrani no pretén ser la instància representativa, sinó un punt de trobada i de debat dels moviments socials i amb capacitat de generar propostes.

EIXOS TEMÀTICS

Set eixos temàtics han quedat definits després de les assemblees preparatòries realitzades:

- Democràcia, ciutadania i drets humans dels homes i les dones

El tema de la democràcia i de la definició del tipus de democràcia que volem és determinant en una zona on hi ha diverses dictadures, on les llibertats públiques poden ser nul·les i, gairebé a tot arreu posades en dubte. En aquest eix queden inclosos els drets polítics, econòmics i socials, els drets col·lectius dels pobles, el dret a l'autodeterminació, la defensa de les llibertats, la lluita contra totes les formes de discriminació i exclusió i la construcció de les condicions per una democràcia participativa.

- Conflictes, ocupacions militars, militarisme i pau

L'existència de conflictes no resolts des de fa dècades comporta focus permanents d'inestabilitat que es veuen agreujats per interessos geoestratègics on les claus, sovint, són alienes als països en conflicte i per una militarització intensa de la zona. Caldrà tractar amb especial atenció els conflictes actuals a l'Orient Mitjà, i en particular els drets del poble palestí, la complexa situació al Magrib, el conflicte no resolt als Balcans, la problemàtica de molts pobles que no veuen reconeguts els drets. Caldrà recordar dins d'aquest eix dues temàtiques: el rol particular que juga l'imperialisme americà dins de la zona i la carrera armamentística de certs països de la regió, i tractarem de superar la política bel·licista per avançar cap a la resolució dialogada dels conflictes: volem un Mediterrani de pau, sense armes, dominació i guerres.

- Drets econòmics, socials i culturals i models de desenvolupament. Treball i conflictes

La globalització neoliberal es manifesta tant al nord com al sud del Mediterrani en l'aplicació de polítiques econòmiques i socials basades en el següents fenòmens: liberalització, privatització, desreglamentació i austeritat. S'articula en dos eixos principals: la creació d'una zona de lliure comerç i els beneficis obtinguts amb el deute, que operen com a vectors de les polítiques preconitzades en el marc del FMI, del Banc Mundial i de l'OMC. Aquestes polítiques tenen un impacte social devastador sobre els pobles de la regió mediterrània sota formes sovint similars: empobriment i exclusions socials, atacs als drets dels treballadors i precarització del treball, atur, desmantellament i liberalització dels serveis públics... En aquest context, apareixen com a prioritàries la reivindicació de l'anul·lació del deute dels països del sud i la necessitat de reconsiderar el procés Euromed de Barcelona.

- Migracions

El Mediterrani ha estat sempre un mar d'intercanvis i migracions i en aquest procés s'han forjat i evolucionat totes les cultures que hi conviuen. Avui en dia s'està transformant en un espai impossible de traspassar on venen a morir els exclosos per la globalització liberal en els països del sud. Cal parlar del tema de les migracions en termes de llibertat de circulació, de lluita contra les causes que la provoquen, de lluita contra l'exclusió i pel reconeixement de la igualtat de drets dels immigrants, tractant-los com a ciutadans, tant en els països d'origen com en els països d'acollida, en termes de respecte del dret d'asil i del dret dels refugiats.

- Diversitat cultural i diàlegs transculturals

La Mediterrània és sobretot un mar de diversitat, tant a l'interior de cada país com en els veïns, fet que imposa construir processos de diàleg intercultural, interreligiós, interlingüístic i identitari, respectant la riquesa de la diversitat i aprenent a valorar-la en termes no hegemònics, en particular pel que fa a la informació i a la comunicació.

- Model de desenvolupament i sostenibilitat ambiental

L'actual model de desenvolupament neoliberal no afecta només les persones, sinó que origina un impacte ecològic negatiu que afecta seriosament el medi i malbarata recursos afectant seriosament l'ecosistema i les riqueses de la regió. En el Mediterrani, els temes de pol·lució, de recursos energètics, de l'aigua i la desertització, de la seguretat alimentària plantegen el problema de la recerca de les alternatives al petroli per energies renovables (començant pel sol) de forma més àmplia, el desenvolupament que volem.

- Dona i Mediterrani

En la cruïlla de les tradicions masclistes i patriarcals, les dones es troben en una primera línia de l'impacte de les polítiques neoliberals antisocials i, per tant, la seva contribució a la construcció del Fòrum Social Mediterrani pot ser una ocasió per a teixir llaços entre el nord i el sud del Mediterrani.

Crida a la participacio al Fòrum Social de la Mediterrània

La propera celebració a Barcelona els dies 16, 17 i 18 de juny del Fòrum Social de la Mediterrània (FSMed) és un esdeveniment internacional d'una gran importància ja que és el primer Fòrum que inspirat en l'esperit i els principis de Fòrum Social de Porto Alegre convoca a totes les organitzacions i moviments socials de tots els pobles del nord, sud i est de la Mediterrània que patim les conseqüències de la mundialització neoliberal per tal d'analitzar i debatre quines són les causes dels greus problemes que tenim i què podem fer per resoldre'ls.

El fet que la Mediterrània concentri alguns dels principals conflictes i desequilibris econòmics i socials del món (ocupació de Palestina, desigualtats, migracions, règims autoritaris que no respecten els drets democràtics, militarització de la zona, etc.) referma la necessitat i la urgència de la convocatòria d'aquest primer Fòrum Social de la Mediterrània.

L'aplicació de receptes neoliberals a través dels acords de lliure comerç en l'espai mediterrani i l'impuls de polítiques privatitzadores i desreguladores dels serveis públics, que ens imposen també als països del nord, accentuen encara més les desigualtats i l'empobriment dels països del sud i del est de la mediterrània. Nosaltres que formem part del gran moviment mundial per la pau, la justícia, la igualtat, el respecte del medi ambient i contra la guerra, l'ocupació i la internacionalització neoliberal que ha construït el Fòrum Social Mundial de Porto Alegre, volem convocar al Fòrum Social de la Mediterrània (FSMed) a tots els ciutadans i ciutadanes i a totes les organitzacions per tal que s'incorporin al procés.

Cal que els pobles de la Mediterrània siguem escoltats!

Cal construir entre tots i totes Un altre mediterrani possible.

Com es pot participar a les llistes de correu

Si vas a l'apartat 'Llistes' <http://www.fsmed.info/inscripcions-ct.htm> tens un 'link' a cadascuna de les llistes on pots 'apuntar-te/esborrar-te/veure tots els missatges ja emesos/modificar el teu perfil-llengua / etc...' seguint les instruccions.

Si no ho has fet mai, intenta-ho sense por, i si no trobes la manera de fer-ho, ens pots escriure a l'adreça fsmed@fsmed.info

L'Europa que s'està construint aposta per la guerra

Els militars es freguen les mans perquè la Unió Europea els garanteix el seu paper social central

BALA PERDUDA

Els nens i la guerra, a propòsit del film 'Les tortugues també volen'

Adolfo Montoliu (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

El cinema, tantes vegades atacat pels antimilitaristes per la facilitat amb què enalteix les glòries de la guerra i per la utilització que se n'ha fet per justificar-les, també ens ha proporcionat un grapat de cintes memorables com ara les imprescindibles "Johnny va agafar el seu fusell", "Senders de glòria" o, més recentment, "Before the rain" ("Abans de la pluja"), la mera visió de les quals desactiva les neurones més bel·licistes d'una forma més contundent que la lectura de la col·lecció complerta dels "Bala perduda".

Bromes a part, i sense arribar a la categoria d'obra mestra de les anteriors, ens arriba ara a les pantalles una producció kurda-iraniana-iraquiana que bé mereix l'esforç de gratar-se les butxaques i anar a veure-la. Es tracta de "Las tortugas también vuelan", que narra la vida d'un grup de nens kurds en un campament de refugiats instal·lat a la frontera amb Turquia durant els dies previs a la II (pel moment) Guerra de l'Iraq i que sobreviuen gràcies a la macabra feina que es veuen obligats a exercir: la localització, desactivació i posterior venda de les mines que desenes de conflictes armats anteriors han deixat escampades per bona part del territori del Kurdistan.

La manca evident d'algunes de les extremitats d'aquests forçats protagonistes ja ens avisa de la precoç maduresa que els ha vingut imposada per la societat on els ha tocat viure.

Aquesta visió brutal de la infància, la gran oblidada juntament amb les dones quan es parla de guerra als llibres, telenotícies o, fins i tot, als manifestos pacifistes, és sens dubte la principal troballa de la pel·lícula, que l'encerta igualment quan s'allunya del perill sempre present del maniqueisme, gràcies al subtil ús que fa de l'al·legoria el director, el també kurd Bahman Ghobadi.

No m'estenc més en els comentaris per t que la pugueu gaudir-ne sense més interferències. Al cap i la fi, una obra és realment colpidora quan proposa una nova mirada sobre la realitat o quan deixa en l'aire uns interrogants no resolts, i no tant quan únicament et reafirma en les teves conviccions.

I la pel·lícula "Las tortugas también vuelan" compleix amb escreix aquest propòsit.

La construcció militar de l'Europa Fortalesa

David García Aristegui
(Espacio Horitzontal Contra la Guerra de Madrid)

Foto: Pau Juvillà

El 29 d'octubre de 2004 és ja una data desgraciadament històrica. Gairebé 50 anys després que es fundés la Comunitat Econòmica Europea (1957) amb el Tractat de Roma, en aquesta mateixa ciutat, els 25 membres de l'actual Unió Europea van signar el "Tractat pel qual s'instituiex una Constitució per a Europa". La disposició final la van subscriure també els líders dels tres països candidats a entrar en la UE: Turquia, Romania i Bulgària que, al costat de Croàcia, van estar a Roma com a convidats.

DOCTRINA SOLANA

La signatura per part del govern espanyol del Tractat té serioses implicacions a nivell de Defensa i tot el relacionat amb el militarisme en l'Estat espanyol i a Europa que intentarem assenyalar en aquest text.

L'actual alt representant per a la política exterior i de seguretat comuna (PESC)[i], Javier Solana, és l'impulsor d'una "doctrina de seguretat" i d'"acció o guerra preventiva" en què s'assumeixen les prioritats de la Casa Blanca, que són "el terrorisme, la proliferació d'armes de destrucció massiva, els estats en descomposició i la delinqüència organitzada". Estem parlant del que s'ha anomenat com a "Doctrina Solana".

El conegut informe ("Una Europa segura en un Món millor") va ser aprovat pels caps d'Estat i Govern en el Consell Europeu de Tessalònica (juny 2003). Aquell text es marca tres objectius estratègics: 1) Contrarestar les noves amenaces mitjançant accions preventives. 2) Contribuir a l'estabilitat i "bon govern" en l'àmbit regional: Balcans, est d'Europa, sud del Caucas, Orient Pròxim i àrea mediterrània. 3) Donar suport a un ordre internacional multilateral, reforç de l'ONU i suport d'una Cort Penal Internacional.

En un article publicat al diari "El País" [ii], Solana insistia que "el terrorisme és una amenaça existencial. La nostra Estratègia Europea de Seguretat la considera una de les amenaces estratègiques clau a les quals s'enfronta la Unió Europea, i per lluitar contra ella estem usant tots els instruments que tenim a la nostra disposició".

Actualment, conceptes tan flexibles com "terrorisme" i "delinqüència organitzada" estan sent realment útils dintre i fora d'Europa com a palanca per reprimir els diferents moviments socials globals. Per posar un exemple, fa ben poc la xarxa de contrainformació i periodisme alternatiu Indymedia va sofrir un autèntic "robatori" o "segrest legal" (encara sense explicar) de diverses de les seves màquines i servidors gràcies a un Tractat d'Assistència Legal Mútua (Mutual Legal Assistance Treaty-MLAT), creat contra el "terrorisme i les bandes mafioses".

MISSIONS "HUMANITÀRIES" I L'EXÈRCIT EUROPEU

La UE contempla intervencions a l'estranger en l'àmbit de les anomenades Missions Petersberg, és a dir, suposades missions "humanitàries i de rescat" i de "manteniment i restabliment de la pau". Les contribucions amb efectius militars per a aquestes missions estaven basades en decisions sobiranes dels estats membres i no implicaven la creació de cap exèrcit europeu. Però el Consell Europeu d'Hèlsinki de 1999 va establir que mitjançant la "cooperació voluntària" dels estats membres de la UE, s'havien de poder desplegar com a màxim en seixanta dies, i mantenir com a mínim un any, forces militars de fins a 60.000 persones capaces d'executar les Missions Petersberg. Aquestes forces són les Forces de Reacció Ràpida. Posteriorment, amb el Tractat Constitucional, es reafirma la possibilitat de "cooperacions estructurades" en el plànol militar (art. I-41.6). Entre altres implicacions la "Cooperació Estructurada" permet als estats signants dotar-se d'aquesta Força de Reacció Ràpida.

El 1999, els caps d'estat i govern de la UE també van reforçar la PESC, mitjançant el desenvolupament d'una política comuna de seguretat i defensa (PESD). La PESD vol garantir que la UE tingui la capacitat militar necessària en cas d'haver d'intervenir en zones fora de la UE, fins i tot de manera "preventiva" [iii]. Els Òrgans específics de la PESD són el COPS - Comitè Polític i de Seguretat, que exerceix el control polític i la direcció estratègica de les operacions de "gestió de crisi", el Comitè Militar, que dirigeix totes les activitats militars en el si de la UE i el Comitè Civil–Civcom, on s'aborden els "aspectes civils" de la "gestió de crisi". Per a les Missions Petersberg (on s'emmarquen les missions de "gestió de crisi") la UE compta actualment amb l'Euroforça Operativa Ràpida (Eurofor) i la Força Marítima Europea (Euromarfor).

A l'octubre de 1995 es van iniciar les feines d'activació de l'Estat Major d'Eurofor amb la conformació a Florència (Itàlia) de l'Estat Major d'Activació, i va ser declarada finalment operativa al juny de 1998, en el transcurs de la segona fase de l'Exercici Eolo '98.

L'engegada de Euromarfor va tenir lloc el 2 d'octubre de 1995, i la seva primera activació va ser a la badia de Palma de Mallorca el 23 d'abril de 1996. L'1 d'octubre de 2002 es va activar una agrupació naval amb la finalitat de participar en la lluita contra el terrorisme internacional en aigües del Mediterrani oriental.

Amb les Missions Petersberg es va marcar el final de la fase constituent de la PESD i el començament d'una fase plenament operativa, anterior a la signatura del Tractat Constitucional. Primer a Bòsnia-Herzegovina. Va ser la continuació de l'operació de policia desenvolupada per l'ONU, per a la reestructuració i millora de les policies locals i "restabliment de l'estat de dret". Al desembre del 2004 (ja amb el Tractat signat), la Força d'Estabilització-SFOR de l'ONU va ser substituïda per l'Operació Althea, en què 7.000 efectius procedents de 22 països van ser desplegats per tota Bòsnia i Herzegovina per "mantenir la pau, perseguir la delinqüència i capturar a criminals de guerra encara fugitius". El segon cas és Macedònia. Primera operació estrictament de caràcter militar, anomenada Operació Concòrdia, prenent el relleu de la missió AmberFox de l'OTAN. I finalment el Congo: a petició també de l'ONU, la UE va llançar a Bunia la seva primera operació militar autònoma.

ASPECTES DEL TRACTAT CONSTITUCIONAL

L'article I-41 del Tractat Constitucional fa referència a l'Organització del

Tractat de l'Atlàntic Nord (OTAN), per especificar que la política de seguretat i defensa comú de la UE "respectarà les obligacions derivades del Tractat de l'Atlàntic Nord per a determinats estats membres que consideren que la seva defensa comuna es realitza dintre de l'OTAN i serà compatible amb la política comuna de seguretat i defensa establerta en aquest marc". És evident que el Tractat Constitucional subordina a la Unió Europea a les necessitats estratègiques dels Estats Units i l'OTAN, ja que hi ha estats que no pertanyen a aquesta i a partir d'ara estaran lligats a ella sota una "Cooperació Estructurada" a l'interior de la UE.

Altres parts del text, en les quals es parla de "contribuir a la pau, la seguretat (...) l'estricta observança del Dret Internacional i en particular el respecte als principis de la Carta de les Nacions Unides" (art. I-3.4) no són massa tranquil·litzadores, sobretot tenint present les declaracions de Solana en el seu moment sobre les armes "de destrucció massiva", que semblen ser un contundent pretext per iniciar un conflicte bèl·lic, independentment de la seva existència o no.

En una altra part del text s'exposa que es "fomentarà solucions multilaterals als problemes comuns, en particular en el marc de les Nacions Unides (...) La Unió tractarà de (...) evitar els conflictes i enfortir la seguretat internacional conformement als principis de la Carta de les Nacions Unides (...) i promoure un sistema internacional basat en una cooperació multilateral sòlida i el bon govern a escala mundial" (art. III-292).

La postura del Regne Unit respecte a l'Iraq (o de l'Estat espanyol en el seu moment amb Aznar) o la de França al Congo evidencien que això no és res més que una bonica retòrica buida, i la reelecció de George W. Bush als Estats Units no és precisament un impuls al multilateralisme, sinó un reforçament de la doctrina de l'acció "o guerra preventiva" i l'unilateralisme, també conegut com a multilateralisme "a la carta". Les Missions Petersberg citades més amunt són una excusa perfecta perquè la UE actuï també de manera "preventiva", dintre i fora de les seves fronteres, independentment del que opini l'ONU, pel que no s'impulsa en realitat una "cooperació multilateral sòlida".

A l'article III-309 inclou en les missions contemplades "les missions d'assessorament i assistència en qüestions militars, les missions de prevenció de conflictes (…) les missions en les quals intervinguin forces de combat per a la gestió de crisi (…) Totes aquestes missions podran contribuir a la lluita contra el terrorisme (…)."

DEFENSA EUROPEA I DESPESA MILITAR

Des del punt de vista de la despesa militar [iv], el Tractat i la seva signatura té serioses implicacions. Aquest Tractat impulsa la creació definitiva d'una mena de Defensa "Europea", i un pas clar en aquest sentit és l'Agència Europea d'Armament. Hi ha una "obligació constitucional" dels signants del Tractat per a realitzar despeses dintre dels programes d'armament marcats per les "Línies d'Acció Estratègica", que es recullen en les Directives de Defensa europees, com és la PESD.

L'article III-311 del Tractat desenvolupa el concepte d'Agència Europea d'Armament, Investigació i Capacitats Militars. El Consell de Ministres controlarà aquesta Agència per majoria qualificada. Els objectius de l'Agència són: a) contribuir a identificar els objectius de capacitats militars dels Estats membres; b) fomentar l'harmonització de les necessitats operatives i l'adopció de mètodes d'adquisició; c) proposar projectes multilaterals per complir els objectius de capacitats militars; d) donar suport la investigació sobre tecnologia de defensa i coordinar activitats conjuntes; i) reforçar la base industrial i tecnològica del sector de la defensa i rendibilitzar les despeses militars.

És important el concepte d'eficàcia "de les despeses militars", ja que busca descaradament la complicitat de la potent indústria armamentística. No hi ha la més mínima intenció de reduir la despesa militar, sinó tot el contrari. La voluntat d'augmentar la despesa queda reflectida explícitament en l'article I-41.3, pel qual es constitucionaliza que els governs han de comprometre's a invertir cada vegada més diners en "defensa": "Els Estats membres es comprometen a millorar progressivament les seves capacitats militars." A més, recentment la UE s'ha llançat a crear un sistema de posicionament mundial per satèl·lit (Galileu). Aquest projecte permetrà dotar els exèrcits europeus d'una eina "indispensable" en les seves intervencions fora de les fronteres de la Unió Europea.

És important subratllar que és amb els pressupostos públics que es desenvolupa, per exemple en l'Agència Espacial Europea, aquest tipus d'estructures civils-militars amb finalitats bèl·liques i geoestratègiques.

ALGUNES CONCLUSIONS

Aquest Tractat Constitucional i la seva signatura és, d'una banda, un conjunt d'intencions voluntaristes a nivell de política exterior (sobretot referent al reforç del paper de l'ONU, el suposat impuls del multilateralisme, etc.). Mentre per l'altre costat la realitat d'un "Euroexèrcit" sembla cada vegada més imminent, amb l'Eurofor i l'Euromanfor o desplegaments com el de Bòsnia i Herzegovina i en el Congo.

El projecte militar de l'actual procés de construcció europea està fins i tot recollit en "les Categories de competències" (Part I, Títol III, art. 1-12), quan diu: "La Unió disposarà de competència per definir i aplicar una política exterior i de seguretat comuna, inclosa la definició progressiva d'una política comuna de defensa". I afegeix en la mateixa part que els Estats membres "donaran suport activament i sense reserves la política exterior i de seguretat comuna de la Unió, amb esperit de lleialtat i solidaritat mútua, i respectaran els actes que adopti la Unió en aquest àmbit. S'abstindran de tota acció contrària als interessos de la Unió o que pugui minvar la seva eficàcia." (Art. I-16). Que ningú no s'atreveixi amb aquest text qüestionar la pròxima guerra!

Per altra banda, el Tractat impulsa en assumir en gran mesura la "Doctrina Solana") les "guerres preventives" en la línia d'EUA, agreujat tot per l'assumpció de la Cooperació Estructurada, i del continuisme quant al paper de l'OTAN en el sí de la UE. Per finalitzar, també suposa un pas veritablement gran cap a la construcció militar d'una Europa Fortalesa, amb el futur augment de la despesa militar, amb "el deure de rearmament" dels estats signants (recordem que hi ha una "obligació constitucional" en aquest punt). Tot això en un evident context de retallada de llibertats i repressió de qualsevol dissidència en nom de la lluita contra el "terrorisme global". Estem vivint la construcció militar de l'Europa Fortalesa.

NOTES:

[i] Política d'Exterior i de Seguretat Comuna. La PESC és, al costat de la Política d'Interior i de Justícia Comuna, el pilar que es crea amb el Tractat de Maastricht (1992) per completar el pilar econòmic de la Unió Econòmica Monetària, seguint l'estratègia fundada amb la Unió Europea Occidental durant la Guerra Freda (1948).

[ii] "El País" (11-11-2004) "Una guerra inteligente contra el terrorismo".

[iii] "La política comuna de seguretat i defensa forma parteix integrant de la política exterior i de seguretat comuna. Oferirà a la Unió una capacitat operativa basada en mitjans civils i militars. La Unió podrà recórrer a aquests mitjans en missions fora de la Unió que tinguin per objectiu garantir el manteniment de la pau, la prevenció de conflictes i l'enfortiment de la seguretat internacional (…)" (Part I, Títol V, Capítol II, Article I-41)

[iv] Despesa militar de la UE de 25 estats membres: 160.000 milions d'euros.

Les avaries a diverses centrals nuclears evidencien el seu potencial de risc

Ecologistes en Acció

En el mes de març, van produir-se aturades en les centrals nuclears de Garoña (Burgos), Ascó I (Tarragona) i Vandellòs II (Tarragona), la tercera part de les centrals de l'Estat espanyol. Per a Ecologistes en Acció aquest fet és una indicació del lamentable estat de seguretat de les plantes de l'Estat espanyol que deixa molt que desitjar.

Els condicionaments econòmics, l'antiguitat d'algunes plantes i la falta de fermesa del Consell de Seguretat (CSN) són causes d'aquesta situació. Les centrals que han fallat, Garoña, Ascó I i Vandellòs II, són respectivament de la primera, segona i tercera generació. Per tant, la seva antiguitat explica només una part dels seus problemes.

En el cas de Garoña s'ha trobat una fallada en les vàlvules de venteig de l'edifici de la contenció, elements claus en cas que hi hagués un accident similar al que va tenir lloc a Harrisburg (EUA) del qual aviat es complirà el 26 aniversari. La fallada d'aquestes vàlvules bé pot explicar-se per l'antiguitat de la central, de gairebé 35 anys.

A Ascó I ha fallat un transformador, probablement per falta del manteniment apropiat. Encara que es tracta d'elements no nuclears, els transformadors poden afectar la seguretat de la central, sobretot en cas d'incendi, ja que estan plens d'oli la inflamació del qual pot afectar nombrosos sistemes de la central.

Finalment, el problema de Vandellòs II, consistent en les fugides per corrosió de les canonades dels dos circuits d'aigües de sistemes essencials, era una fallada anunciada, ja que ja es va detectar la fugida a l'agost de l'any anterior i el CSN va permetre a la central continuar en operació sense conducta a una reparació definitiva. Aquesta excessiva permissivitat del CSN ha fet que la central hagi d'aturar-se ara, en una situació absolutament desfavorable per al sistema elèctric de l'Estat espanyol, ja que a més de les altres dues nuclears desocupades, la capacitat de producció hidroelèctrica està molt minvat pel fet de trobar-nos en un any sec. A més, dos de les centrals que han fallat estan a les comarques de Tarragona, molt pròximes entre si, pel que l'estabilitat de la xarxa elèctrica local podria veure's afectada greument i podrien aparèixer les temudes apagades.

L'aturada simultània de tres centrals que es va donar el mes de març mostra clarament que les nuclears no són una garantia per al subministrament. Davant aquests fets, Ecologistes en Acció ha tornat a sol·licitar el seu tancament.

Diverses entitats organitzen una campanya per reduir el risc químics en la vida diària

Campanya 'Fora plaguicides de les nostres vides'

Col·lectiu Catalunya

Avui dia estem envoltats de les més de 100.000 substàncies químiques artificials creades des del naixement de la indústria química, a finals del segle XIX. Es troben en els nostres aliments, frescos o elaborats; en les nostres robes; en les nostres cases, com a netejadors, detergents o pintures; en els nostres jardins; als llocs públics, oberts o tancats; a les amalgames dentals; en els cosmètics; en la multitud d'objectes plàstics que usem en les nostres vides, incloent joguines, biberons i xumets; en els mitjans de transport que utilitzem... També estan presents en llocs aparentment inaccessibles: els pols i les selves equatorials, l'Everest, els llacs pirinencs i els fons marins.

D'aquest munt de substàncies només unes 7.000 han estat analitzades, encara que amb uns mètodes que determinen els efectes de cada substància per separat, en animals de laboratori i a curt termini. Aquesta metodologia antiquada, cada vegada més qüestionada per molts experts, ha tingut com a fruit fracassos sonors, d'entre el quals el cas del DDT sigui potser el més conegut. Presentat a partir dels anys quaranta com la gran solució en el combat contra les plagues d'insectes, vint anys més tard els seus terribles efectes per a la salut i el medi ambient es van fer evidents. Avui l'ús del DDT està prohibit, però se segueix produint i aplicant, ja sigui per a l'agricultura de molts països i/o com a subproducte per a l'elaboració d'altres substàncies, en aparença menys tòxiques.

A mida que augmenten els estudis dels seus impactes en els nostres organismes i en la naturalesa, la llista de substàncies amb possibles efectes tòxics s'incrementa dia a dia, per exemple: la dotzena bruta, substàncies altament tòxiques, descrites en el Protocol d'Estocolm (en vigor des del 17 de maig del 2004), que l'Estat espanyol va ratificar finalment el passat 28 de maig. És particularment insidiosa la utilització massiva d'aquestes substàncies a la cadena alimentària. La seva presència en els nostres aliments no només incrementa la lenta i continuada bioacumulació en els nostres organismes, sinó que els més de 40.000 agricultors que moren cada any intoxicats per agroquímics, tal com constaten moltes organitzacions pageses, constitueixen el terrible indicador del fracàs d'un model agrícola basat en la utilització massiva d'aquests compostos. Aquest model no ha solucionat el fam al món, sinó que ha empitjorat el problema en expulsar a milions de petits pagesos de l'activitat agrícola, incapaços de sobreviure a la creixent dependència respecte d'unes poques empreses proveïdores dels paquets tecnològics (llavors associades a l'ús d'un o diversos agroquímics de la mateixa companyia). Els nous conreus transgènics són només una continuació d'aquest procés, ja que no disminueixen la utilització d'agroquímics i augmenten la dependència dels agricultors, modelant una agricultura sense agricultors que és un desafiament sense precedents a la sobirania i seguretat alimentàries dels pobles, minant les mateixes bases de la democràcia.

Cap ésser humà es pot considerar lliure de les substàncies químiques de síntesi, com bé ho saben els més de mil treballadors catalans, dones en la seva majoria, que han sofert exposicions a substàncies tòxiques als seus llocs de treball.

Tampoc coneixen fronteres socials i/o nacionals, com ho prova el cúmul de substàncies trobades en els cossos de la comissària de Medi Ambient de la UE, Margot Wälstrom, o la cinquantena de membres de l'Europarlament que es van sotmetre fa poc a una anàlisi voluntària.

Tanmateix, la lenta intoxicació que suposa viure al mig d'aquesta bomba química no ha generat una consciència ciutadana d'acord amb l'alt risc que implica. Tampoc les autoritats, excepte algunes poques iniciatives aïllades, han encarat plans d'actuació sistemàtics per a reduir-ne l'ús i la presència quotidianes.

LA CAMPANYA

Davant d'aquesta situació, una sèrie d'organitzacions catalanes estan portant a terme la Campanya "Fora plaguicides de les nostres vides!", amb l'objectiu de reduir l'ús i presència d'aquestes substàncies i la seva substitució per altres substàncies de toxicitat nul·la o molt de menor, que també existeixen. La campanya es proposa realitzar una sèrie d'activitats dirigides tant a incrementar la consciència ciutadana com a plantejar a les nostres autoritats la necessitat imperiosa d'articular mesures legislatives i d'acció que s'adaptin a les últimes normatives europees i/o aquelles experiències positives de reducció desenvolupades en altres països del nostre continent, com a Dinamarca. La campanya es proposa tant denunciar les substàncies més tòxiques i les actuacions governamentals incorrectes com també difondre les alternatives existents actualment, molt reeixides, que no obstant acostumen a ser ignorades per aquests interessos espuris denunciats. En suma, no quedar-se només en l'antisubstàncies sinó promoure actituds positives: foment de l'agricultura ecològica; de l'ús de detergents i pintures no tòxics; de vells remeis casolans més barats i l'eficàcia ningú del qual pot posar en dubte (com el vinagre per combatre als polls, per exemple, o la lluita biològica que empra antagonistes naturals contra les plagues d'insectes).

LES MESURES DE XOC DE LAS CAMPANYA:

1-Elaborar una legislació específica per a Catalunya i l'Estat espanyol sobre la "lluita integrada contra les plagues" conforme els models europeus, que inclogui la creació d'un Centre Públic de Referència (Prevenció, Diagnosi, Tractament i Seguiment) que incorpori la formació dels metges de capçalera sobre aquestes intoxicacions; assegurant, a més, una cobertura social completa per a totes les persones afectades per l'exposició a substàncies químiques tòxiques.

2-Prohibir tots els productes que siguin cancerígens, mutàgens o tòxics per a la reproducció (CMRs en sigles angleses), demostrats o probables, tal com especifiquen les autoritats i organitzacions internacionals científiques competents i, per tant, aplicar el Principi de Substitució.

3-Aplicar el Principi de Precaució a totes les substàncies químiques i els conreus transgènics que siguin tòxics persistents i bioacumulatius, ja que constitueixen un greu risc per a la salut humana i d'altres espècies i per al medi ambient, sense esperar a una prova definitiva.

4-Posicionar-se favorablement perquè no només no es debiliti sinó que s'enforteixi la Iniciativa REACH sobre productes químics industrials, basada en el Principi de Precaució, i que avui s'enfronta a una fèrria oposició per part de les corporacions químiques europees.

5-Reemplaçar les fumigacions terrestres en els espais urbans per mesures de prevenció i control biològic de plagues i fongs (Control Integrat de Plagues).

6-Establir protocols d'actuació exigibles a les empreses de Control de Plagues en espais públics i privats, adequant-los a les últimes normatives europees i vigilar el seu estricte compliment.

En el medi rural i el sector agrícola:

7-Prohibir les fumigacions aèries en tot el territori de Catalunya, així com prohibir en tots els casos l'ús de les substàncies incloses en el Protocol d'Estocolm i altres COP i establir un Programa de reducció d'agrotòxics a Catalunya, amb objectius i terminis concrets.

8-Pressionar el Govern Central i a la Comissió Europea perquè la recepció d'ajudes de la Política Agrícola Comunitària (PAC) estigui condicionada, com a mínim, a l'adopció de l'Agricultura Integrada, excloent-se d'aquestes ajudes aquells agricultors que sembren conreus transgènics.

9-La utilització de la major part dels fons per al Desenvolupament Rural i els Sobres Nacionals de la PAC, per a fomentar la producció i la comercialització de l'Agricultura Ecològica, establint un Pla Integral sobre Agricultura Ecològica, amb objectius i terminis definits, amb l'objectiu d'aconseguir que el 20% de l'Agricultura catalana sigui ecològica en el 2010.

A l'accés a la informació sobre substàncies tòxiques:

10-Instaurar mecanismes d'accés públic a la informació sobre els controls que efectuen les autoritats catalanes, sobretot en els aliments, assenyalant clarament en els casos de decomissos, les empreses afectades per augmentar la traçabilitat i responsabilitat dels distints agents implicats. Així mateix, promoure, tant a nivell autonòmic com estatal i europeu, un sistema d'etiquetatge que indiqui els distints productes químics, tant agents actius com a excipients, utilitzats en tots els productes de consum massiu.

Drets per a tothom

Text: Pep Juárez, secretari general de la CGT de les Balears; **foto:** Ignacio Villar

El procés de "Normalització de Treballadors Estrangers", actualment en curs, s'està revelant com la crònica de l'enorme frau social que alguns ens temíem. Els responsables del govern del PSOE, amb Caldera i Rumí al capdavant, "amb un altíssim grau de concertació..., de manera especialment destacable, sindicats i empresaris,..." van pregonar que el nou Reglament de la Llei d'Estrangeria, a través del Procés de Regularització, acabaria amb "la immigració il·legal" i faria "aflorar l'economia submergida"... Però, passat l'equador del període de regularització, tot apunta cap a qualque cosa més que el fracàs ja reconegut pel secretari de Moviments Socials i Relacions amb les ONG del PSOE, Pedro Zerolo.

No cal oblidar que el PSOE va votar amb el PP, i a iniciativa d'aquest, la versió actual de la Llei d'Estrangeria (L.O. 14/2003, de 20 de Desembre), que ja analitzàvem en el seu moment. Més d'un any després, el PSOE, ara en el govern i amb "el consens social" (què fan CCOO i UGT col·laborant amb tot això?), aplica un Reglament que, lluny de suavitzar el caràcter repressiu i discriminatori d'aquesta Llei, desenvolupa el seu compliment. En el procés de "normalització", a més de prevaler el criteri d'explotació laboral (i la dependència absoluta de l'empresari) sobre els drets socials i de ciutadania de les persones, les tres condicions bàsiques per a regularitzar (empadronament anterior al 8-8-04, certificat de penals i contracte laboral de sis mesos, entre d'altres), per separat o conjuntament, suposen obstacles insalvables per a la majoria d'afectats.

D'una banda, molts no s'han empadronat, per la senzilla raó que, des de gener de 2004, la Llei d'Estrangeria permet l'accés policíac al padró municipal, amb el consegüent risc d'expulsió. Per una altra, el certificat de penals, a més d'innombrables traves burocràtiques i altres abusos, suposa la sospitosa intromissió, a manera de jutge i part, d'alguns governs de països emissors d'immigració, caracteritzats per un greu dèficit democràtic. I finalment, què dir del requisit del contracte laboral? Es pot esperar que determinats empresaris, que s'han estat aprofitant de la mà d'obra clandestina, mal·leable i indefensa, ara s'avinguin, sense més, a signar contractes legals de sis mesos, o tres en el sector agrari, i pagar les corresponents cotitzacions? I a més de tot això, qui té en aquest país un contracte laboral de sis mesos? Per ventura no mira Caldera les xifres que aporta el seu propi Ministeri?

Molt ens temem que els acomiadaments, o l'extorsió i xantatge per part d'alguns empresaris, estiguin convertint el procés "de normalització" en una desesperada carrera dels estrangers sense regularitzar, a la recerca d'algú que els faci el favor de contractar-los, pagant ells mateixos les cotitzacions a la Seguretat Social. Gairebé a plena llum se succeeixen les pràctiques mafioses de xarxes i determinats consolats, en relació als certificats d'empadronament i penals, a més del calvari de la reagrupació familiar, etc... I tot això tenint com a perspectiva que, amb aquests mètodes i en el millor dels supòsits, no s'arribarien a regularitzar ni la cinquena part del milió i mig de persones immigrants que actualment treballen sense papers (i en quines condicions!) en territori espanyol.

Les xifres donades pel ministre Caldera, al complir-se un mes de procés i fins i tot formant part de la propaganda oficial, són reveladores del seu propi fracàs. En termes quantitatius, la projecció al total del període dels 130.000 regularitzats del primer mes, escassament passaria de la quarta part del contingent real d'estrangers no regularitzats que, com hem dit, actualment arriba a la xifra del milió i mig de persones. Aquest col·lectiu va aparèixer a partir de Gener de 2001, amb l'entrada en vigor de la discriminatòria Llei d'Estrangeria 8/2000, i ha crescut a ritme de més de 300.000 persones per any. Per això, les dades de Caldera revelen que, en tot l'actual procés de regularització, escassament s'arribarà a absorbir l'increment generat en només un any.

Per motius demogràfics, de previsió social i de necessitat de mà d'obra, els treballadors immigrants són necessaris en aquest país, com és de sobres conegut. El negar-los el dret a la regularització sembla contrari a qualsevol lògica d'ordre humanitari o social, i solament s'explica per l'interès de mantenir una enorme borsa de precarietat, com a contrapès a la baixa sobre els drets de tots els treballadors. Per això, més enllà de "papers per a tothom", reivindicam "drets per a tothom ", dels quals els papers són només una part, tot i que important. Mentre hi hagi treballadors i treballadores sense drets, la seva precarietat ens fa més febles a tots, en aquest "mercat" laboral. Exigim un procés de regularització flexible, realista i protector dels més vulnerables. Demanam la derogació de la Llei d'Estrangeria, per discriminatòria cap a aquest important sector de la classe obrera, i per reactivadora de sentiments xenòfobs i racistes.

Una possible solució a la greu crisi de la indústria tèxtil

Federació Local de la CGT de Terrassa

La crisi del tèxtil té una solució fàcil, només cal que es deixi a la justícia fer-se càrrec de controlar l'economia.

Fa pocs dies s'ha sabut que l'Audiència Provincial de Barcelona ha confirmat que un jove terrassenc, Franki Argemí, haurà de pagar 1.440 euros per haver esquinçat —segons ho considera la sentència emesa pel jutge Enrique Rovira del Canto, exfiscal militar— una bandera penjada a l'Ajuntament de Terrassa, després d'una cercavila de la Festa Major de l'any 2002.

Es fàcil deduir, doncs, que segons la justícia el preu del metre quadrat de roba de bandera ha de valorar-se a un

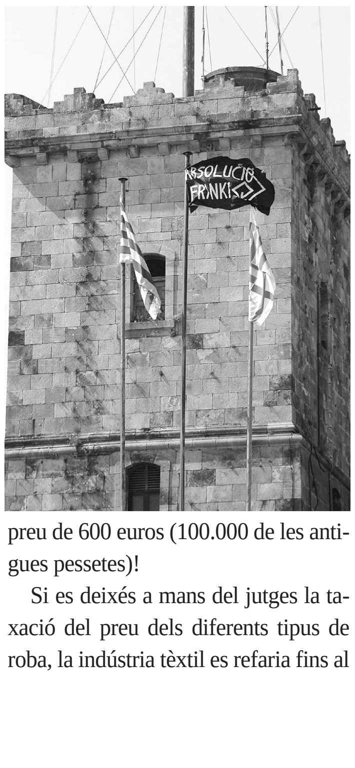

preu de 600 euros (100.000 de les antigues pessetes)!

Si es deixés a mans del jutges la taxació del preu dels diferents tipus de roba, la indústria tèxtil es refaria fins al punt que tots els empresaris i especuladors que ara s'estan beneficiant dels preus desmesurats de l'habitatge invertirien de nou els seus capitals en la indústria de la qual Terrassa va ser capdavantera ufanosa. En la fabricació de calçotets i calces, per exemple, aquests poca-vergonyes trobarien un altre lloc adient per on clavar els seus ullals al coll de la pobre gent del carrer.

Per cert, la justícia també s'hauria d'encarregar de solucionar el problema de la precarietat a la vida quotidiana del joves terrassencs. Així ho ha fet en particular amb el noi condemnat, que gràcies a la seva generositat gaudirà a partir d'ara —si algú no ho evita— de dos anys i set mesos d'habitatge i manutenció gratuïtes a càrrec de l'Estat en alguna de les pintoresques i acollidores residències (la Model, Can Brians...) de què disposa en tota la geografia catalana. No podem concloure sense dedicar un darrer elogi als més egregis entre els funcionaris de l'administració de la justícia. Quina vista i quina oïda més privilegiada que tenen els nostres jutges! Mentre certs polítics (que en determinades ocasions demanen la retirada de la bandera espanyola dels ajuntaments) han patit d'una miopia i d'una sordesa tan greus que els han impedit, fins ara, assabentar-se d'aquesta condemna, els nostres justiciers superdotats han vist i sentit tot tipus de proves inculpatòries contra Franki Argemí, tot i que els policies municipals que van aportar el seu testimoni al judici van assegurar que no havien vist res o que no podien certificar que fos ell qui hagués esquinçat la bandera, sinó que simplement voltava pel lloc.

El PEIT del PSOE reemplaça al PHN del PP

FETYC-CGT

El passat 18 de març, diverses organitzacions van presentar, de forma simultània, al·legacions al projecte de Pla Estratègic d'Infraestructures i Transport (PEIT) del Ministeri de Foment. La presentació d'al·legacions, portada a terme en les Subdelegacions del Govern de nombroses demarcacions provincials i en el Ministeri de Foment, es va acompanyar de concentracions i rodes de premsa.

El PEIT té com un dels seus objectius fonamentals proveir de contractes de construcció les grans empreses d'infraestructures, per tal de compensar-les per la retirada del Pla Hidrològic Nacional (PHN) del govern del PP; de fet, se li pretén donar el mateix caràcter de Llei. En ambdós casos es tracta d'infraestructures que no responen a necessitats reals de la societat sinó a interessos particulars del capital privat.

Les necessitats reals de la societat passarien per afrontar amb seriositat els problemes que genera l'actual sistema de transports: pol·lució ambiental i generació de gasos que contribueixen a aquest efecte hivernacle, fragmentació territorial i barreres en els ecosistemes, consum energètic i dependència de combustibles fòssils, danys a la salut i morts en carretera.

El més greu és que el Ministeri de Foment reconeix aquests problemes i renuncia a tractar de solucionar-los. El transport és responsable del 32% del consum d'energia i del 28% del total d'emissions de CO_2, d'acord amb un document de la Comissió Europea; segons la DGT, en 2003 les víctimes per accidents de trànsit van ascendir a 5.339 morts i 150.636 ferits. Aquestes són les víctimes d'un sistema que es manté per decisió política.

El PEIT estableix una primera fase, fins al 2008, que es limita a continuar i finalitzar les infraestructures decidides per l'anterior ministre de Foment, Álvarez-Cascos; només després s'estudiaran les conseqüències i l'impacte d'aquestes infraestructures. L'altre gran objectiu del PEIT és aprofundir en el procés de privatitzacions i desregulacions que van iniciar anteriors governs del PSOE i va continuar el PP. El Pla d'Infraestructures està enfocat al major benefici possible d'empresaris privats, fonamentalment els constructors d'infraestructures, i a la privatització de les empreses públiques de transport.

Entre les organitzacions que van presentar al·legacions al PEIT hi ha el Sindicat Federal Ferroviari de la CGT i la Federació de Transports, Comunicacions i Mar de la Confederació General del Treball, compromeses a exigir que es prenguin mesures reals per a solucionar els problemes del transport, entre altres la desregulació, les polítiques privatitzadores i l'incompliment sistemàtic de les normes socials i laborals en el sector.

> CONTRAINFORMACIÓ

Naix la Coordinadora de Mitjans Alternatius, independents i lliures del Pais Valencià

Després de diverses reunions a València amb la participació de representants de mitjans de diferents formats i localitats amb la idea comuna de fer partíceps la ciutadania i els col·lectius socials d'un nou projecte informatiu, el passat mes de març es va constituir la Coordinadora de Mitjans Alternatius, Independents i Lliures del Pais Valencià. Entre els mitjans que hi participen en aquest nou projecte informatiu hi són presents Rebelión, Ràdio Malva, L'Accent, el Torrentí, responsables de comunicació d'Amnistia Internacional i de CGT, Pluràlia TV, L'Avanç, Ràdio Klara, Radio La Coma, Radio Funny, Diari Parlem, Indymedia València, Indymedia Alacant, Barri del Carmen.net, i els webmasters de Corriente Alterna.

La iniciativa de constituir la Coordinadora va ser impulsada per Pluràlia TV -una cooperativa valenciana de comunicació- com a resposta a l'avantprojecte de llei presentat recentment pel govern valencià, un projecte que ha estat criticat per la Unió de Periodistes pel marcat caràcter governamental del futur Consell Audiovisual Valencià, que estaria monopolitzat per l'Administració i el partit majoritari a Les Corts. El document representa un atemptat contra tot projecte comunicatiu d'iniciativa social i ciutadana perquè no reconeix l'especificitat d'aquests mitjans i posa l'èmfasi en l'apartat sancionador i repressiu.

Davant aquesta iniciativa governamental, Pluràlia TV ha impulsat aquesta Coordinadora que pretén transcendir aquest moment i aquest context puntuals per arribar a esdevindre una eina útil de suport mutu, d'impuls de projectes informatius ciutadans i de denúncia davant de qualsevol atac de l'Administració al dret d'accessibilitat als mitjans per part de la ciutadania, al dret a la llibertat d'expressió i d'informació.

La Coordinadora fa una crida als mitjans alternatius, independents i lliures perquè participin en aquesta iniciativa pionera i necessària deixant de banda l'endogàmia, la indiferència i els particularismes. Un dels objectius fonamentals d'aquest primer grup de mitjans agrupats és servir com a interlocutor fort i representatiu davant les institucions. La reunió del 12 de març va coincidir amb un fòrum obert en què varen participar els impulsors de TeleStreet, un projecte de comunicació italià basat en l'emissió en xarxa, l'impulsor de Indymedia Estrecho.

La Coordinadora fa una crida als mitjans alternatius, independents i lliures perquè participin en la iniciativa deixant de banda l'endogàmia, la indiferència i els particularismes. Un dels seus objectius fonamentals d'aquest primer grup de mitjans agrupats i coordinats és servir com a interlocutor fort i representatiu davant les institucions.

Dinamita de cervell

Sobre art, polítiques i esfera pública

Un intent de rastrejar el model contracultural de les tres darreres dècades

Col·lectiu Catalunya

Desacuerdos. Sobre art, polítiques i esfera pública a l'Estat espanyol" és un projecte d'investigació que gira al voltant d'un objectiu ben clar encara que sovint ple de paradoxes: mostrar un "contramodel" historiogràfic que superi el discurs acadèmic i que permeti establir algunes bases per a la reconstrucció d'una esfera cultural crítica.

"Desacuerdos", coproduït entre Arteleku (Guipúscoa), el Museu d'Art Contemporani de Barcelona-MACBA i la Universidad Internacional de Andalucía-UNIA arteypensamiento, intenta rastrejar les pràctiques, els models i els contra-models culturals que no responen a estructures, polítiques i pràctiques dominants que s'han anat produint a l'Estat espanyol al llarg de més de quatre dècades. L'objectiu és elaborar una història crítica d'aquestes estructures i actituds, que continuen instituïdes en model d'administració de la cultura i l'art. L'exposició posa de manifest la dificultat de representar i de convertir en peça de museu allò que ha nascut des d'una voluntat de ruptura respecte de les condicions donades; alhora, aquest projecte és també una reflexió autocrítica sobre les condicions i relacions de poder del saber institucional i els límits del museu.

La mostra, que es podrà veure al Macba fins el 29 de maig, comprèn un període històric que inclou les tres últimes dècades, i s'articula al voltant de diverses àrees temàtiques que corresponen a diversos moments i situacions. Una primera part se centra en el moment de la transició, als anys setanta, i un dels temes que planteja és el d'"El paradigma (contra)informatiu" (a partir de l'aparició dels equips portàtils de vídeo que van permetre el sorgiment d'una constel·lació d'experiències de comunicació descentralitzada).

Una segona àrea de l'exposició s'articula a partir de "La sortida de la fàbrica: el trànsit al postfordisme i el naixement de la biopolítica", el pas del model d'acumulació capitalista modern de l'era industrial (l'emblema del qual és la fàbrica i el treballador assalariat a temps complet) a un nou model d'acumulació flexible postindustrial o postfordista. En aquest context, s'obre una part dedicada a l'aparició de "La ciutat empresa", amb el sorgiment d'un nou model de modernització i internacionalització promogut per l'Estat espanyol, basat en l'expansió sense límits del mercat. El naixement d'ARCO obre simbòlicament aquest apartat, com a emblema de les estructures institucionals per a la difusió de l'art contemporani basades en criteris lligats al "boom" del mercat de l'art. Els esdeveniments del 1992 (Expo de Sevilla, Jocs Olímpics de Barcelona i el V Centenari del Descobriment d'Amèrica) enllacen amb un apartat dedicat específicament al "Model Barcelona", que serveix per ancorar la discussió de la ciutat empresa sobre el procés de transformació de l'espai públic urbà que es produeix en les ciutats occidentals. L'exposició s'acaba amb un espai obert que registra l'impacte d'Internet en la redefinició de les xarxes cognitives, productives i distributives i l'aparició d'una nova esfera pública basada en les noves tecnologies, a partir de la segona meitat dels noranta.

La mostra inclou obres d'Eugènia Balcells, Esther Ferrer, Eulàlia Grau, Familia Lavapiés, Fina Miralles, Pere Portabella i Joan Rabascall, entre molts d'altres, i també s'hi mostren fanzins, còmics, experiències en l'àmbit editorial, ràdios i televisions independents, poesia experimental, vídeo, i altres materials artístics.

Els resultats del procés de recerca es poden veure a la pàgina web: www.desacuerdos.org

Dones sindicalistes

Llibertat Ródenas Rodríguez (Xera, València, 1892 - Mèxic, 1970)

Neix en una llar llibertària i assisteix breument a una escola laica. El 1918 la família es trasllada a Barcelona i la jove Llibertat s'incorpora al món laboral: és fotògrafa, costurera… Assisteix a l'escola nocturna i va a conferències i mítings.

En un míting a Gràcia demana la paraula: és el seu debut com a oradora. Al cap de poc, amb Eusebi Carbó, surt de gira propagandística per Llevant per fer conèixer l'organització dels Sindicats Únics de la Confederació Nacional de Treball, fundats en el Congrés de Sants.

Durant una gira per Madrid la detenen i l'empresonen a Guadalajara. És el primer contacte amb un medi -presons i comissaries- que li omple de desànim la vida. Els generals Martínez Anido, governador civil, i Miguel Arlegui, cap superior de policia, s'encarreguen de reprimir l'agitació obrera a la Barcelona tràgica de la Llei de fugues, del Sindicat Lliure i dels crims pagats per la Patronal contra els anarcosindicalistes. La família Ródenas és una de les més perseguides. Llibertat, unida a Josep Viadiu, actua en el comitè propresos. En les circumstàncies més crítiques, s'enfronta a la injustícia al Govern Civil i a les comissaries, amb un valor que imposa respecte fins i tot als seus enemics. Quan surt de la presó, a l'Ateneo de Madrid, denuncia la repressió dels obrers i les obreres a Barcelona. El 1936 lluita contra el feixisme al front d'Aragó a la Columna Durruti, que li confia l'evacuació a Barcelona de siscentes criatures aragoneses. El 1938 col·labora amb l'associació Mujeres lLibres i amb el Casal de la Dona Treballadora. Per protegir-los de la fam i els bombardeigs, evacuen els seus tres fills a la Unió Soviètica. Durant l'exili mexicà, recupera el fill petit, Ismael. Els seus germans, de 16 i 17 anys, havien mort a Leningrad, lluitant contra el Tercer Reich.

‘Transformar el món, canviar la vida’

“París i els surrealistes”, un recorregut pel moviment surrealista al Macba

Col·lectiu Catalunya

El moviment surrealista té unes dimensions que traspassen el terreny estrictament estètic: el surrealisme aspira a l'emancipació total de l'individu, un objectiu que “resulta tan vàlid després del desastre de la Primera Guerra Mundial com davant les noves i sangonoses guerres del segle XXI”, tal com apunta Victòria Combalia, la comissària de l'exposició “París i els surrealistes”.

A través d'un recorregut visual i textual, l'exposició, que es pot veure al Macba fins al 22 de maig, reconstrueix el moviment surrealista no sols a través de la mirada estètica, sinó també des del seu esperit moralment transgressor, alhora que recorda la posició política revolucionària d'aquest moviment. La mostra posa una atenció especial als vincles que el surrealisme va establir amb París, la seva ciutat d'acollida i, en particular, a la visió que els surrealistes van donar de París a través de la reivindicació d'un seguit d'espais urbans com els passatges, els ‘marchés aux puces’, els cafès, certs monuments públics, els anuncis lluminosos, el circ o els cabarets. La ciutat de París té un clar factor aglutinador: les més de 370 obres que integren l'exposició van ser inspirades, creades, exposades o col·leccionades a la capital francesa.

“Negra i blanca”(1926), Man Ray .

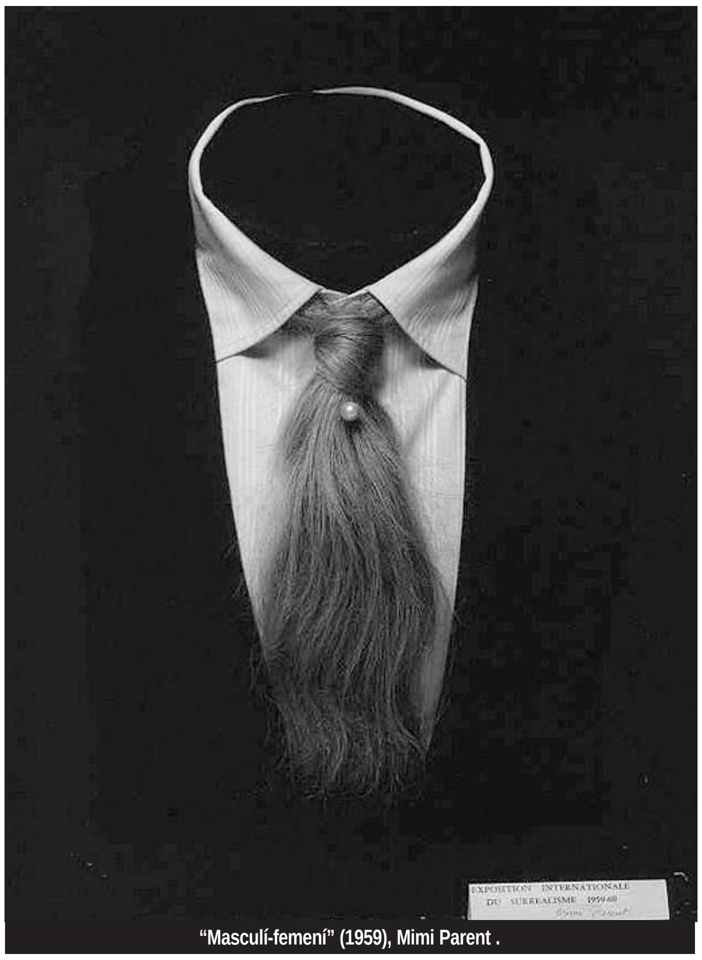

“Masculí-femení” (1959), Mimi Parent .

Les veus dissidents

Una brigada d'artistes, escriptors, directors de cinema, activistes i revolucionaris es van reunir a París després de la Primera Guerra Mundial, i atrets per la que va ser capital de l'art des del segle xix, van propugnar una autèntica revolució, no sols en l'àmbit de les imatges, sinó també en el de les idees. La concentració d'artistes que es va donar en aquesta ciutat al voltant del surrealisme va donar fruits espectaculars entre el 1919 i el 1966. París es va convertir, en paraules de Guy Debord, en el “taller del futur”; de fet, nombroses obres surrealistes han resultat ser el ferment d'innombrables produccions artístiques posteriors.

Sorgit del romanticisme, el surrealisme va recollir de Freud les immenses possibilitats alliberadores i creatives del somni, va exaltar l'amor, entès com expressió de desig i alhora de coneixement, va reivindicar l'atzar, la histèria, els mèdiums, la poesia de Lautréamont i la de Rimbaud, l'art naïf i el popular, l'art d'Alaska, el dels indis hopis i el d'Oceania; Charlie Chaplin i Buster Keaton. Va criticar ferocment, però també amb humor, les autoritats religioses, polítiques i psiquiàtriques, la família burgesa i la família en general, llevat de la que un mateix tria; contra els nacionalismes, el surrealisme va ser internacionalista; va lluitar contra tota mena de totalitarismes i contra el colonialisme.

En definitiva, el surealisme va ser una immensa veu dissident, i les seva producció artística va contribuir a canviar radicalment la nostra sensibilitat.

Sentiment de rebel·lió

El surrealisme va sorgir d'un sentiment de rebel·lió provocat pel caos absurd i sanguinari de la Primera Guerra Mundial. De la protesta contra la guerra del Rif, el 1925, a la Declaració sobre el dret a la insubmissió a la guerra d'Algèria o el Manifest dels 121, el 1960, els surrealistes van participar, sota les banderes de la revolució, en totes les lluites del segle xx en defensa de les llibertats.

Mentre que alguns membres del moviment, com Louis Aragon, Paul Éluard i Salvador Dalí, es van extraviar als meandres del totalitarisme durant els anys 30, cal recordar que André Breton, que es va adherir al Partit Comunista el 1927 per abandonar-lo definitivament el 1935, va ser un dels primers a denunciar la monstruosa iniquitat dels processos de Moscou de 1936 i 1937 al mateix temps que lluitava contra l'ascens del feixisme.

També va redactar, amb Lev Trotski, amb qui es va trobar a Mèxic el 1938, el manifest “Per un art revolucionari independent” i, als anys cinquanta, va reprendre les relacions amb l'anarquisme, en el qual, segons les seves declaracions “el surrealisme (als seus orígens) es va reconèixer per primer cop”. Al text del discurs que Breton va redactar per al Congrés d'escriptors de juny del 1935, que els estalinistes li van impedir de pronunciar personalment, s'hi troba la cèlebre fórmula: “Transformar el món”, va dir Marx, “canviar la vida”, va dir Rimbaud: dues consignes que per a nosaltres són una de sola.”

Canviar la vida

“En el camp dels fets, per part nostra no hi ha pas equívoc possible: no hi ha ningú de nosaltres que no desitgi el traspàs del poder de les mans de la burgesia a les del proletariat. Mentrestant, no deixa de ser necessari, per a nosaltres, que prossegueixin les experiències de la vida interior, no cal dir que sense cap control exterior, ni tan sols marxista.” André Breton, “Legítima defensa”, 1926.

Manifest del surrealisme (1924)

André Breton

Tant va la creença a la vida, a allò de més precari que té la vida, la vida *real*, s'entén, que al capdavall aquesta creença es perd. L'home, aquest somiador definitiu, cada dia més descontent de la seva sort, malda per passar revista als objectes dels quals ha estat portat a fer ús, i que li ha lliurat al seva deixadesa, o el seu esforç, el seu esforç gairebé sempre, puix que ha consentit a treballar, o com a mínim no li ha repugnat de jugar la seva carta (allò que ell en diu la seva carta). Una gran modèstia és ara el seu llegat: sap quines dones ha tingut, en quines aventures risibles s'ha embolicat; la seva riquesa o la seva pobresa no li és de res, continua essent en aquest aspecte l'infant que acaba de néixer i, quant a l'aprovació de la seva consciència moral, admeto que sap passar sense molt bé. Sí que, per molt que l'hagi esguerrada la cura dels educadors, no li sembla pas menys plena d'encants. Allà, l'absència de tot rigor conegut i deixa la perspectiva de diverses vides portades alhora; s'arrela en aquesta il·lusió; ja no vol conèixer sinó la facilitat momentània, extrema, de totes les coses.

(...) Tan sols l'únic mot de llibertat m'exalta encara. El crec capaç de mantenir, indefinidament, el vell fanatisme humà. Ell respon sens dubte a la meva única aspiració legítima. Entre tantes misèries que heretem, bé cal reconèixer que la *mes gran llibertat* d'esperit ens és deixada. És cosa nostra de no fer-ne un mal ús gaire greu. Reduir la imaginació a l'esclavatge, ni que hi hagués en joc allò que en diem grosserament la felicitat, és defugir tot allò que hom troba, al fons de si mateix, de justícia suprema. Tan sols la imaginació em dóna comptes del que *pot ser*, i n'hi ha prou per aixecar una mica el terrible entredit; prou també perquè m'abandoni a ella sense por d'equivocar-me (com si ens poguéssim equivocar més).

(...) Resta la bogeria, “la bogeria que tanquem” s'ha dit molt bé (...) No és pas la por de la follia qui ens forçarà a deixar a l'estacada la bandera de la imaginació.

(...) Hi hauria molta mala fe a contestar-nos el dret de fer servir el mot surrealisme en el sentit molt particular en què l'entenem, car és ben clar que abans nostre aquest mot no havia fet fortuna. El defineixo doncs d'una vegada per totes:

SURREALISME, n. m. Automatisme psíquic pur pel qual hom es proposa d'expressar, sigui verbalment, sigui per escrit, sigui de qualsevol altra manera, el funcionament real del pensament. Dictat del pensament, en absència de tot control exercit per la raó, lluny de tota preocupació estètica o moral.

ENCICL. Filos. El surrealisme pren suport en la creença en la realitat superior de certes formes d'associacions negligides fins a ell, en l'omnipotència del somni, en el joc desinteressat del pensament. Tendeix a arruïnar definitivament tots els altres mecanismes psíquics i a substituir-los en la resolució dels principals problemes de la vida.

> CRÒNIQUES SOTA EL SOLC

REVOLTA 21: "NO OBLIDIS MAI"

"Endavant amb el somni"

Carlos Undergroove

Des de l'Alt Penedès (Països Catalans) ens arriba el segon disc d'aquesta potent banda de metall sempre a punt per disparar més enllà de les consignes, mes enllà dels somnis, durs i directes, crus i reals.

"No oblidis mai" és una caixa de projectils metàl·lics i hardcore en la qual aquests estan contats i tenen una trajectòria ben definida: l'antifeixisme i la memòria històrica!!! No oblidar per no perdre les nostres arrels i els nostres drets; dignitat, respecte, lluita, resistència, solidaritat,... són conceptes que es mouen per la fina línia que separa la memòria i l'actual estat de l'escena tant social com musical. Conceptes que els Revolta 21 fiquen dintre dels seus cors i ens els mostren amb un embolcall de metall, hardcore i punk, amb un resultat final que compleix els seus objectius: tornar a ficar l'escena hardcore/metall catalana en el lloc que li correspon i colpejar els ciments de l'actual societat des de la base!!! Ràbia controlada amb cuirassa de metall, potencia rítmica amb els dits al gallet.

Amb un so hereu de grups com Kop o Habeas Corpus aquesta banda combina el punk i el hardcore, metall i mig temps, creant un so dur, tallant, amb actitud, un so treballat durant temps al local d'assaig i que ara torna a sortir del seu cau per fer-nos obrir les orelles i reaccionat davant els problemes, per deixar-nos veure que l'historia ens demana, que la lluita continua i encara queda molt per arribar on volem, on ens porten els nostres somnis! Perquè això es l'únic que mai ens podran treure: els nostres somnis d'avançar per el camí de la llibertat!!!

El cop feixista del 36, la guerra civil, l'oblit a l'exili, la violència de gènere, el terrorisme estatal i capitalista, la vergonya del mur a Gaza i Cisjordània, són parts de la diana on Revolta 21 apunten amb aquests projectils presents a la portada del cd i que volen servir per invertir l'espiral, perquè no es tornin a repetir els errors del passat i si continuï el camí dels i les que van deixar les seves vides en els diferent camps de la lluita. Per ells, elles i per nosaltres, la lluita ha de continuar!!!

Hi haurà revolta durant temps...com a mínim fins que les coses canviïn.
www.revolta2l.com
www.propaganda-pei-fet.com

Reedició de la història de la Comuna de Lissagaray

Pepe Gutiérrez

El periodista i comuner d'origen vascuense, Prosper Olivier Lissagaray (Auch, 1838-París, 1901) passarà a la història com el principal cronista de la Comuna de 1871.

Havia realitzat estudis de filologia i va realitzar un viatge per Amèrica, i al tornar a França es va convertir en un dels opositors de Napoleó III, i escrivint contra aquest en el periòdic L'Avenir fundat per ell mateix. Va ser empresonat per les seves activitats demo-crá-ticas, alliberat en la primavera de 1870 , va fugir a Bruse-les. Després de la proclamació de la República va col·laborar amb Gam-betta en Tours en l'organització dels exèrcits de re-serva.

Traslladat al capdavant és desmovilizado després del 18 de març i es trasllada a París on s'adhereix a la Comuna en la qual funda dos periòdics, L'Action i Li Tribune du peuple. Va participar en els combats fins el final en el districte onze i Belleville. Va poder escapar a Londres. Allí va entrar en contacte amb el cercle de Marx, però no va

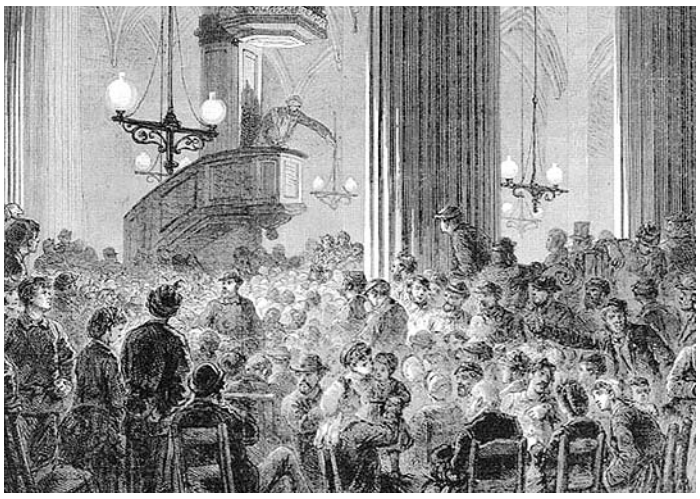

arribar a afiliar-se a cap organització. Anys més tard va contreure matrimoni amb la tercera filla d'aquest, Eleonor Marx, a qui devem el treball de recopilació de tots els textos que conformen Història de la Comuna de París així com la seva traducció a l'anglès (edició revisada pel propi Karl Marx) que va permetre la seva difusió, a l'estar prohibida en territori francès. En l'any 1880 va ser amnistiat juntament amb l'últim grup de communards. És amnistiat en 1880 amb l'últim grup de comuneros. Torna A França i funda La Bataille (1881-1893), un títol que més tard serà adoptat pels anarcosindicalista que seran el nucli inicial del que anys més tard serà el POUM. .Dividida en dues parts,

Les vuit Jornades de Maig darrere de les barricades (1871) i La visió de Versalles (1873), la seva anterior traducció al castellà, Història de la Comuna (Laia, BCN, 1971) en dos volums, contava amb un pròleg de Francesc Bonamusa. Recordem que Joaquín Maurín la cita àmpliament i amb entusiasme en la seva Revolució i contrarrevolución a Espanya. Ara ha aparegut reeditada per Txalabarta (Tafalla, Pamplona, 2004), i per tant es troba novament a la disposició dels lectors. Com autor Lissagaray es desembolica entre la crònica històrica, la línia del front i la reflexió política. Aquesta valuosa història desgrana les raons i esdeveniments que van dur des de l'agrupació dels treballadors, la lluita desesperada per la supervivència i la resistència contra el ultraje de la burgesia francesa i les forces alemanyes, fins el violent esfondrament de la Comuna en 1871. El poc més de dos mesos en els quals la Comuna va resistir heroicament són narrats per Lissagaray amb detall i cruesa. Els més de 300.000 afusellaments públics de communards, les tortures i confinaments d'obrers i simpatitzants són recollits en sentida combinació de desolació per l'èpica caiguda i admiració pel valor i dignitat dels combatents.

Un testimoniatge fonamental, un clàssic per a l'esquerra, un relat commovedor sobre el primer aixecament obrer en una gran ciutat europea, al que Karl Marx va arribar a definir com "el major esdeveniment del segle XIX", i que es pot llegir com una crònica històrica imprescindible per a la memòria del moviment obrer.

Antonio Téllez, l'home que ens va ensenyar que alguns mai no claudicaren

Xarxa Llibertària Suport Mutu

Ha mort Antonio Téllez, un dels homes més destacats de la generació de joves que va fer la guerra al costat del moviment llibertari. Téllez ha mort a Perpinyà, la localitat on va viure des del seu forçat exili en el país veí, i que tant sap d'intents i projectes d'aquells anarquistes per derrocar Franco i acabar amb el seu règim d'opressió.

Antonio Téllez, al costat de persones com Octavio Alberola, Pons Prades i altres, constitueixen aquesta saga-llegat de resistents llibertaris que ens van ensenyar a la pràctica i en les seves investigacions que va haver-hi gent que mai va claudicar. I que, en bona mesura, gràcies al seu esforçat, silenciós i sovint exposat treball contra la dictadura avui podem parlar amb més propietat de recuperació de la memòria històrica. Ells ens van mostrar el camí.

Antoni Téllez Solà havia nascut el 1921 a Tarragona i tenia tot just 16 anys quan es va involucrar en la lluita contra el feixisme. Enrolat a l'Exèrcit Republicà, va combatre en diferents fronts de guerra fins al febrer de 1939, quan al costat d'uns altres milers de lluitadors antifranquistes es va veure

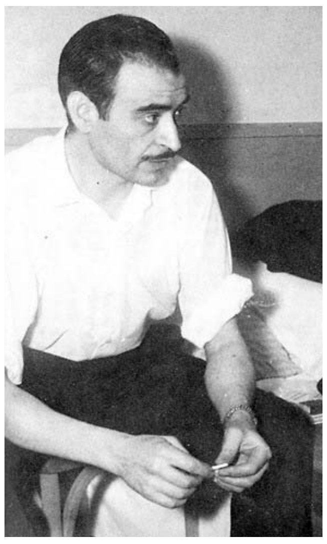

obligat a creuar la frontera francesa. Amb només 18 anys, en el vigor d'una joventut forjada en l'exemple de l'esforç i l'abnegació vist en els camps de batalla, va sofrir la política aplicada per les autoritats franceses sobre els vençuts anant a parar a un dels molts camps de concentració oberts per "acollir" el poble que durant tres anys havia tingut en escac el "nazifeixisme".

Ja en sòl francès, i davant l'imminent avanç de les tropes aliades, es va incorporar amb altres notoris membres del Moviment Llibertari, com Cipriano Mera o Juanel, a la resistència, assistint a l'alliberament de Rodez. A l'octubre de 1944, després de verificar-se el gran revés de les divisions alemanyes en la campanya de Rússia, Téllez participa en la incursió guerrillera realitzada per la Vall d'Aran, una de les primeres accions del maquis republicà contra el règim de Franco, que assenyalaria el camí per a posteriors accions d'escamots i cops de mà en l'interior.

Consolidat el franquisme gràcies a l'ajuda de les "democràcies occidentals" que van posar preu a l'oblit de la seva assistència al règim nazi, Antonio Téllez, com un Herodot del maquis espanyol, va dedicar gran part del seu temps i de les seves energies a rescatar de l'injust oblit la vida i els afanys d'aquells homes que, amb tot ja perdut després de la victòria del nacionalcatolicisme, mai no es van donar per vençuts ni es van resignar. Així, mentre es guanyava el pa treballant com a periodista en l'agència France Presse, en el primerenc 1954 va començar a escriure els seus després famosos relats sobre l'escamot urbà i l'epopeia de figures amigues com Quico Sabaté, Facerías o Ponzán, a part d'animar, ajudar i fomentar qualsevol idea potable per desemmascarar al criminal règim.

Les seves primeres obres van trobar l'ajuda inestimable de l'Editorial Ruedo Ibérico, quan José Martínez, antic militant com el jove Téllez de les Joventuts Llibertàries, oficiava com a màxim responsable de les seves col·leccions imposant-se sobre altres opcions més esbiaixades cap al marxisme.

Allí va publicar en 1973 el seu llibre "La guerrilla urbana.1: Facerías", al que van seguir, ja amb diferents segells, "Sabaté. Guerrilla Urbana en España (1945-1960)", "La red de evasión del grupo Ponzán. Anarquistas en la guerra secreta contra el franquismo y el nazismo (1936-1944)", "Historia de un atentado aéreo contra el general Franco", "Apuntes sobre Antonio García Lamolla y otros andares", "El MIL y Puig Antich", i molts altres títols més que van ser traduïts i editats a França, Grècia, Gran Bretanya, Alemanya i Itàlia, i que van constituir la primera notícia de primera mà sobre la resistència antifranquista.

A part, la passió divulgativa d'Abtonio Téllez i la seva militància en les idees llibertàries li va dur a col·laborar amb nombroses publicacions afins com "Atalaya", fundada per ell al costat d'altres militants anarcosindicalistes, "Ruta", "Solidaridad Obrera" o la més recent "Historia Libertaria", on va aportar nous testimoniatges sobre el fins ra poc conegut maquis d'anarquistes asturià.

Llibres

'L'antropòleg innocent. Notes des d'una cabana de fang'

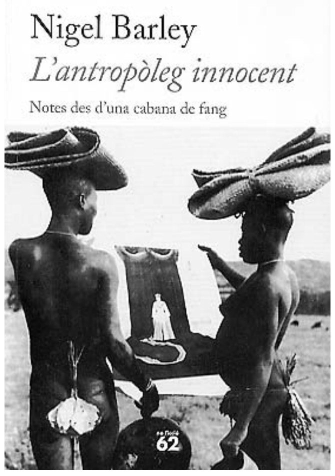

NIGEL BARLEY
Edicions 62. Barcelona 2004

Josep Estivill

Llegiu aquest llibre de Nigel Barley. Us canviarà la vida. I si no us la canvia, sí que us canviarà la manera de veure-la. És un d'aquests llibres màgics que ofereixen molt mes del què es sembla a simple vista. El relat d'un antropòleg anglès entre la tribu dels Dowayo, al Camerun, és, en primera instància, un relat trepidant d'un persona per adaptar-se a una societat estranya, la peripècia de qualsevol emigrant o exiliat quan comença de nou. En aquest cas, el canvi és absolut. Ha d'aprendre una llengua que no té absolutament res a veure, ni remotament, amb la seva. I fica la pota, constantment. Perquè ell ni tan sols no s'imagina que en aquesta nova llengua les paraules tenien un doble significat segons el to de veu amb el qual es pronuncien, greu o agut. I així, quan demana permís per anar a veure al cap de la tribu la caga perquè en realitat el que demana és copular amb el ferrer del poble. I clar, tothom creu que està com un llum. I nosaltre també. L'antropòleg innocent és ple de sorpreses. La sorpresa de descobrir que les societats anomenades primitives no en tenen res de primitives sinó que són complexes i sofisticades. El llibre es ple d'incorreccions polítiques: pares que donen cervesa als fills perquè s'emborratxin a l'escola, judicis convertits en espectacle de "reality show", la ignorància sobre la natura. Vides divertides i avorrides a parts iguals. I al final, la gran sorpresa: tot i les diferències, evidents en la superfície, sorgeix el miracle de la comunicació i les complicitats. Aquest llibre no us fara pensar — de moment— sinó que us farà riure. Riure sense parar. Però després, us acompanyarà generosament la resta de la vostra vida.

"Facerías. Guerrilla urbana (1939 - 1957)"

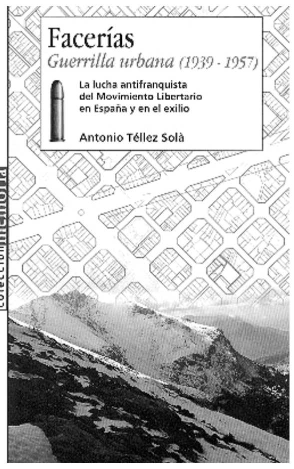

ANTONIO TELLEZ SOLÀ
Virus Editorial

Col·lectiu Catalunya

Josep Lluís Facerías (Face) seria en la dècada dels cinquanta un dels lluitadors més populars a Catalunya, junt amb Francesc Sabaté Llopart (El Quico), fins a la seva caiguda a Barcelona el 1957. La seva vida va ser un exemple de fidelitat a les idees anarquistes i de determinació per acabar amb la dictadura. No obstant, el camí de la resistència a la dictadura no només es va veure obstaculitzat per la repressió a l'Estat espanyol i l'assetjament policial a França, sinó que es va haver d'enfrontar al rebuig de les organitzacions del Moviment Llibertari –plenes de divisions i enfrontaments interns-, per causa de la desconfiança que sentien a qualsevol intent d'organització que escapés de seu control i per por a l'augment de la repressió a l'Estat espanyol o a una possible il·legalització a França.

L'amistat de l'autor, recentment mort, amb Facerías, la correspondència personal que va mantenir amb ell fins a la seva mort, la investigació de la documentació interna de les organitzacions del Moviment Llibertari i la recopilació d'informació dels fitxers policials van permetre a Antonio Téllez reconstruir les circumstàncies en les quals es va desenvolupar la lluita dels guerrillers llibertaris, i les adhesions i rebutjos que van generar. A pesar dels trenta anys transcorreguts des que es va editar aquest llibre per primer cop, la historiografia sobre la resistència al franquisme continua sent «un desert esquitxat de minúsculs oasis», com manifesta Antonio Téllez en el prefaci de la present edició, que ha estat corregida i ampliada amb noves dades.

"Bonjour paresse"

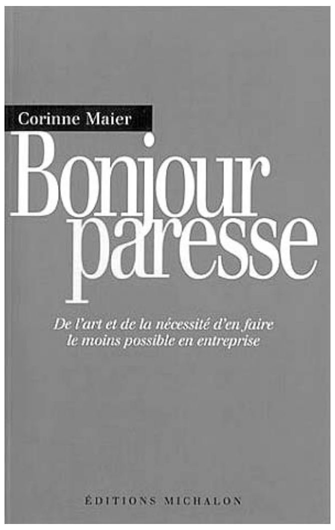

CORINNE MAIER
Edicions 62

Jordi Martí Font

Que un llibre sobre el món del treball sigui supervendes no és massa freqüent. Que aquest llibre posi en judici d'una forma amena, entretinguda i divertida, el món de l'empresa en el temps del neoliberalisme, tampoc. I que el llibre acusi el capitalisme sense caure en el pamflet i deixant clar que uns certs anticapitalistes fan ara de nous amos des de les empreses que ens exploten, tampoc.

I malgrat tot, "Bon dia, mandra", la versió catalana del "Bonjour paresse", de Corinne Maier ha arribat a ser un supervendes de la mateixa manera que ho ha estat la seva versió espanyola. Un llibre de poques pàgines que amb un llenguatge àgil i divertit, rigorós i crític alhora, posa en qüestió tot l'entramat damunt el qual descansa el treball al començament del segle XXI, apostant per l'escaqueig com a forma de plantar cara al sistema i renunciant alhora a les solucions personals. Així que res de simplificacions. Maier ens presenta la seva opció com a lògica i contagiosa davant una empresa, en sentit genèric, que alhora que ha reduït els nostres drets i la seva obligació social, demana la implicació dels assalariats i les assalariades en el procés de producció fins a límits que toquen la pròpia vida personal i demanen la implicació afectiva dels explotats que som nosaltres. A alguns els semblarà superficial, a altres fora de lloc, però a mi em sembla perfecte que llibres com aquest es llegeixin. Només hi trobo un però, que és precisament l'empresa que l'ha fabricat, Edicions 62, una empresa que té bona part dels seus treballadors i treballadores en situació de precarietat total, sense contracte i demanant-los alhora el mateix que demanen les empreses arreu del món: implicació personal per oblidar la pròpia explotació i pensar que són "una gran família".

Revistes

XARXA FEMINISTA
Butlletí informatiu de la Xarxa Feminista, c/ Casp 38, 08010 Barcelona, xarxafem@xarxafeminista.org

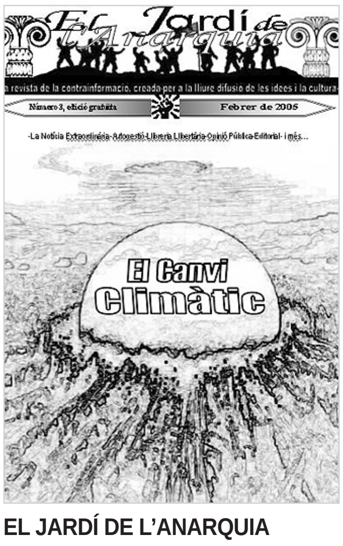

EL JARDÍ DE L'ANARQUIA
Publicació internàutica de temàtica llibertària i anticapitalista, bons textos i imatge. Podeu contactara a llibreriallibertaria1984@hotmail.com

INFOGRAMA
Butlletí editat per la coordinació ARA de Santa Coloma de Gramenet, www.ara-santacoloma.com , ara@ara-santacoloma.com

MALLÓN
Butlletí informatiu de la Confederació General del Treball de Galícia, c/ Urzáiz 73, entl. dreta, 36202 Vigo, cgt-galicia@mundo-r.com

> IMATGES QUE PARLEN

Sexe, infància i la televisió

Segueixo una entrevista al cantant Miguel Bosé a Lo + Plus. Presenta el seu nou CD. Apareixen imatges del videoclip on surt el 'porno star' del moment: Nacho Vidal. Surt completament despullat nedant dins del mar.

Despullat? Doncs ben bé, no. Perquè a l'entrecuix li han posat una mena de difuminat subtil, un pixelat curiós, que li tapa discretament els genitals. A la versió original es veu el seu popular penis sense cap mena de tabú, però els del Canal + han decidit censurar aquesta imatge. Com en els vells temps del franquisme. Tampoc no ben bé. Sota el franquisme tallaven les escenes amb tisora i tothom descobria els talls. Ara tot és més discret. Censurar sense que es noti. Més discret i més repulsiu.

A un programa nocturn sobre educació sexual, la presentadora Lorena Verdún vol explicar com es posa un preservatiu però mai no ensenya un penis erecte sinó que la demostració es fa sobre unes verdures -pastanagues, em sembla recordar- i els espectadors proven de posar-los un condó. És increïble, un programa sobre sexe i mai no es veu una erecció o penis. Es com si en un programa de "bona cuina" mai no pogués mostrar-se un plàtan o un espàrrec o una albergínia, i l'haguessin de substituir per una reproducció en làtex. Completament esquizofrènic.

Un anunci de televisió per divulgar el tractament mèdic de la impotència masculina esvera alguns espectadors que transtornats pel fet que alguns nens volen saber què és això de la impotència protesten i demanen que els deixin de programar en horari infantil. Volen que els continguts dels programes siguin absolutament blancs i purs.

Un dels pioners de l'emblanquiment va ser Walt Disney, que va imaginar un univers poblat d'éssers definitivament asexuats. Mai no hi havia ni pares ni fills, ni matrimonis; només famílies constituïdes per oncles i nebots o bé parelletes de nuvis eternament platònics. Els espectadors de Lo + Plus que van protestar sonorament quans els van vetar Nacho Vidal segurament n'estaven fins als collons de tanta repressió.

És curiós, hi ha moltes presses per suprimir la sexualitat dels infants i després presses per informar sobre sexualitat als adolescents. Però potser el problema no el tenen els menors. Potser algú vol que visquin verges e major temps possible.

I és que dominar la seva sexualitat és una forma evident de doblegar-los. Ja ho deia Sigmund Freud: que els joves facin esport perquè així deixin de masturbar-se.

MIREN ETXEZARRETA, ECONOMISTA CRÍTICA

'Si volguéssim, demà hi ha alternatives al capitalisme'

"El model de sindicat que reivindica únicament el salari i el lloc de treball està mort"

> LA FRASE...

"Cada època ha de trobar les formes de lluita més adequades"

"La ruptura amb el capitalisme requereix un llarg procés d'anar fent les coses de forma diferent, transformadora, revolucionària (no hem de tenir por a les paraules).

Entrevista i fotos: **Pau Juvillà**

Miren Etxezarreta és catedràtica d'Economia Aplicada de la UAB, doctora per la London School of Economics i coordinadora estatal del grup d'economistes crítics europeus.

-Quin és el canvi en el model econòmic i social en el món des de la fi de l'anomenat Estat del Benestar de finals dels anys 70 fins ara?

-Total, en el sentit que les nostres societats són un reflex de la forma de produir i això ha canviat molt. Aquesta nova forma de produir ha canviat la forma de pagar els treballadors, la distribució de la riquesa i en conseqüència la forma d'organització de l'estat del benestar. El capitalisme se sent més fort i pot reduir al mínim la seva legitimació reduint les millores socials aconseguides o privatitzant serveis públics, pot reduir aquesta legitimació cap als treballadors de les classes populars perquè ja no li cal per continuar existint.

-A partir d'ara, quin és el model econòmic postneoliberalista que ens espera?

-No hi ha postliberalisme, cada vegada s'incrementarà més el model neoliberal, no hi ha un model diferent. El neoliberalisme seguirà requerint més beneficis a expenses dels treballadors. No hi ha hagut canvis substancials en els darrers deu anys.

Les contradiccions del capitalisme cada cop s'accentuaran més i pot ser que això doni lloc a un canvi però no a millor, hi haurà un aprofundiment de la dinàmica capitalista a no ser que hi hagi una reacció. El neoliberalisme exigirà cada cop més beneficis, ho privatitzarà tot, l'aigua, els serveis o la família.

-En quin lloc se situa, en aquest àmbit global, la construcció de blocs econòmics regionals com la Unió Europea?

-És un tema molt complex que podria semblar contradictori però no ho és, ja que s'aprofita la regió per a ser més fort a nivell global. Les empreses es fan més fortes a dins per ser més fortes cap a fora per tal que el capital, en aquest cas europeu, sigui més fort davant del xinès, nord-americà o japonès.

Els estats els són necessaris perquè les multinacionals encara no poden legislar, les transnacionals s'internacionalitzen però encara els fan falta els estats.

-Existeix una alternativa real al model econòmic capitalista?

-Tècnicament sí, totes les que vulguem, existeixen alternatives com treballar 35 hores, la renda bàsica, la sanitat pública... si volguéssim, demà hi ha alternatives.

-Quin és el paper que han de jugar els sindicats i els altres agents socials transformadors en aquest canvi?

-Absolut i crucial. Sense una lluita molt forta i potent per part de la població això no es podrà dur a terme mai. Respecte dels sindicats, entenc que són figures del passat que corresponen a una forma de produir diferent a l'actual, el model de sindicat que reivindica únicament el salari i el lloc de treball està mort, el model sindical haurà d'anar canviant. L'instrument de futur ja es crearà, els moviments socials l'estan fent.

-Es pot pensar en un canvi real a curt termini? És possible actualment a l'Europa occidental una ruptura total amb el sistema capitalista que impliqui un model econòmic i social just?

-Els canvis socials profunds, radicals, no es donen de la nit al dia més enllà de processos revolucionaris específics. I inclús aquests vénen precedits d'un llarg període prerevolucionari. No crec que sigui possible una ruptura total amb el sistema capitalista ni ràpidament, ni immediatament. Però, i això és molt important, si volem que algun dia es produeixi aquest canvi total hem de treballar per ell des d'ara. La ruptura amb el capitalisme requereix un llarg procés d'anar fent les coses de forma diferent, transformadora, revolucionària (no hem de tenir por a les paraules) que un dia es consolidaran en un canvi. Jo diria més, diria que ja tenen lloc, a molts llocs de món, moltes petites experiències que formen part d'aquest procés de canvi. I que hi ha una llarga història d'aquest procés, en el qual molts homes i dones han participat. No som més que una petita part d'un llarg procés històric i la nostra responsabilitat és continuar-lo i expandir-lo. Ni va començar avui ni acabarà demà. Però un model més just és possible

-Com tu dius, els models productius han canviat amb les implicacions que això té per als models clàssics de lluita, entre ells el sindicalisme. Quins canvis hi ha d'haver perquè els sindicats continuïn sent una eina de transformació social?

-No ho sé. No sé si en el futur és el sindicalisme que hem conegut en el passat el que serà un instrument de transformació social. Ni si la forma d'organitzar-se serà la mateixa que fins ara. Cada forma de producir va conformant una forma de societat i, també, d'organitzar la resistència al sistema. El que sé és que faran falta formes d'organitzar-nos que responguin a les noves formes de la societat, als problemes del sistema i als desitjos de les forces socials que vulguem la transformació. Seran aquestes el que ara entenem per sindicalisme? No ho sé, seran aquelles que siguin capaces d'enfrontar i respondre la problemàtica i els anhels d'aquests temps. La nostàlgia no em sembla massa útil, ni voler que les coses continuïn sent sempre iguals. Cada època ha de trobar les fórmules de lluita més adequades.

-Veus els moviments socials com a contrapoder real i una alternativa al capitalisme?

-Tal com estan ara no, clar. Però sí crec que és a través dels esforces de tots els que volem lluitar per un altre sistema econòmic i social que anirem trobant la forma de constituir aquest contrapoder. Però no hem de veure aquest procés com a quelcom fàcil i ràpid, sinó com a quelcom que requereix molt de treball continuat i persistent. Ja he dit més amunt que cal adaptar-se a les noves circumstàncies i això suposa molta recerca de noves formes de lluita i d'organització. Serà a través del treball col·lectiu de moltes persones i grups diferents com anirem trobant gradualment un camí més adequat per lluitar contra el capitalisme actual.

El que hauríem d'estar fent és veure com podem conjugar forces, adaptar les nostres maneres de treball per una altra societat i avançar les i els qui l'anhelem conjuntament.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Sindicat

Jordi Martí Font, Priorat
(jordimartif69@mesvilaweb.com)

Des de la segona meitat del segle XIX fins a l'actualitat, la classe obrera ha lluitat pels drets col·lectius bàsicament des de les organitzacions sindicals, des dels sindicats. Aquestes eines de lluita han servit per avançar en l'alliberament econòmic i social, han possibilitat un enfrontament amb els amos dels mitjans de producció fins a aconseguir, en diversos moments de la història, que no hi hagués amos o que la propietat dels mitjans de producció passés d'unes mans a les altres. No cal que ningú ens digui que fa prop de trenta anys que el procés que el sindicalisme ha portat en aquest país -però també a la resta d'Europa i els Estats Units- s'ha allunyat de l'efectivitat que com a mínim li podíem atribuir pel que fa a la defensa econòmica de la classe explotada. Els darrers deu anys han estat un desastre total per a nosaltres com a classe i els sindicats, i aquí els incloc tots, no han aconseguit ni tan sols aturar la maquinària desbocada del capitalisme en aquesta etapa neoliberal actual. Ja no parlo i ni tan sols esmento les propostes de canvi social i de revolució que durant molts anys van estar a l'agenda de bona part dels sindicalistes. En l'actualitat, és evident que ni per a aturar la bèstia ens serveixen.

Mentre, la precarietat es va convertint en la forma de cada cop més persones, els serveis socials continuen la seva cursa cap a la privatització i la hipoteca constant de la nostra vida creix mitjançant préstecs, deutes acumulats i mil formes més, i les actuals estructures sindicals no ens serveixen.

Però alhora que això és evident, està ben clar també que ens calen mitjans de defensa i d'atac. Per això, hem de revolucionar els sindicats si volem que continuïn servint com a oposició al capital o les seves intencions esclavistes. Cal que passem a l'ofensiva confluint en els espais on puguem confluir amb els moviments socials, cal que passem a l'acció fent més àgils les organitzacions i molt més lleugeres que ara, allunyant-les de conceptes com "Direcció", "Secretariat Permanent", etc. Ens cal treure els sindicats dels despatxos i locals "sindicals" i convertir-los en part del paisatge de cada dia, omplint amb al nostra presència els carrers i les places, deixant ben clar que al principi serà difícil entrar en competència amb els qui ara es creuen en possessió de la via pública perquè n'han comprat el dret de propagandització, però que és una part necessària de la nostra lluita: la visibilització del conflicte que hem passat a viure en privat a l'interior de les nostres llars. I ens cal fer-ho aviat abans no esdevinguem peça històrica de museu si és que ja no ho són. Ah, i sempre amb bon humor, és clar, i utilitzant els irresistibles encants de la ironia i l'alegria, convertint la lluita en alguna cosa més que mística i patiment. Fent la revolució... també divertida.